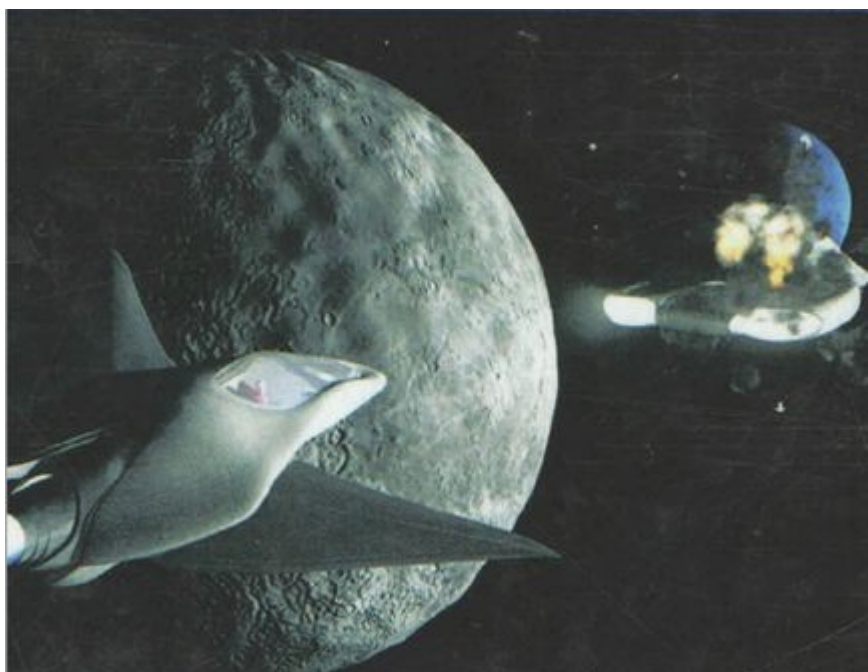

Борис Черин Леви

ДОЙДОХА ДА МЕ ВЗЕМАТ

Участвах в конфликта на чутини и
острини

Заглавие на оригинала:

Boris Čerin Levy
PRIŠLI SO POME
Udeležil sem se spopada Čutinov z Ostrini
Ljubljana, 2014
Copyright © Boris Čerin

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana
821.163.6-312.9(0.034.2)
ČERIN, Boris
Prišli so pome [Elektronski vir] : udeležil sem se spopada Čutinov z
Ostrini /
Boris Čerin Levy. - El. knjiga. - Ljubljana : Quark, 2014
ISBN 978-961-91100-6-5 (pdf)
ISBN 978-961-91100-7-2 (ePub)
273915392

Prva izdaja
Ljubljana, 2004
Lektor
Ivo Antič
Izdajatelj in založnik
QUARK d.o.o.
Lizike Jančarjeve 14
1000 Ljubljana
e-mail: quark@guest.arnes.si

Iz slovenščine v bolgarščino prevedel: Harry Stojan © 2015

От словенски преведе: Хари Стоянов © 2015

Борис Черин Леви

ДОЙДОХА ДА МЕ ВЗЕМАТ

Участвах в конфликта на чутини и
острини

Глава I

Излегнах се на тревата на високопланинската поляна. Спокойствието, тишината и дълбокото вдишване на планинския въздух ме изпълниха с приятно чувство и лениво удоволствие до границата на дрямка или полу-сън, в който на преден план прииждаха и пак изчезваха живописните картини на близките планински върхове. Бях дори задрямал – най-вероятно бях полубуден и отново се унасях в още по-дълбока дрямка – когато леки тръпки преминаха през тялото ми. Отворих очи, но слънцето с топлите си лъчи ме върна пак към ленивия унес. Отпускане на мускулите или нещо такова ми проблесна в съзнанието преди повторното отдаване на приятна дрямка, обаче преди дишането ми да се успокои отново в полусън, през тялото ми пак преминаха тръпки. Сред бавно течащите ми мисли се върна доста бързото движение на някаква жива случка, която с необичайна сила се появяваше на преден план, което ме накара да се надигна на лакът и да се огледам, обаче нищо особено не се виждаше. Приятелите около мен продължаваха лениво да се изтягат на тревата. Само Рок и Яня, гимназисти пред матура, си бърбреха. Излежаването на тревата добре ни дойде, макар че пътят до малката планинска хижа, под която се разположихме, не беше прекалено тежък. Допадна ни най-вече заради топлото слънце и свежия въздух.

Излегнах се обратно на тревата. „Върти ми се нещо в главата“ – констатирах с недоверчива усмивка и отрицателно клатене на глава. – „Това е, защото имах тежка седмица“ – си помислих. После пак се отпуснах на гръб и със забавяне на дишането отново се унасях в дрямка. Обаче пред очите ми все по-упорито се натрапваха трепкащи очертания на някаква ту тъмна, ту светла форма, придвижваща се ту на една, ту на друга страна. Поех дълбоко въздух, задържах го и малко почках. Нямаше нищо, което да може да се определи какво е, така че не можеше да бъде нищо важно. С отрица-

телно клатене на глава се отърсвах от тягостните усещания. Да, по дяволите, някакво тягостно усещане се прокрадна у мен. „Приближава към мен“. Всичко приближаваше към мен. Обаче какво приближаваше? Нали няма нищо, нищо такова, което да се приближава чрез мислите. Тогава трепкащите очертания се появиха в още по-жива картина, ускориха се, завиха наляво, отново се показаха, очертаха криволичето траектория и изчезнаха.

„Дявол да го вземе!“ Всичко това беше прекалено живо за сън. Облегнах се на лакти, изпусах все още колебавейки се, дали не съм само заспал и сънувам, и се огледах наоколо по върховете на съседните планини.

- Уааа! - изтръгна се от гърлото ми. Виждах картината от съня или дрямката или каквото и да беше. Лъскавата повърхност на дискообразния предмет с делта крила отстрани, проблясваше и пак изгубваше цвят до невидимост, а след това неочаквано се обърна към нас и може би в някой от следващите мигове, имайки пред вид скоростта му, щеше да бъде над нас. Поне за миг така си помислих, когато неочаквано и зад този летящ обект нещо започна да проблясва. Беше някакъв триъгълен предмет. И само миг след това двата предмета започнаха да се стрелкат един зад друг или един покрай друг в някакво, по мое мнение, враждебно сноване. Обаче всичко това продължи едва малко повече от няколко кратки мига. Тогава вторият летящ обект се озова до първия, сякаш го хвана, излетяха светкавици, и двата едновременно ярко заблестяха, сблъскаха се, отблъснаха се, вторият експлодира, а първият, явно повреден, направи лупинг или, както можеше да се види, по-скоро полетя стремглаво надолу, отново се стабилизира, пак полетя надолу и пак стана управляем - и така до гората, където доста шумно, с трясък, кацна сред дърветата от другата страна на поляната. Настъпи тишина, всички гледаха към мястото на падането. Можеше да се видят и блясъците от някаква светлина, след което всичко утихна.

В последните няколко мига шумът привлече

погледите на повечето пръснати по поляната планинари, така че след това гледаха по посока на облака прах и се питаха помежду си какво се е случило.

- Виж! - възкликна един висок и слаб светлокос мъж със скулесто лице на няколко метра от мен, с протегнатата ръка към края на поляната. - Пилот или какво?

- Фуу, мълния ли ги удари? - учудено се запита Ян, гимназист от нашата група, и веднага след това поклати отрицателно глава, като отхвърли своето обяснение. - Явно е ранен.

След това се отприщи цяла лавина коментари, смесени с все по-шумни възклицания, след което всички се умълчаха.

- При нас идва!

По всичко изглеждаше, че пилотът е ранен. Приближаваше обаче необичайно бързо. И освен това, вървеше право към нашата група.

- Минава покрай онези планинари там! - констатирах аз на глас.

- Ами да, наистина! - потвърди съседът ми. - Няма намерение и при следващата група планинари да ходи! При нас идва!

- Ама наистина ние сме интересни за него! - отново се обади мъжа със скулестото лице. После всички отново утихнаха. Човекът се приближаваше все повече и все по-ясно можеше да се види необичайното му облекло, вероятно гащеризон на пилот, прилепнал по тялото, с необичайна кройка, невиджан от никой досега. Мъж на около четиридесет години, горе-долу на толкова изглеждаше. Неочаквано се олюля. Рани не се виждаха, обаче вероятно беше ранен. Още няколко крачки го разделяха от съседната група, когато вдигна ръка за поздрав и без да спира продължи пътя си покрай момчетата, момичетата и по-възрастните планинари и закрачи напред, като все по-често поглеждаше към мен. Това стана толкова очевидно, че и планинарите започнаха да ме поглеждат. Аз пък реагирах с все по-силно учудване и все по-често поглеждане към идващия, смутено кимах с глава, защото всичко беше доста необичайно, пре-

силено се усмихнах и от устата ми неволно излезе едно „фууу!“, когато по-внимателно се вгледах в лицето и очите на непознатия. За миг си разменихме няколко бързи, но много красноречиви погледи. Леко се сепнах. Почти се уплаших. Осъзнаването на това, че непознатият бързо чете мислите ми, премина през мен с леко потръпване. Още веднъж оценяващо измерих чужденеца и няколко пъти един след друг го погледнах в очите, като избягвах по-дълго срещане на погледите и същевременно все по-силно се напругах, за да схвана положението. Чужденецът беше на моята възраст, с приятелски вид. Не показваше никаква враждебност, когато след като се приближи до мен, проговори със сериозен, но успокояващ тон:

- Не остана никакво време. Знам, че ви е трудно да се доверите на непознат. Обаче с нас имате важна връзка. Ние се нуждаем от вас, а вие без наша помощ няма да оцелеете. Остава ни само сътрудничеството. Освен това, не сме толкова чужди едни на други, както някой прибързано би отсъдил. От сетивните си впечатления лесно ще узнаеш това.

В гласа на чужденеца имаше призив, който пораждаше доверие, само че обстоятелствата бяха малко прекалено тежки, за да мога да ги разбера.

- Бързо трябва да се махнете оттук – продължи чужденецът. – Само дотам, до края на поляната. След това протичането на събитията само по себе си ще бъде достатъчно красноречиво. Да, трябва бързо да действате!

- Да действам? Как да действам? Защо?

- Бързо! Заради нашата връзка.

Гласът беше решителен, дори заповеднически.

- Знаеш, че можеш да ми се довериш. Сега вече знаеш това. Ясно можеш да почувстваш.

Погледнах го със съмнение. Наистина почувствах нещо подобно. Бавно станах, все още с недоверчиви мисли, обаче болезненото нетърпеливо изражение на лицето на чужденеца за мен беше достатъчно красноречиво.

- Окей! До края на поляната, значи.

Вдигнах ръка за поздрав, съответно за сбогуване със своите доста смаяни приятели и по-скоро с насилена усмивка се спуснах по склона, крачейки с все по-бърза стъпка, а след това вече на бегом.

Още няколко десетки метра ме делеше от гората, само десет, двадесет секунди, ако се затичам. Да, само кратко бягане, в което тялото ми се впусна при внезапния тласък на някакъв инстинктивен подтик или неясно усещане за принуда, че трябва непременно да направя това, макар че съзнателно възприемах своите решения като нещо, което е по-добре да направя въпреки всички съмнения за смисъла на своите действия. С разум, разбира се, защото вътрешният подтик в мен растеше с цялата решителност, докато смърчовите клони не ме шибнаха по лицето и пред мен застанаха двама души, облечени подобно на предишния непознат и ми дадоха знак да побързам. Огледах се. И раненият пилот тичаше след мен. Но най-вероятно изобщо не беше пилот. Спрях на сред крачката, когато два чифта ръце ме издърпаха на сила под смърчовите и ме избутаха напред. Почти се възпротивих, но двамата чужденци изобщо не ме гледаха. Гледаха през мен. В какво, по дяволите? И аз погледнах назад. Обаче нищо не видях. Или пък... Появи се някакво бляскане и за кратък миг улових с поглед прелитането на някакъв летящ обект. Въпросително погледнах двамата непознати. „Изчезвай, колкото се може по-бързо, изчезвай!“, говореха техните движения, лице и кратко нетърпеливо повикване. Те двамата също се бояха. Това ме убеди. Изтичахме през гората, спуснахме се по малък склон и вече бяхме зад една скала с едва забележим процеп, към който се насочи непознатият пред мен и изчезна в него толкова бързо, че едва улових с поглед изчезващите му очертания.

- Натам, натам! – ми показваше с ръка чужденецът след него към процепа в скалата.

Влязох в него и покрай заоблена стена пропълзях през влажна пещера. Спряхме пред отворена врата, точно пред някакъв вход, а после бързо влязохме и се спряхме сред малко по-голяма пещера с някакви цветни

йероглифи по стените.

В помещението имаше още пет непознати в някакво необичайно настрояние. В ъгъла стоеше красива жена с опечален израз. Наистина беше красива. Дяволски красива. Улових погледа ѝ – благ, криещ болка, но и някакъв въпрос. Търсеше ли нещо у мен? Любезно ѝ се усмихнах, защото не знаех какво повече да направя. Иначе, разбира се, нещо бих направил, тя лесно разбра това от израза на лицето ми. Непознатата се приближи до мен, хвана ръката ми и леко я стисна, а след това се отправи към изхода.

- Може би трябва за още нещо да разговаряме? – подхвърлих аз с намек, че не разбирам ситуацията.

Дружелюбно, с усетената душевна болка, тя ми се усмихна още веднъж:

- Разбира се. Моето име е Хоная. Ние сме чутини от цивилизацията на чутините. Иначе сме на малко по-високо технологично ниво от вас, обаче това да не ви смущава. Съседи сме. Приятелски съседи.

Открих дори оттенък на радост при повторното срещане на погледите ни, след което ми каза:

- Абсолютно сигурно е, че ви дължим обяснение. Съзнаваме това и не желаем недоразумения поради нечулни различия. Трябва да си помагаме. Нали видяхте как острините преследваха нашия летателен апарат. С такава упоритост, че трябваше да ги свалим. Иначе не знаят за вас, обаче рано или късно ще установят, че вие сте този, който в този момент е важен за нас. Когато установят и причината, веднага биха ви убили. Или, поточно казано, причината за особената важност на някакъв землянин вече са установили, поне приблизително, но за кой землянин става дума – не могат да отгатнат, въпреки че забелязаха вашето бягство с нас. Разбира се, затруднихме проследяването им с по-чести спускания сред земляните и с постоянно превозване на отделни земляни до космическата станция и след това обратно, което вършим доста съобразително, така че землянинът проспива цялото пътуване, независимо от това, дали пътуването е направено през нощта или през деня.

Обаче стечението на обстоятелствата увеличи вашето значение. Острините биха могли да убиват само въз основа на съмнение.

Една след друга думите ми спираха на върха на езика. Толкова важна информация с трудно за възприемане съдържание получих за толкова кратко време и, което е още по-зле, с ни най-малко пренебрежима заплаха. Въпросително погледнах красивата непозната.

- Значението ми се било увеличило, казвате? В какъв смисъл? Всъщност, все още не разбирам за какво става дума.

Красивата непозната ми се усмихна още по-приятелски:

- Разбира се, дължим ви обяснение, както ви казах. Всичко ще ви обясним. Тъй като обаче не можем да си позволим недоразумения, принудени сме да изградим доверие на базата на взаимно познаване. Но това няма да бъде толкова голяма пречка. Поне съдейки по усещането, което имам, няма да ви е трудно да свикнете с нашата среда. Обаче сега няма време за по-дълъг разговор. Колкото се може по-бързо трябва да се прехвърлим на нашата станция ZEN1736.

- Да, транспортът вече е готов - с ръка, протегната по посока на коридора, каза един непознат, застанал непосредствено до нея.

- Това ще бъде приятен, а и безопасен полет, по-неже на нашето технологично ниво няма вече фатални технически повреди. Само малко ще си починете, малко ще подремнете и ще бъдем там.

Глава II

Пътуването ми с космическия кораб мина изключително бързо. Всъщност, едва се наместих добре в лежащата седалка, когато ме разбуди леко докосване до рамото.

- Фуу, май се успах, а? – попитах учудено и веднага получих успокояващ отговор:

- Всички преспахме по-голямата част от полета.

Огледах се наоколо и видях, че чутините по съседните лежащи седалки или се събуждаха, или вече ставаха. Поне можеше да се види, че е така. Значи, наистина са преспали целия път.

- Да, преспахме!

- И колко дълго спяхме? – попитах с усмивка, изразяваща недоверие или по-скоро показваща нещо в смисъл на трудно схващане на иначе прости факти. – Наистина, всичко ви е уредено много практично.

- Удобни кораби имаме, нали? – отговори на отзива ми един непознат. – Транспортът на нашето ниво на развитие е добре уреден, а и за това пътниците да се чувстват добре, също можем да се погрижим, нали? А иначе, този астероид, на който се намира станцията и към който сме се отправили, не е и далеч, тъй като е предназначен за нашите спирки при полетите до Земята. За вашите приятели сега часът е 11 и 16 минути.

След кратък размисъл кимнах със съвсем неопределено заключение:

- Интересно.

- Иначе за вас това ще е транзитна спирка, тъй като, доколкото знам, скоро ще продължите напред. Поне според информацията, която ми е известна. Освен това, екипажът за вашия полет вече е събран на прощална среща. Най-добре хайде да отидем там, тъй като вероятно вече ни чакат.

* * *

Голямата зала с висок таван най-много ми напомняше на добре уредено заведение. Поне такава впечатление получих при влизане в нея. Тук, значи, щяха да бъдат „вече събраните“ или нещо подобно. А неформалната атмосфера не сочеше никаква по-рискована експедиция. Вероятно официалната част на срещата с кратките поздравителни речи беше минала.

- Добре дошли! – ме поздрави една чутинка, облечена в плътно прилепнал към тялото гащеризон с някои допълнения, характерни за женското облекло. По-трудно ми беше да определя, дали тази дреха е направена въз основа на униформен гащеризон или това е гащеризон със запазени характерни черти на рокля. Много добре ѝ стоеше. Огледах близкостоящите чутини. Повечето хора в залата бяха облечени подобно. Вероятно, това беше тяхната униформа.

- Екипажът за вашата експедиция вече е в пълен състав. Можем да отидем при тях, защото сигурно искате да се запознаете с тях.

- Разбира се – отвърнах аз, сякаш това мое желание се подразбираше от само себе си, като след това се спрях с леко озадачение от спонтанната си реакция. „Ами... вероятно заради приятелското посрещане или пък може би...“, трябва да съм се усмихнал от колебание „... да не би пък да е заради чувството за принадлежност?!“ А след като отидох при групата това мое усещане все повече се затвърждаваше. Доста приятелски ме поздравяваха всички. Зарадваха ми се. Някои дори привлякоха към себе си вниманието ми с леки възгласи, така че и на техните поздрави отговарях с усмивка. Един ме потупа по рамото:

- Сега сме пълен комплект, нали?

С усмивка му кимнах, иначе повече от любезност, защото всеки различен отговор в този момент щеше да бъде против очакванията, пък и какво друго иначе можех да направя? Отново се огледах наоколо, но повечето хора бяха вече съвсем ангажирани със своите разговори, които моето идване очевидно само малко беше прекъснало. А един чутин до мен продължи:

- Точно навреме дойдохме да ви вземем, нали?

- Защо?

- Защото, ако не се бяхме изтеглили на време, щеше да е зле за вас.

- Защо?

- Ами... Защо! – чутият набръчка чело, размишлявайки кои думи да избере и ме погледна. – Доста общо имаме, нали? – след това с блясък на оживление в очите добави: – Нали не ви се струваме прекалено чужди?

- Не, не – отвърнах бързо с оправдателен тон. – Не, изобщо не, въпреки че...

- Е, да, разбира се, различното технологично ниво ни различава, обаче изобщо не се грижете, няма да ви бъде трудно да се приспособите.

- Ами... различно технологично ниво, да. Това го забелязах. А противниковата страна на какво технологично ниво е?

- Всъщност, на сравнимо ниво сме, ние вероятно дори имаме предимство. По-важно е състоянието на взаимоотношенията ни в момента. А сега се провеждат и малко по-твърди разговори.

Леко кимнах в потвърждение:

- Това, което видях, наистина беше по-твърд разговор. Ако съм разбрал добре, разбира се. И какво мога аз да направя при това положение?

Чутият ме изгледа с проникателен поглед, искаше да каже още нещо, но думите му останаха неизказани. Поне така ми се стори. Пък и имах усещане, че искаше още нещо да ми обясни. Какво обаче би могло да бъде това, което кара един представител на толкова високоразвита цивилизация да се колебае? „Ами! На 'високоразвита' цивилизация“ – излезе от гърлото ми като мърморене. Думите с техните значения ми се появиха с бързо изреждащите се в съзнанието ми картини на всичко, което съм срещал и преживял след необикновеното пристигане на чужденеца. Всъщност, все още нищо не знаех за тях. При всички положения са по-високоразвита цивилизация, с изключително развитие на разума, което можах да усетя. Но все пак се отнасях към мен – за

миг проблясъкът на мисълта ми спря – с уважение, като към равен. Усещах атмосфера на взаимна принадлежност, свързаност с възникването на общ план. Размишленията ми спряха тук. Тази мисъл. Откъде се появи? Защо? Въз основа на какво се появи? Спонтанно, от само себе си, тази мисъл ми се появи в миг, сякаш отникъде. Или пък...? Освен ако усещането ми не ме лъжеше? Всички движения на тези чужденци, забележки, жестове между тях, как ме убеждаваха, как се отнасяха към мен. Действаха ми приятелски, сякаш принадлежа към тях, сякаш съм от тях. Не, казах си аз. На емоционалното си възприятие все още не можех да се доверя до такава степен. Прекалено малко знаех за тях, за да размишлявам по-определено или дори да направя заключение.

- Надявам се, че сред нас не ви е неудобно – дипломатично и въздържано каза чужденецът.

- Не, изобщо не – отвърнах аз с израз на благодарност. Добре ме приеха, това беше истина, а гостолюбието на непознатите ми беше приятно, пък и беше важно за мен.

Чутинът се усмихна:

- Разбира се, необходимо е известно време, докато човек свикне. И на Земята имате трудности при преместване в малко по-далечно място или държава.

Кимнах в потвърждение. Това, разбира се, беше истина. А и независимо от всичко, трябваше да се започне отнякъде, освен това ме обземаше и любопитство до степен на безпокойство. А не знаех откъде да започна, въпреки че, може би, това изобщо не беше най-важното. Чутинът още няколко мига гледаше пред себе си със замислен и блуждаещ поглед, а след това отново се обърна към мен:

- Проблемът е в липсата на време. Трябва да действаме веднага. Друг избор нямаме.

Кимнах с разбиране. Естествено, от това, което видях, не беше трудно да се направи заключение, че е необходимо бързо да се действа. Обаче от всичко това не можех да направя никакво по-конкретно заключение.

Нямах нито приблизително обяснение за всичко това, което се случваше, нито основна представа за тяхната цивилизация.

- Всъщност, на прага на война сме! – продължи чутинът. Кимнах. Наистина, нещо такова трябва да е станало. – Или по-точно казано, започнаха враждебни действия, също и сблъсъци, всъщност всичко, само че конфликтът с всички сили тепърва предстои. – Чутинът ме погледна проникателно. – Ние вече имаме предимство и то значително. Но със смъртта на нашия приятел почти го изгубихме. Казвам почти, защото все още можем да си го върнем. Само една подробност остава за нас нерешена.

Просветна ми мисъл, че в този техен проблем най-вероятно ще е това, заради което ме потърсеха. Обаче какво бих могъл да направя аз, което те самите не могат?

- Ще се нуждаем от вашето съдействие – след кратка пауза каза чужденецът със спокоен глас и се усмихна с уважение.

- Аха – казах аз с леко движение на главата, – разбира се. – А после, след кратко размишление, добавих: – Най-вероятно и за мен има смисъл да се присъединя към вас, така ли?

Нещо в гласа на чужденеца предизвикваше у мен леко предубеждение. Неопределено, с неясни представи. Усетих някакво противене и несъгласие в неясните очертания на възприятието. Обаче нищо по-определено не ми дойде като мисъл. Непознатият все още ме гледаше с очакване. Най-вероятно на отговор. Моето съгласие за съдействие. Ами нали все пак е ясно, че ще съдействам. Защо да не съдействам? Нямам никаква причина да не го направя. Замислих се. Нищо не ме насочваше към нещо друго.

- Не знам какво мога да направя. Ако мога да помогна, ще направя онова, което е по силите ми. Но дори приблизително не мога да си представя какво бих могъл да направя по-добре от вас. – Недоверчиво се усмихнах. А това, че мога да направя нещо важно за тях, надхвър-

ляше умствените ми възможности.

- Разбира се. Вашето съмнение ми е понятно. Обаче това не е важно. Във вашата група незабавно ще получавате обяснения – спокойно продължи чутинът.

- Добре – съгласих се аз, – значи експедицията вероятно ще бъде военна, нали?

- Е, така бихме могли да кажем. На вас са ви познати специалните части. Не е съвсем същото. Става дума за оръжия, съвсем различни от вашите на Земята. Целта, разбира се, е същата, а и отделните хора са обучени в този смисъл. Специалисти са, да – чужденецът за пръв път се засмя малко по-живо. – И вие също ще бъдете специалист. Един от най-важните. Не се бойте. Всичко е достатъчно добре обмислено за това начинание. Няма да се провалите.

Следващите думи бяха изречени вече с известен ентусиазъм. А забележката относно добре обмислената акция на спецове все пак носеше в себе си известна несигурност. Поне моите мисли спряха да текат при обмислянето на възможните рискове, защото знаех прекалено малко за всичко. Прекалено малко, за да направя по-определени заключения.

- Рискът по наши оценки е доста приемлив. Обусловен е обаче от навременното пристигане. Затова не трябва да губим време, иначе може да стане опасно. Всъщност, прекалено опасно. А с оглед на обстоятелствата, този риск, все пак, трябва да се поеме. Специалната част трябва веднага да отпътува. А по време на пътуването ще ви запознаем с нашата цивилизация като цяло или толкова, колкото ви интересува.

- Окей – съгласих се аз. Явно наистина бързаха. А малко повече информация за тази цивилизация с удоволствие ще слушам. Що се отнася до ситуацията, ако работата е такава, каквато казват, ще трябва пък да се побърза. И противниците не стоят мирно. Даа... така е винаги. Противници, да, противници...

Обаче кои, по дяволите, са тези техни противници?

Чужденецът приятелски стисна ръката ми и се

сбогува.

Глава III

Болката в гръдната област и раменете се придружаваше от страхотен тласък надолу, после нагоре, а след това и подхвърляне, за което не можах да намеря обяснение при внезапното събуждане, само конвулсивно се хванах с пръсти за облегалките за ръце и със смутен поглед забелязах как ремъкът се връзва в тялото ми, но още в следващия миг ми проблесна мисълта, че без тези ремъци щях да бъда изхвърлен от седалката. През съзнанието ми бързо преминаха няколко спомена и впечатления от последните събития, заедно с възприятията от настоящата ситуация, и от разхвърляните мисли на предиен план излязоха все по-ясни подробности за обстоятелствата в момента.

Един чутин до мен. На съседната седалка. Доброт, така ми се представи, гледаше към мен. Бях на техния кораб, на нашата мисия, с всички спецове. Толкова спокоен полет беше отначало, а след това ненадейно мощно завъртане на летящия кораб.

- Не съдете по това, което в момента ни се случва - окуражително подхвърли съседът ми. - Това не е толкова важно, колкото може би се вижда. Няма опасност.

Погледът ми през предния двадесетметров прозорец се закова върху приближаващите се летателни апарати с траектории на техните полети, насочени право към нас, към големия прозорец на нашето командно помещение.

Конвулсивно се хванах за облегалката, а миг след това страхотен тласък надолу и встрани ни хвърли в бързо спирално въртене.

Обаче отново минахме явно само на косъм. Летателните апарати прелетяха толкова близо до нас, че можеха да се тръкнат в нашия кораб, но явно не се тръкнаха, и тогава единият от тях закри целия прозорец на командното помещение и изчезна.

- Как могат да летят толкова близко? - попитах.

- Що се касае до техниката, доста сме се изравни-

ли. Това не е нищо особено.

- Нима все още поддържате тезата, че това, което се случва в момента, е незначително?

- Е, би трябвало да се запознаем цялостно със събитието. Мога да кажа само, че по всяка вероятност е незначително.

Гледах го с недоверие:

- По всяка вероятност, казвате. Значи, налице е, все пак, известно съмнение.

- Ами... съмнение, обаче не в техниката.

- Какво искате да кажете – не в техниката?

- Това, че технически погледнато, всичко е достатъчно добре изчислено и изпълнено и до сблъскване не може да се стигне, освен ако то не е планирано.

Хубаво беше да чуя това. Трябва да съм се усмихнал при това:

- Да кажем, че разбирам. На Земята иначе нямаме вашата технология, но важи правилото да не стреляш срещу противниковите самолети без команда за сваляне или нарушаване на действащите правила. Поне във времето преди започване на война. Обаче, убедени ли сте, че не нарушавате мирновременните правила, ако още не сте във война, както казвате? Нали казахте, че сме в ничия зона?

- Това не знам. По моя преценка е така. Но наистина, правилата на поведение доста се промениха в последно време и това внася несигурност.

И за техния военен опит не знаех нищо.

- Кога за последно бяхте във война? – попитах.

- Ние?

В потвърждение го гледах мълчаливо. Доста много време трябваше на този чутин, за да отговори на прекалено прости въпроси.

- Отговорът не е толкова прост. Какво е война, добре ни е известно. Проблемът е повече в това, че никога не сме свързвали това понятие с нашето съществуване.

- Тогава не можете да знаете какво е война!

- О, да, може би – в погледа на Доброчут заиграха

живи искри. – Има пътища да опознаеш войната, въпреки че самият ти съвсем не участваш в нея. Това понятие познаваме доста по-добре, отколкото можете да си представите. Обаче цялото ни разбиране, целият ни живот е протичал с пълното убеждение, че войната на нашето ниво на развитие е пълен абсурд, че това е нещо, което при нас стопроцентово няма никога да се случи, повечето от нас все още са убедени в това. А от друга страна, логистичните анализи сочат точно обратното. А именно, че войната е неизбежна. Съществуват варианти на експлозивно увеличаване на враждебните действия и внезапните нападения. Обаче самият аз и това не мога да приема съвсем.

- Но кои всъщност са вашите врагове? Нима дойдоха неочаквано?

- Не, не. Отдавна се познаваме. Иначе сме различни, но не толкова много, че да трябва да воюваме заради това. Наистина, постепенното увеличаване на напрежението внася несигурност в тази ниция зона. Доста неприятно, нали? Човек го обзема тягостно усещане.

- Значи така. – Неочаквано ми се прокрадна една мисъл. – Кое по ваше мнение е по-вероятно: първи да нападнете вие или те?

- Няма сигурен отговор. На тях повече им се иска да започнат война. Възможно е те да я започнат, въпреки че ние по всяка вероятност все още сме на по-високо технологично ниво от тях.

- Може би предвиждате къде ще нападнат?

- Това е ясно – Доброчут ми се усмихна. – В зоната на Земята.

- На Земята?

- Да. Следователно имате достатъчно силен мотив да ни съдействате.

- Фуу. Откъде пък се взе сега това? Защо трябва да нападнат в зоната на Земята?

- Имат причина за това, да. Унищожението на земяните би ни отслабило.

- Заради това? Това пък ми е трудно да разбера. Какво предимство биха постигнали с това?

- Не знам. Обаче като се има пред вид поведението им, се разбира, че са убедени в това. Вашият проблем преди всичко е този, че за тях изобщо не сте важни. Поне от гледна точка на значението, което придават на своето начинание.

Тогава чухме кратко съобщение за прекратяване на тревогата, а то веднага предизвика живи и по-непринудени разговори. И самият аз приех факта, че няма никаква истинска опасност и скоро също се заразих от веселото настроение и завързвах разговори, с които исках да узная още нещо за сегашната ситуация. Обаче при това имах само частичен успех. Иначе, що се отнася до техниката, получих няколко интересни отговора и обяснения, а разговор за тях самите, за тяхната цивилизация в този момент не ги интересуваше много. Поне аз не можах да въвека нито един от тях в разговор на тази тема. Малко по малко ми се разкриваха, да. И това наистина беше така. Но забележката, че унищожението на земяните би означавало отслабване на самите тях, все по-често се връщаше в съзнанието ми и излизаше на преден план. Дяволски важна беше! Ако работата наистина е такава, разбира се!

За да науча нещо повече за тях, закръжах с поглед по близките лица. Все още живо разговаряха. Групата, към която се присъединих, разговаряше за възможността от избухване на война. Предупредени били за възможност от първи истински сблъсъци, а при това именно ние сме щели да бъдем в центъра на събитията. Може би дори началото на войната щяло да премине през нас. Според някои логистични анализи, за които високо говореше един чутин на няколко метра встрани от нас, острините най-напред щели да се опитат с няколко маневрени хода да осуетят нашата експедиция, а след това и да ни унищожат.

- Ако знаеха за земянина или ако знаеха защо ни е нужен, със сигурност биха сторили това.

Тези думи, изречени в редица живи разговори, отново извикаха безпокойство у мен. А защо моето състояние да е толкова важно, все още не можех да от-

гатна. Дори добих усещане, че ненужно ме оставят да се лутам из лабиринта на догадките. Огледах се наоколо. Командното помещение беше достатъчно голямо за целия екипаж, трябва да беше с дължина и широчина около 40 метра, с почти толкова голям прозорец в предната част.

С поглед се придвижвах по лицата и групите, докато не се спрях ненадейно на няколко метра пред мен. Беше там. В една група, сред жив разговор, въпреки че, както ясно можеше да се види, разговорът не я беше привлякъл съвсем. Поне добих такова усещане. Стоеше мълчаливо, със скръстени пред себе си ръце и леко приведена глава. Беше красива. Прекалено привлекателна, за да отместя незаинтересовано погледа си от нея. Дишането ми се забави от пораздащия се копнеж. Обърната настрани, гледаше пред себе си, и онзи тъжен, загрижен поглед, който видях при нашата първа среща, отново оживя пред очите ми. С поглед обхождах нейните дълги къдрици с пшеничен цвят, през които галещата ми ръка ще потъне чак до шията ѝ, която ще се разкрие с леко движение за докосване с устни и галещи целувки. Отново се вгледах в лицето ѝ. Съвсем друго настроение излъчваше сега. Леко отметна назад повдигнатата си глава, така че при гледката на нейната откритая шия ме обзе желание да я докосвам, с плъзгащо придвижване на устните си надолу до пазвата ѝ, пълните ѝ гърди и обратно по шията ѝ до ушите и чувствените ѝ устни. Погледна към мен. Въпреки че разстоянието беше повече от седем-осем метра, погледите ни се срещнаха. Леко ми се усмихна. Отначало малко тъжно, а след това в очите ѝ заигра жив блясък, устните ѝ се разтегнаха в уверена усмивка. Самият аз също ѝ се усмихнах, макар и малко смутено. Нейният поглед пак беше така красноречив. Обаче точно затова не разбирах вече нищо. Или – разбирах прекалено много и нищо. Толкова чувства бушуваха в мен, че изобщо не можех да съсредоточа своите мисли. Нима улови желанията в очите ми, че изведнъж нейните движения започнаха да излъчват такава възвишеност? Все пак, може би, не! Нали не можеше да

види това! Тя отдръпна погледа си, стисна скръстените си ръце, така че гърдите ѝ леко се повдигнаха, след това отметна глава назад с някаква чувствена преданост и дълбоко въздъхна. Шията ѝ се разкри, сякаш спокойно се предлагаше за галещи целувки чак до раменете ѝ. Това предизвика възбуда у мен. За мен ли е предназначено? Запознава ме със своите възприятия? Кани ли ме или само ме закача? Нищо не знаех за тези чутини. Би трябвало да внимавам. Изглеждаха ми дяволски умни. Всичко това би могло да бъде само клопка. Поне приблизително да знаех кои са всъщност. Огледах се наоколо. Още един поглед усетих. Една жена, на два-три метра встрани, гледаше в мен с тъжен копнеж. Веднага отдръпна поглед от мен и едва забележимо погледна Хоная, и след като аз не отдръпнах поглед от нея, мина покрай мен с чувствена усмивка.

- Събудихте ми спомени - каза тихо тя, - хубави спомени. - И отмина.

Оказах се в наистина неудобно положение. И тази ми липсваше! Откъде, по дяволите, се взе? Как е могла да застане толкова наблизко и да ме гледа, без да я забележа? Как си позволява? По дяволите! А колко дяволски проницателен, чувствен поглед имаше!

Глава IV

Следващият тласък сякаш отнесе пода под краката ни, така че с автоматични движения на ръцете си помагахме да запазим равновесие, няколко чутини далеч не меко се приземиха на пода, и писъкът на алармата ни подгони към седалките. И аз самият скочих към своята седалка, натиснах бутона на предпазния колан и се огледах наоколо. Чутините явно не по-добре бяха подготвени за такава изненада, въпреки че би трябвало да бъдат. Поне у мен се прокраднаха съмнения за тяхното владение на положението, както и за онова, което преди малко ми каза чутинът. „Е“ – пооправих се, като си мърморех, – „поне малко от тази самоувереност беше най-вероятно пресилена“.

Реакциите на чутините пък ми говореха нещо такова, защото спокойната им самоувереност се заменяше от бързана и смутено поглеждане ту към холограмния дисплей, ту към големия прозорец на командното помещение. „Високоразвита цивилизация повече или по-малко“ – започнах да си мърморя на себе си и от време на време поглеждах Доброчут, докато и той най-накрая погледна към мен. „В главата му трябва да е доста очевидно прехвърлянето на мисли“ – с малко циничен хумор си обяснявах израза на лицето му. Обаче сериозната реакция на Доброчут ме отрезви и мен. Ако сме попаднали в опасна ситуация, както личеше, бях на същия кораб, на който и те. Поне в този момент. Само малко отклонение от неговия разказ и самоувереност и всички заедно щяхме да сме в кашата.

- Какво беше това? – попитах аз.

- Нападат ни – отговори ми Доброчут.

В помещението всички мълчаха, обаче напрежението обхвана цялото помещение, целия екипаж.

- Значи, започна война?

- Не, не – Доброчут отрицателно клатеше глава, размишлявайки. – Нали щяха да ни уведомят от нашето командване. Острините многократно изискваха изтегля-

не и на двете страни от тази част на космоса, обаче ние сме били тук преди тях, това е наше, никакво право няма да го владеят, нито да искат от нас да се изтеглим, с предложение след това и те да си заминат. На всяка цена искат да ни отстранят и се боя, че са започнали локалната война, с която ни заплашваха, което иначе още не е потвърдено. Нямаме никакво известие за това, обаче за такова събитие тук вече е трудно да се намери някакво друго обяснение. – Доброчут сбръчка челото си, докато обмисляше различните възможности. Но това беше само за няколко мига.

Нов тласък разтrese целия ни кораб, а страхотно ускорение ни залепи за седалките.

- Говори капитанът – се чу спокойният глас на командира. – Навлизаме в мрежа от защитни астероидни полета. Подгответе се за силен страничен натиск при спирален полет.

Разтърси ни нова поредица от експлозии, след които последва страхотен трясък, когато един летателен апарат се блъсна в нашия голям двадесетметров прозорец, при което цялата предна част хлътна. И прозорецът се огъна и потъна чак до първите седалки. От гърлото ми излезе вик, чуха се и други викове. За част от секундата, когато трябваше да се пръсне цялата предна част заедно с прозореца, всичко замря в страхотно преенапрежение на силите – хлътналите стени и прозорецът. Всичко утихна. Пред очите ни се движеха смачканите стени и огънати хлътнал прозорец. Всичко беше изкривено, така силно деформирано, че очите автоматично улавяха пречупената стена, пукнатините. В миг ми просветна мисъл за опасността от безвъздушното пространство. Някои вече бяха ударили алармения бутон за затваряне на предпазната клетка на седалката – прозрачна цилиндрична туба, която обгръща цялата седалка с обвивка, непрониклива за въздух, всичко това се изреждаше през съзнанието ми със светкавични картини. Ръката ми се насочи към алармения бутон, в мъртвата тишина в същия миг забелязах отдръпване на стените в първоначалното им положение. Прозорецът с трясък

се изправи, минаха само няколко мига – и той вече стоеше на старото си място. Нищо смачкано, никаква гънка, а преди всичко – никакви пукнатини не можеха да се видят. С недоверие гледах пред себе си, прозореца, стените, докато накрая не погледнах своя съсед.

- Фуу, този ваш кораб наистина е направен от добри материали!

На лицето на Доброчут се разля самоуверена усмивка.

Огледах се наоколо. Цялото помещение се изпълни с оживление и възгласи. След това пак погледнах към прозореца:

- А това, най-вероятно, не е от стъкло, нали?

- Вижда се през него, да, но това е и всичко, което този прозорец има общо с вашите стъклени прозорци на Земята.

- Наистина, усъмних се – признах си с усмивка, – още нямам формираны знания за издръжливостта на вашите материали.

- Няма значение, аз иначе познавам техните възможности, но не знам, дали това ме поставя в по-добро положение. Силата на експлозията не мога да предвидя, нали? – Доброчут непринудено се засмя на своята духовитост. – И двете имат значение, нали знаете?

- Говори командирът – гласът на централния компютър от озвучителната уредба прекъсна живите разговори. – Приемете указания!

Екипажът замря в очакване. Всички разговори вече се бяха насочили към дискусии за най-добро решение, въпреки че мнозинството констатираше невъзможност или прекалено малко сведения за окончателен извод.

- След нас е флотът на острините, чийто авангард ни напада. Според съобщение от тяхното командване, не ни разрешават да преминем и настояват за спазване на забраната, въпреки че им обърнах внимание на действащите правила. Накратко, отказаха по-нататъшни преговори с мен. Заплашват, че ще ни спрат във външния пояс на астероидния облак, ако прекосим този пояс,

наредено им е да действат незабавно и да ни унищожат. След това прекъснаха разговора. Обаче това наше унищожаване няма да бъде толкова просто. Както видяхте, вече опитаха, но им се изплъзнахме. Не успяха. Също така, няма да могат и да ни спрат. Нашият флот, най-малкото равен на техния, в квадрант XL273, може да ни изпрати свои роботоракети за защита. По всяко време можем да се оттеглим в техните защитни полета. Получих също допълнителни указания от нашето командване. Целият флот и всички ескадри в близост до нас трябва да ни подкрепят по време на нашия пробив до енергийните складове и планетите за роботизирано производство, дори с цената на собственото си унищожение. Поех инициатива за нашия пробив през астероидните облаци. Хиляди милиарди от тези многокилометрови въглеродни, железни и други скали сме докарали тук, още когато острините са били далеч на своята планета. Иначе, след това им разрешихме да си докарат свои астероиди. Сега, поради своята надменност и според доста повърхностния си анализ, виждат пред себе си само произволно нахвърлян материал. А ние можем тези астероиди, на вид произволно разхвърляни, да ги разместим, за да направим път за преминаване. Ние можем да ги овладеем. Иначе, част от това знаят и те. Обаче заради нашата скорост няма да могат да спрат нашия пробив през астероидния облак. Острините сега изпращат ескортиращи части, които да ни заобиколят с обхождаща маневра и да осуетят изтеглянето или бягството ни, а нашето предимство е в удобната близост на астероидната мъглявина. Ще бъдем по-бързи. Обаче трябва да се подготвим за преследване. Полетът покрай гъсто разположени астероиди е изключително труден и опасен. Всичко ще бъде на границата на издръжливост на нашите тела. Подгответе се за бързо оттегляне със завой. Екипажите на лазерните оръдия и защитните ракети да бъдат готови за незабавно действие, защото вероятно няколко от техните изстребителни ще ни настигнат, преди да достигнем първите астероиди.

В холограмния дисплей светнаха лампички за от-

брояване, които загасваха една по една в интервал от една секунда. Отпуснах се на своята седалка, облегнах глава на меко тапицираната облегалка за глава и стиснах дръжките на седалката си.

- Сега! - отекна остър глас и в миг върху нас подейства толкова мощно ускорение, че неговата прекалено голяма сила изкриви нашите лица, а няколко секунди по късно, все още в кръгово завъртане, централния компютър оповести нападение на изстребителите на остриите и вече започнаха да ни уцелват енергийни бойни ракети. Нашите лазерни оръдия също атакуваха веднага нападателите, така че по средата на кръговия завой вече стреляха всички оръжия и от двете страни. Въпросът беше само колко време могат да издържат защитните полета и броните на нашия кораб. Засега енергийните бойни ракети нажежиха едната ни страна, а ние скоро успяхме да унищожим първо единия, после втория и след това всички останали от първата малка група нападатели. Корабите роботизирани изстребители не бяха достатъчно бронирани за защита от по-мощните оръдия с лазерни лъчи. Обаче това още не означаваше нищо. Тези роботизирани изстребители, иначе с по-малки възможности, бяха опасни преди всичко заради своя изключително голям брой. Това беше с цел да бъдат повече роботизирано насочваните бойни ракети. Кораби, какъвто беше нашият КОМАР, не можеха да бъдат унищожени от отделни изстребители, както и от по-голям брой изстребители заедно. Обаче по-големият брой означаваше постоянно използване на гориво и мунции, изтощително преследване до пълно изчерпване на енергийните запаси заедно с мунциите. А до астероидите имаше повече от десет минути още, толкова, колкото беше необходимо и на първата по-голяма ескадра изстребители-преследвачи. Холограмният дисплей представяше тяхното положение. Ескадрата изстребители ще ни настигне, това беше очевидно. Обаче това щеше да бъде непосредствено на границата на мъглявината. Тогава ще активираме своите лазерни оръдия.

- Силите на противника са прекалено големи! -

докладва за резултата от своите изчисления централният компютър. Отново настъпи тишина.

- Поддържай посоката! - пак се чу гласът на командира. - Успяхме!

Екипажът започна с учудване да се споглежда и да поглежда ту към командира, ту към холодисплея. Нищо не показваше успех. От всичко показано не можеше да се извади такова заключение.

- Да, шестнадесет секунди преди навлизане ще ни настигнат - продължи командирът, - а на това разстояние може да ни дойдат на помощ управлявани от нас астероиди, всеки момент трябва да започнат да се движат. Под тяхното прикритие ще бъдем в безопасност и също така ще бъдем в добра позиция, тъй като изстребителите ще трябва и да ни заобиколят, а това за тях ще бъде фатална загуба на време.

Всички отново се възряха в централния холограмен дисплей, където все още нищо не показваше придвижване на астероиди, чието прекалено късно задействане би могло да е фатално за нас. Все по-често можех да чуя мърморене на по-висок глас.

- Какво чакат, по дяволите? - долетя възклицание от задната част на помещението.

В холограмния дисплей светнаха лампички за отброяване - шестнадесет червени за секундите и десет сини за минутите. Мърморенето утихна. Цялото събитие се разгърна на холограмния дисплей. Всичко, което беше в покой, и всичко, което се движеше. Приближаването на изстребителите и полетът на нашия кораб в астероидния облак. Имаше още време. Десет минути до критичната точка и след това още шестнадесет секунди до първите астероиди.

Затаихме дъх. Тези минути след това се влачеха, обаче техните сини лампички полека-лека изгасваха. Всички до последната, когато светнаха червените секунди и вече усетихме отката от енергийното изпразване на нашите лазерни оръдия, които атакуваха приближаващите изстребителите. Боят започна. Ние или щяхме да успеем, или всичко това беше само безсмислен сблъ-

сък с тяхно надмощие? Тогава някъде от вътрешността на астероидния облак се показва пръчковиден предмет с дълга въжеобразна форма, който полетя с голяма скорост към нас от задната част на астероидния облак като дълъг, тънък змийски език. Тази скорост трябва да е развил вътре в астероидния облак, където никой не е могъл да го открие. Може би вече е време, говореха очите, когато се споглеждаха. Шумът утихна. Дишането се успокои. В холограмния дисплей нагледно се представяше събитието: ние, изстребителите и великанския дълъг език. Червените лампички започнаха да изгасват... седем, шест, пет... Сега откриха огън по нас изстребителите, няколкостотин едновременно, с такава мощ, че нашите защитни полета започнаха да се разпадат едно след друго и бронята на нашия КОМАР се нажежи. Температура от хиляди градуси топеше външните слоеве.

- Бронята поддава - отекна вик.

Още три секунди, две, една... Великанска сянка полетя покрай нас и ни обхвана тишината на абсолютно спокойствие. В безопасност сме! Уаа! За лазерните оръдия на изстребителите бяхме недосегаеми, поне до влизане в астероидния облак. Преди да успеят да заобиколят езика, ние ще бъдем в безопасност. Ловът, разбира се, ще продължи. Обаче това ще бъде на наша територия. Изстребителите са с хиляди, но и ние можем да разчитаме на голям брой наши роботизирани насочвани бойни ракети. Да, на голям брой. Погледите отново се възряха в холограмния дисплей.

- Дяволски много изстребители имат, тези острини - дочух глас, който се извиси над все по-високото мърморене.

Обаче веднага долетя отговор:

- И нашите ще бъдат доста!

- И от двете страни нашите ще бъдат много на брой! - с не по-малко победоносен тон добави един червенокос чутин край холограмния дисплей и веднага се допълни с малко по-пресилен оптимизъм: - А сега имаме възможности. Няма да е лесно. Най-вероятно ще успе-

ем.

Последваха още няколко мига с размяна на мисли и съмнения в оживени разговори. Опасността все още ни преследваше, беше тук, пред нас, но летяхме под сигурното прикритие на дългия щит, проточил се във вътрешността на астероидния облак.

Прелетяхме покрай първите астероиди, след това напред по протежение на великанския език до неговия корен и вече бяхме оставени на свободен полет покрай огромни маси с многокилометрови диаметри и покрай мъглявини от ситни частици, опасни за полет в близост до тях, защото биха могли при преминаване през тях да повредят корпуса на кораба. А на пръв поглед тези мъглявини бяха интересни. Много интересни. Светлината на съседните звезди се пречупваше от тяхната повърхност в различни цветове, така че сини, зелени, жълти слоеве се преливаха едни в други и се преплитаха в смайващо красиво произведение на изкуството, което трябваше да забележа въпреки цялото напрежение или пък може би именно заради него.

- Да, тази мъглявина е в нашите каталози - ми обясни Доброчут. - То е сред най-добрите произведения на изкуството на строителите на този астероиден пояс. И на мен ми харесва.

- Интересно - моето възхищение се изля в размишляваща резервираност. - Изкуство в космоса - погледнах съседа си (сега, значи, бяхме в безопасност) и отново мъглявината.

- Хм, и вие, земляните, ще творите някога нещо такова. - Доброчут говореше с усмивка и с донякъде покровителски тон, а после, след кратка замисленост, чертите на лицето му придобиха по-остри форми, а в очите му се появи студена твърдост: - Разбира се, ако успеем да осъществим този пробив и повторно да установим връзка с нашите енергопроизводствени полета. В противен случай е трудно да се предвиди как ще протече вашето развитие или, по-точно казано, какво ще стане с вашето съществуване.

Отново в главата ми се породиха разни мисли.

Какво всъщност са енергопроизводствените полета? И защо не могат да влязат в тях? Всичко показваше тяхната връзка с централното събитие. И че самият аз би трябвало да участвам. Обаче какво е онова нещо, за което аз бих могъл да бъда толкова важен? Явно много важен. Всичко показва това. Пък и този спор между двете високоразвити цивилизации. И във връзка с този спор досега съм получил прекалено оскъдни отговори, за да мога да си оформя определена представа. Както, разбира се, и във връзка със заплахата за Земята, която била пред унищожение. Или пък не е? Този въпрос все още не можех да разнищя. А какво, ако източникът на спора между тях е нещо друго, по-дълбоко? Ако всичко е предизвикано от съвсем друга причина? Някаква важна причина, по важна от енергопроизводствените полета, а за която още нищо не са ми казали.

Предупреждението отново да се подготвим за излизане от безопасния път под прикритието на великанския език, накара да утихне жизнерадостното въодушевление от успешното изплъзване. Трудно беше, много трудно. Измъкнахме се на косъм. Не повече от няколко части от секундата натежаха в наша полза, няколко решителни мига, съвсем лека благосклонност на съдбата при логистично точно пресметнати ходове на противника. Обаче достатъчно за осъществяване на пробив и за изблик на радост. Все пак, отсега нататък ще бъде полесно, защото разчихме на помощ, както ни беше казано. Чутините се връщаха на седалките си. А ще трябва да влезем в бой, може би дори тежък. Само че в толкова плътна блокада повече няма да ни хванат. Всички бяхме убедени в това. С погледи вперени в холограмния дисплей следяхме новата развръзка на събитието. Визуалното представяне на цялата налична информация ни сочеше траекторията на нашия полет покрай гъсто разпръснатите астероиди и разкриваше нашия тил. Натам беше привлечено нашето внимание. В астероидния облак проникваше друг облак. Хиляди и хиляди изтребители от флота на острините с този огромен брой се бяха впуснали след нас в преследване, така че техните рояци се

показваха във формата на съпровождащ облак. Дяволски много бяха. Въпросително се вгледах в чутините. Такъв брой! Нима наистина ще получим помощ, подкрепления за блокада на тази невероятна сила?

Чутините продължаваха, макар и без оживени възклицания, да наблюдават пространственото изображение на разпределението на преследвачите. Концентрацията на силите трябва да ги беше смаяла. И наистина ги беше смаяла, поне все по-силно добивах такова усещане. Явно бяха загрижени от броя на изтребителите, който трябва да надхвърляше техните представи за силите на противника.

- Какво може да се разбере от това? – с привидно спокоен глас попитах Доброчут, докато той вгълбено наблюдаваше показаното на холодисплея.

- Хм – Доброчут продължаваше неподвижно да гледа холодисплея.

- Имате ли и вие такива сили на разположение? – изрекох аз с едва овладяно нетърпение.

- Хм – очевидно размишленията за възникналата ситуация за него не бяха толкова прости. Тук беше развръзката, или по-точно – завръзката, на нещо, което беше доста повече от чисто локално събитие. Нищо от онова, което бяха предвиждали за присъствието само на локални сили в тази част на космоса, не съответстваше на реалността. – Познавахме гъстотата, мощта и разпределението на въоръжените сили. Знаехме за всяка част от цялата галактика. А показаното на холограмния дисплей изобщо не съответства на това, което знам. Такава концентрация на силите. Откъде се взе? Придвижването на толкова големи въоръжени сили не е можело да остане незабелязано. Или пък... – размишляваше в отговор Доброчут. – Острините не би трябвало да имат възможности за нещо такова. А може би... – отново замълча.

- Какво „може би“? – внимателно гледах него и отрицателното му кимане с глава.

- Не знам. Може би командванията не дават голяма част от цялата информация.

- Какво означава това?
- Много неща.
- Кой са те?
- Че вече е било осъществено придвижване и концентриране на въоръжени сили из цялата галактика. Както на наши, така и на техни.

- И в какво се състои промяната?!
- На глобално ниво? – чутинът набръчка чело. – Съмнявам се, че е нещо повече от различно разпределение. Най-вероятно нищо особено. Обаче това важи за разпределението на глобално ниво, из цялата галактика.

- Защо само на глобално ниво? А какво ще кажеш за нас? – попитах аз.

- Хм. Ами, това е то. Доста трудно е да се прецени. Цялата тази работа не ми харесва. – Доброчут ме погледна. – Ни най-малко не ми харесва това. И най-вече, защото сте на нашия кораб.

- Аз?

- Да. Очевидно острините са се досетили за това. Да, това ще е. Знаят за вашето присъствие тук.

- Нима е възможно да съм такава сила, че моето присъствие да бъде толкова важно при всичко това?

- Не знам. Необходими сте ни. Достатъчно ясно ми беше казано за вашата важност за нас. Не знам точно защо. И самият аз не мога да си представя вашата важност като цяло. Иначе е вярно, че като землянин сте важен за нас. Всички земляни са важни за нас. Обаче това събитие показва, че сте незаменим. Или поне трудно заменим. А това не го разбирам.

Доброчут, след кратко размишление, ме погледна, после погледна холодисплея, а след това се вторачи пред себе си. Обаче погледът му леко безучастно гледаше през показаното на дисплея; както можех да видя, беше се вгълбил в размишление. Обмисляше нещо.

След това бавно се обърна към мен, хвърли поглед върху израза на очакване върху лицето ми и поклати глава:

- Аз не знам. Обаче това не е важно. А острините

очевидно знаят. И това е важното.

* * *

Полетът покрай наредените нагъсто маси означаваше главоломно криволичене, по време на което инерционният момент в завоите представляваше ограниченител на скоростта.

Доброчут ми обясняваше възникналата ситуация:

- Скоро ще ни настигнат – каза той и след това с доста самоуверена усмивка продължи: – Но ще имат други затруднения. В този астероиден облак има лабиринт от клопки, предпазни бариери и бази с насочвани бойни ракети, което при нормални обстоятелства сигурно щеше да е напълно достатъчно. Проблемът повече е в невероятната концентрация на сили.

- И какви са според най-новите сведения нашите възможности? – попитах с пораждащо се тягостно усещане.

Доброчут, с израз на спокойно самообладание, ме измери с поглед.

- Засега не мога да предвидя това – отвърна той.

Всички замълчаха. На централния холограмен дисплей се показваше цялото пространство на астероидния облак заедно с изстребителите-преследвачи. На този дисплей върху целия голям прозорец на командното помещение виждахме всичко като през гигантски далекоглед. Всички астероиди по посока на нашия полет можехме да видим още преди да се доближим до тях.

КОМАР се разтърси. Погледнах чутина:

- Изстребители?

- Да, настигнаха ни.

Попаденията на роботизираните изстребители ни разтърсваха на кратки интервали. След това ги атакуваха нашите лазерни оръдия, и то с доста голяма мощ, от която няколко изстребителя пред нас мигновено изчезнаха. Обаче веднага ги заместиха други, които стреляха с все по-бясна настойчивост. Вече не беше възможно да се пестят мунции. А въпреки цялата мощ на нашите

лазерни оръдия, изстребителите вече ни изпреварваха със заобикаляща маневра отстрани, и симулираната прогноза, която се показваше на централния холограмен дисплей, беше зле. Същевременно отдолу към нас се прокраднаха големи ята изстребители и започнаха да се движат така, че да пресекат нашия полет. Обърнахме се нагоре, с бърза промяна на посоката избегнахме сблъсък с тях и бяхме свободни, обаче отдясно, непосредствено до нас, ни настигнаха други ята изстребители. Изплъзнахме се със спирален полет, полетяхме непосредствено до голям астероид, след това покрай друг, трети.

На централния холодисплей, въпреки успешното ни измъкване, се показваше все по-затворен обръч без празно пространство за продължаване на полета, освен, може би, горе вдясно, където гъстотата на изстребителите беше донякъде по-малка. Веднага се насочихме натам, обаче и изстребителите-преследвачи направиха същото. Насочихме всички лазерни оръдия по посока на полета.

На всички ни спря дъхът.

- Все повече изстребители от външната страна се насочват към блокада на нашия полет – смаян възкликна един чутин до холодисплея. – И те сигурно имат уредени траектории през астероидния облак!

А неговият съсед добави с безсилно разперени ръце:

- Толкова далеч напред са! Обаче – нали това е вече в близост до обхвата на нашите роботоракети!

- Да, холограмното изображение допуска това. Ами да, вече се вижда. Идва помощ. Нашите роботоракети!

- Ще настане меле от хиляди двубои.

- Всички ще бъдем на куп. Това е очевидно. Милиметрови разстояния ще бъдат решителни за нашия пробив.

- През такова меле не можем да летим! Ще се блъскаме в техни и наши отломки!

- Заповед до екипажа! – гласът на капитан Харс-

тан прекъсна разговорите за нашите маневрени възможности. – Започваме пробив през отслабените части на обсаждащите сили.

На холодисплея се показваше разположението на изстребителите в района, предвиден за пробив. Всичко беше илюстрирано много точно по отношение на разстояния и големина, нашия кораб и всеки изстребител на точно разстояние от него.

- Компютърът да оцвети обозначените изстребителите! – нареди командирът.

- За всяко лазерно оръдие целта е точно определена. Блокадата ще пресечем със сваляне на изстребителите.

Лазерните оръдия се насочиха към избраните оцветени изстребителите, които очертах на холограмния дисплей пробива през нашата блокада.

Холограмното представяне на полета на нашия КОМАР в симулираните прогнози на компютърно изчисленото предвиждане спря на пресечната точка на всички посоки: нашите, на нашите роботоракети, на идващите отстрани изстребителите и на преследващите ни изстребителите непосредствено зад нас. В пресечната точка ще се извърши щурм, ще станат хиляди и хиляди сблъсъци с неясен резултат, меле от двубои, суматоха в гигантски сблъсък и нашият планиран пробив. Холограмното изображение изчезна.

- По-нататъшна прогноза на развръзката не е възможна – кратко заключи централният компютър.

- Моля за тишина! – обади се централният компютър, а капитанът продължи:

- Облечете скафандрите, защото ще изпуснем въздуха от всички помещения заради голяма вероятност от пробив на нашите защитни полета и бронята на кораба, което по всяка вероятност още няма да бъде фатално за нас. Важен е пробивът. И при разбиване на цялата предна част на кораба екипажът може да се спаси, защото от другата страна ще ни прихванат вече нашите бойни кораби или спасителни роботоракети.

- Скафандрите осигуряват мобилност, изтегляне

от застрашената зона, а това е важно при унищожаване на отделна част от кораба – поясни Доброчут.

Кимнах в съгласие. Всичко показваше, че ще са ни необходими. Приблжих се до стената, там за две-три секунди ме облякоха роботизирани ръце – десет ръце едновременно – от главата до краката.

- Фуу, че то било бързо! – можех само да констатирам.

- Изтребители в обхвата на лазерните оръдия! Стреляй! – чухме гласа на командира. В същия миг ни уцели енергиен заряд. Стреляхме срещу един изтребител, изплъзнахме се на група изтребители с бърз завой покрай астероид и вече можехме да гледаме величествена сцена – сблъска на хиляди роботоракети с изтребителите.

- Нашите роботоракети!

Помощта пристигна. Роботоракетите влязоха в схватка с изтребителите на острините. Хиляди и хиляди лазерни лъчи се кръстосаха, попадаха в целите си и нажежаваха броните до експлозия. Всичко около нас беше обгърнато от ослепителната светлина на взривените изтребители и роботоракети, накъдето погледнехме, навсякъде имаше само едно – стрелкане на кораби и множество експлозии, а ние летяхме право към това меле. Трябваше да направим пробив през него, обаче никакво свободно пространство за полет не се показваше пред нас. Нямахме да можем да направим този пробив, без да се блъснем в нещо. Единствено това беше ясно. Тогава преследващите ни изтребители, с изстрели от лазерните си оръдия, нажежиха корпуса ни до ослепителен блясък, а отпред ни заплашваше още по-голяма опасност, защото предната част на корпуса нямаше да издържи на всички сблъсквания.

- Трябва да се изтеглим назад, в спасителните ракети! Контролът над оръжията и посоката на полета се поема от централния компютър!

Всички веднага се втурнахме назад. Беше в последния момент. Отломките от взривените и разбити изтребители и роботоракети по нашия път бяха все по-на-

гъсто. Тогава изгубихме почвата под краката си от мощна експлозия и то толкова мощна, че няколко чутини бяха съборени на пода, а другите, докато бягаха, се спъваха във въргалящите се техни другари. Непосредствено пред изхода и самият аз се спънах в един чутин на пода и докато падах можах само за миг да зърна, че от експлозията при фронталното сблъскване с един изстребител се бяха пробили стените. Обаче успях да се изправа и се втурнах след бягащите чутини. Последва нов тласък, отново изгубихме почва под краката, отново се спъвахме, падахме и отново се изправяхме. Конвулсивно се хващах за стените, лазех и в блъсканицата накрая достигнах до спасителната ракета, в която веднага наскочахме един след друг.

- Готови за изстрелване! - извика един видимо потресен чутин с пръст на спусъка на ракетния двигател, но го задържа вик:

- Чааакай! Не избързвай! Корабът, разбит или не, с бронирания си корпус все още ни осигурява защита при блъскане в отломките. В центъра на сражението сме!

Нашата спасителна ракета, една от четирите, остана в готовност до подходящия момент.

- Лазерните оръжия и двигателят са унищожени! - това беше гласът на централния компютър. - Осъществихме пробив през най-гъстото меле на боя. При оптимално избран момент на изстрелване, бягството на нашите спасителни ракети може да бъде успешно. Желая ви щастлив път! Сбогом!

Хванах се за дръжката на своята седалка. Изстрелването ще бъде бързо. Колко хубаво беше от страна на централния компютър, че се жертва за нас, помислих си аз.

Последва силен тласък. Цялата предна част на помещението пред спасителната ракета отлетя като огромен отломък и пред нас се разкри изглед към групата астероиди пред нас. Тогава силата на ускорението от изстрелването на нашата спасителна ракета ме притисна към седалката и ние вече излетяхме покрай от-

къснатите отломки на нашия кораб, след което се стрелнахме към гъсто струпаните астероиди. Напълно подходящо място за нашата малка ракета. Тук щеше да бъде подходящото място за бягство на врабеца от хищните птици, през храсталака. И наистина, на малките холодисплеи до своите седалки скоро видяхме експлозиите при сблъскването на преследващите ни кораби с астероидите. След това следваха няколко минути несигурност и спирален полет, при който кръвта нахлуваше ту в главата, ту в краката, ту пак в главата, след което нашият полет започна да става все по-спокоен и удобен. Бяхме в безопасност. И на холодисплея не се виждаха повече преследвачи. Отървахме се от тях. Окончателно! Нададохме въодушевени възгласи, когато видяхме пред себе си открития път през останалата част на астероидния пояс. Поне тази част от астероидния облак трябваше да е под контрола на чутините. Мърморенето и виковете утихнаха в очакване и затаяване на дъх чак до окончателното навлизане в широко открито пространство от другата страна на астероидния пояс.

- Уааа! - пред нас се показва картина, величествена и неочаквана. Все пак, бяхме изненадани. От лицата ни изчезнаха радостта и страха. И двете едновременно. Само мислите потекоха в мозъците ни с удвоена скорост.

- Това си го бива! - обади се чутинът, който правеше коментари пред холодисплея на кораба. - Значи, работата сега е такава.

Неговият съсед кимна в съгласие:

- Да! - той каза това някак си безучастно, след което в него внезапно настъпи малко повече оживление.
- Каква е тази работа, всъщност? Какво значи това?

Размишлявах в търсене на най-доброто обяснение. Всичко, което се разгръщаше пред погледа ни, беше пълна противоположност както на онова, което ни се случува, така и на нашите очаквания. Никой не беше споменал тази възможност. Обаче биха могли да помислят за нея. Поне чутините, със своята проникателност, биха могли да предвидят това. Или пък не?

Хиляди и хиляди бойни кораби бяха наредени в различни геометрични форми около гигантска космическа станция, осветена от преливащи се цветни светлини. Диаметърът ѝ трябва да беше много десетки километри, същински град. Поех дъх и издишах дълго. Бойни кораби както на чутините, така и на острините, в еднакво съотношение, поне така се виждаше. Бяха „закотвени“ в пълно спокойствие. И въпреки това, сигурно се контролираха взаимно. Както и да е, и двете страни бяха „закотвили“ там бойните си кораби. И то в мир? Някакъв диалог, някакво договаряне трябва да се провеждаше между тях, си помислих.

На ракетния холограмен дисплей се показва група чутини от нашето командване, както заключих от коментарите на чутините; пред всички стоеше мъж с авторитетен вид, който започна да ни говори:

- Поздрав! Осъществихте успешен пробив. Поздравявам ви! – на лицето му спонтанно заигра жива усмивка. – Добре свършена работа!

Нещо хитро има в този мъж, проблесна ми мисъл. Все пак, с радост споделях задоволството на чутините в ракетата.

- Ще организираме за вас тържествена вечеря с голям брой гости!

Последва жива и одобрителна реакция. След последните събития с всички рискове и изживени чувства, ще последва дружеска среща с вечеря. Прекрасно!

- Разбира се, трябва да поканим и острините.

В ракетата настъпи тишина. Острините, да. Изглеждаше разумно. Поне по отношение на ситуацията в момента.

- Какво, всъщност, става? – извика някой от задната част на ракетата.

Авторитетният чутин не показва изненада пред поставения въпрос, когато се усмихна с красноречива самоувереност:

- Както знаете, с острините винаги сме в преговори за сътрудничество. И сега също. Някои неща, както сами видяхте, вървят по своя път, нали?

Чутинът леко се поклони.

- Довиждане и ще се видим на вечерята! – каза още на сбогуване и изчезна от холодисплея.

- Както чухте – с подчертано повишен глас и самодоволно, заради собствената си изява, весело обобщи приказливият чутин от задната част на нашата ракета, – сега се връщаме от своя път. Иначе, всичко е наред.

Глава V

Поздравителните речи на чутините в уводната си част бяха учтиво официални, както и благодарностите на острините за поканата на вечеря, а веднага след това разговорът между острини и чутини се пренесе на масите. Наблюдавах ги с интерес. Както едните, така и другите. Можеше да се види определена въздържаност, без смях, обаче все пак разговаряха. И на моята маса, където от страна на острините получихме дори няколко леко цинични забележки относно удобството на нашето пътуване, се провеждаше разговор както между самите чутини, така и с острините.

Скоро след вечерята вниманието ми беше привлечено от група чутини, които все по-често поглеждаха към мен. В тяхното накланяне на главите по време на разговора откривах някакво прикрито намерение. И това засягаше именно мен, защото иначе не биха гледали към мен, така че самият аз започнах по-внимателно да ги наблюдавам, което очевидно веднага забелязаха, и с леки жестове с глави ми даваха знаци за важноста на следващото събитие. След това един от групата се отдели, разходи се до другата страна на залата и наоколо, докато не го изгубих от поглед. Претърсих с поглед залата, но напразно. Повече не можах да го намеря. Отново погледнах първоначалната групичка. Тази приятелска среща с вечеря по всяка вероятност беше към края си. Поне съдейки по това, което можах да възприема от всичко, взето заедно. Погледнах към острините. Техните разговори с чутините протичаха спокойно, необезпокоявано, дори все по-непринудено, поне погледното отстраняване. Разбира се, впечатлението беше такова. От тази вечерна среща трудно можеше да се извади заключение за все по-острия спор между тях. Даа, отново на преден план изникна старият ми въпрос – този техен спор. За какво по дяволите е? Както и да е, след всичко, което преживях съвсем наскоро, по време на това пътуване, тази вечерна среща можеше да означава само кратка

почивка преди по-нататъшното изостряне.

Отново обходих с поглед залата и лицата на гостите и с ъгъла на окото си улових онзи чутин, когото преди малко изгубих от поглед. Беше се насочил към мен, въпреки че все още гледаше встрани. И аз отместих погледа си от него и в очакване се загледах пред себе си, докато не се доближи до мен и ми прошепна:

- Успяхме. Всичко е подготвено. И вече ни чака доста бърз кораб. Измъкни се незабелязано през изхода и върви напред до сградата със знак W, където ще те чака един от нашите.

Кимнах в съгласие. Отново имаше вероятност за ускоряване хода на събитието. Дори малко прекалено бързо, именно защото ми се искаше да разговарям с острините. И тях би трябвало още малко по-добре да опозная, атмосферата тук беше доста подходяща за спонтанен разговор, все по-дружеска, а и някои острини вече поглеждаха към мен с нескрито любопитство, въпреки че техният поглед беше малко различен, по-оценяващ. Станах. Не ми остана повече време за разговор с тях, за което всъщност съжалявах. Поне някои реакции на острините все повече ми привличаха вниманието. Вече тръгнах към изхода, когато към мен се приближи усмихнат острин, горе-долу с моя ръст, само че по-слаб и с донякъде прекалено любопитен поглед ме заговори:

- Вие не сте чутин, нали?

Спрях се. Външно чутините не се различаваха от мен. Поне сам не забелязах никакви забележими различия. Но този острин все пак позна, макар че не би трябвало. Като предупреждение, през спомена ми преминаха думите: „Ако острините узнаят вашето значение за нас, биха нападнали още по-яростно!“

Усмихнах се на острина:

- Какво ви смущава у мен?

- Не, не. Нямам пред вид нищо лошо. Само ме интересува моята способност да познавам.

- И какво установихте? – казах, отбягвайки открития отговор за принадлежност към чутините.

- Не, не. Нищо лошо. Само че познавам вече дос-

та добре чутините. Доста време съм прекарал с тях, в тяхната компания. Вие сте землянин, нали?

- Хм! – погледнах го със съмнение в добронамереността на неговия въпрос, съответно със съмнение във важността на този разговор. – Обаче нещо е трябвало да ви наведе на това заключение – продължих с леко подчертано любопитство и с изиграно задоволство от забавен разговор.

- Разбира се – остринът ставаше все по-самоуверен. – Ние, острините, реагираме по-непосредствено на събитията, по начин, който повече съответства на настрояването в даден момент – след което се засмя многозначително: – Чутините при разговор са доста по-безучастни.

- Аха? – провлачих аз. – Вашата традиция произлиза от войнишко възпитание, а чутините са по-чувствени, с малко повече разсеяност на хора на изкуството. Значи, възприемате ме като по-войнствен?

- Не, не, възприемам ви като съвсем нормален човек.

Тогава се приближиха двама съседни чутини, които може би бяха дочули нашия разговор. С видимо оживление, всъщност пресилена непринуденост, единият от тях спомена последните събития с намек за 'състезанието по стрелба' при нашата среща с техните изтребители, а другият с ведро настроение се намеси със своето признание към острините за тяхното успешно въвеждане на войнствения начин на мислене на нивото на високоразвитите цивилизации.

Остринът клатеше отрицателно глава:

- С тази изтъркана плоча за нашата традиция само се измъквате. Няма да ми затворите очите. Нещо ви е тръгнало зле, иначе нямаше да докарате този землянин. Ще установим за какво ви трябва. Някъде сте сбъркали сметките.

След това остринът се оттегли. Иначе, преди това някак си нерешително пристъпяше, сякаш искаше да каже още нещо, като при това оценяващо поглеждаше ту мен, ту двамата чутини с все по-малко желание за по-

нататъшен разговор, както ясно можех да забележа, докато накрая не се сбогува с нас.

- Да вървим! Чакат ни – с предпазливо оглеждане за евентуални скрити погледи каза чутинът до мен и с жест ми даде знак тайно да се придвижим към изхода.

Глава VI

Чутинът пред мен се наведе напред и скочи към холограмното изображение на врата, през която излетя с дълъг, отначало затруднен от гравитацията полет, а непосредствено от другата страна на холограмно представената прозрачна преграда първо се спря в положение на левитация със забавени движения, поизправи се още малко и след това, освободен от гравитацията, се спусна в кръгов завой към спиралата.

- Тук е входната спирала със 77 врати – поясни ми Доброчут. – Всички се отварят с пароли и незабавно решаване на поставени задачи, за които трябва да имаш както определени способности, така и специални знания.

През това време чутинът, който беше начело, вече беше спрял пред първата затворена врата и с махване на ръка ни повика да го последваме. След това, събрани в полукръг на три-четири крачки встрани от вратата, съобщихме за своето пристигане.

- Добре дошли! – ни поздравя прозрачната фигура на някаква чутинка с авторитетен вид. – Трябва да ви уведомя, че има изискване за познаване на паролите – каза тя с официален тон.

Чутините кимнаха в знак на съгласие и аз постъпих така, като им подражавах.

- Заповядайте, продължете напред! – след това тази холограмна портиерка се оттегли с леко надменен поклон.

- Окей, да вървим! – без да губи време каза чутинът до мен и тръгна напред през бавно отварящата се врата.

Последвах го дебнешком и с любопитство, със смесени чувства, чак до следващата врата с още по-необичайни сводове, каменна на вид, с барелефи, въпреки че беше от някакъв прозрачен материал с постоянно променящи се цветови нюанси.

- Тази проверка за групата като цяло ли се отнася

или е индивидуална, за всеки поотделно? – попитах аз.

- Не се безпокойте. Всичко сме предвидили. Разбира се, тази проверка е доста солидна и взискателна, защото тук е входът към нашите най-големи енергийни полета, защитени с милиарди гигантски роботизирани бойни ракети, и до които не трябва да пускаме остриите, макар че се мъчат да се доберат до тях. – Чутинът хитро се усмихна: – И то, разбира се, много.

- Опитаха ли се вече?

- Ами, разбира се, тъй като изобщо нямат толкова голям склад. Почти половината от всички наши енергийни резерви е тук. И до входа вече проникнаха. Не можах да продължат, защото ги спря системата за сигурност и защита. Истински непроходими и непробиваеми слоеве са поставени около тях под формата на множество концентрични сфери. По тях са поставени високоенергийни лазерни оръдия. Който би искал да проникне през тези сфери, той би трябвало да има поне еднакви енергийни възможности, а това е изключително трудна задача, заради гигантските маси, които ограничаваха и нас при изграждането на енергийните силози. Доста време ни отне и транспортирането на всички материали.

- А как можах да стигнат до входа? – попитах аз.

- Е, да, и те са на високо ниво на развитие. Успяха да прикрият пристигането на силен флот с иначе известна и на нас проста техника, с която, заради стечението на обстоятелствата, дори извадиха късмет. Насочиха към входа своите кораби, разглобени на изключително малки части, по заблуждаващи траектории и с пресметната скорост на полета, в привидно разхвърляни групи. Всичко бяха настроили да се сглоби в определен момент в близост до входа. При това отделни частички летяха по-бавно, други по-бързо, и то на доста големи разстояния. А успяха преди всичко чрез заблуждаващата външност, която подведе нашите компютърни анализатори да си изградят представа за други, миролюбиви кораби. И така, след това техните бойни кораби се събраха пред нашия вход и бяха толкова много на брой, че

нашите локални сили не можаха да ги задържат, въпреки че все пак им нанесоха тежки загуби. После с диверсантско нападение проникнаха през системата за сигурност на входа чак до тук, където стоим сега и още доста по-нататък. Успяха да преодолеят 73 проверки и само още четири ги деляха от командните пултове. Наистина, малко ни изненадаха, защото и сега още не знаем как са се докопали до всички тези шифри заедно с необходимите знания за отваряне на вратите. Почти щяха да успеят.

- Нима във вътрешността нямаште сигурност и защита? – попитах аз.

- Имахме, нали затова намерението им все пак не успя. Пред 74-ия пропускателен пункт спряха, защото не можаха да преминат през него. Тук има 77 врати за защита, обаче от тях само 73 са предназначени за защита срещу външно нахлуване. Останалите четири са за предотвратяване на злоупотреби от наша страна, защото не можем да поверим една толкова важна система на нито един отделен човек, па бил той и авторитетен и непорочен. Пред Вход № 74 бяхме разположили и гарнизон с командир.

- И какво стана с него?

- Диверсантите проникнаха чак до врата № 74.

- Хванаха ли ги? Убиха?

- Да! Ликвидираха всички. – След това чутият поклати отрицателно глава. За него това беше трудно приемлив факт.

А аз, след кратко размишление, дълбоко поех дъх:

- Ха! Избили ги? Хм. Значи, пътят им е бил свободен?

- Не е толкова просто. Последните четири контролно-пропускателни пунктове иначе бяха поставени заради евентуални злоупотреби на отделни хора от наша страна, обаче така или иначе – бяха там. Който иска да премине през тях, би трябвало да издържи проверката. В противен случай трябва да преодолее цялата компютърна логическа система на енергийните полета и производствените процеси, която контролира и складовете,

и производството на всички видове оръжия и роботи с мощни логистични и компютърни възможности за самостоятелно воюване. При военни операции тези роботи са равни с нас, ако не и по-добри от нас. А поемане на контрола над цялата система е възможно само от централния команден пулт. Иначе всичко е напразно. С това и острините трябваше да се примирят, след като неуспешно се помъчиха да разбият шифровъчните кодове. По-късно се оправдаваха с краткото време, което имали на разположение, което пък е само отчасти вярно. Военните ни поделения, които се намираха в непосредствена близост, разбира се, бързо се отзоваха на зова за помощ, въпреки че мина известно време до тяхното пристигане. А според нашите по-късни анализи острините извършили преди проникването серия симулации за проникване в енергийните полета и въз основа на тях предвидили времето както за дешифрирането, така и за протичането на проникването до командите пултове. И всъщност, на разположение са имали дори неколkokратно повече време. А дешифрирането не им се удаде. Иначе, остава открит въпросът, дали, все пак, биха успели след по-дълъг период от време или не; обаче факт е, че това беше жесток удар по тяхното високомерие. Бяха непоколебимо убедени в бързата разходка през нашите защитени входове. Но не можаха да я направят.

- А през първите 73 врати са успели да преминат. И от това, което казахте, заключих, че са успели много бързо – подхвърлих аз с намек за не толкова лошите способности на острините. Обаче чутинът спокойно продължи с не по-малко въодушевление от неуспеха на острините:

- Объркаха им се сметките. С неуспеха на диверсантите да проникнат до командните пултове, пропадна и опитът на острините да ни надвият, съответно, да бъде по-точен, въпреки всички грижливи подготовки, претърпяха пълен неуспех. Това е най-важното.

С усмивка погледнах чутина. Страхотно предимство би могъл да донесе на острините такъв вид успех, заключих по реакцията на чутина, т. е., такова усещане

добих.

- Имат ли острините затруднения, заради недостиг на енергия? На Земята сме имали доста чувствителни различия що се отнася до постепенния или бързия преход към война – казах аз въз основа на беглото разбиране на спора между тези две цивилизации, за който все още не знаех много.

Чутинът замълча, погледна ме и след това с леко отрицателно поклащане на глава отклони погледа си:

- Работата не е в това. Нуждите им са покрити биlionкратно, почти толкова пъти, колкото и нашите. И те, и ние имаме повече от достатъчно енергия.

- Значи, енергийните полета не са причина за вражда между вашите цивилизации?

- Различията възникнаха от доста непонятното желание на острините за надмощие, въпреки биlionкратния излишък за всичките нужди, както техните, така и нашите, защото тук от всичко има достатъчно. Имат се за по-висша цивилизация, на която, по тяхно мнение, принадлежи на първо място контролът над нас и в следствие на това – и над Земята. И за вас, земляните, тяхното надмощие ни най-малко няма да е приятно, защото за тях сте само същества на по-ниско интелектуално ниво, на които по свое усмотрение могат да разрешат еволюционно развитие, обаче за тях нямате по-голяма стойност. Изобщо няма да им липсват в случай, че изчезнете или бъдете унищожени.

- А вие различно отношение ли имате към нас, земляните? – погледнах чутина.

- Съществено различно. Все пак, нещата не са толкова прости, тъй като без съжителство с нас човек не би ни разбрал или би ни разбрал погрешно. Но не е необходимо толкова много време за малко по-задълбочено запознаване с нас. И на вас ще ви стигне около една-две седмици. А три седмици сигурно ще са предостатъчни. Но при тези обстоятелства, при толкова бурни събития, в средата на всяко обяснение ще следва по-дълга почивка. От друга страна, вие, земляните, се ръководите от чувствата, както и ние. Обаче за такова решение има-

те минимални познания, гарантирани още сега.

Набръчках чело в знак, че не разбирам най-добре, и леко поклатих глава:

- За основно разбиране на вашата цивилизация ще са ми необходими две-три седмици?

- Да – веднага потвърди чутинът с вдигане на ръка по посока на следващата врата. – Чакат ни.

Погледнах към отварящата се врата с трима чутини на заден план. Отдясно стоеше някакъв жонгльор, поне така можеше да се види, който си играеше с топки, кубчета и предмети с неопределена форма. До него стоеше мъж с цилиндър на главата, с дълъг бял шал и с бели ръкавици, някакъв цирков фокусник или магьосник. Съвсем отляво, едно момиче, облечено в гащеризон, със стройна фигура и очевидно много гъвкаво тяло, правеше наклон напред. С усмивка се завъртя на пръсти, направи дъга назад, чак до пода, изправи се на ръце и се спусна назад в шпагат.

- Заповядайте след нас! – покани ни мъжът с цилиндъра и с белия шал.

Закрачихме напред.

- А пък за циркови акробатични номера не съм най-подходящ – казах на чутина непосредствено до мен.

- Ами не е необходимо. Става дума само за проверка на синхронизирането на нашите движения, защото острините за някои умения са по-несръчни от нас и имат затруднения с имитирането на танцовия израз в допълнение към акробатичните интерлюдии. И жонглирането с много предмети малко трудно им се удава, въпреки че са способни да се научат, както и уменията на фокусниците, които също така не им идват много отръки. Просто по природа са малко по-несръчни от нас.

- И след като са такива, как успяха да минат през тези врати? – попитах с лека резервираност по отношение на самоуверената усмивка на чутина. – До там, до 74-та врата и до вашия гарнизон?

- Е, да, имат и по-сръчни индивиди с малко допълнителни способности. Пък и бяха предвидили тестове от този вид.

- Като се има пред вид тяхното успешно преминаване през всички препятствия, така ще да е – потвърдих аз, – обаче това не са ли, най-вероятно, само прекалено прости проверки?

- И да, и не. В случай на по-голям брой доста различни помежду си изисквания, решаващи стават и полесните. Разбира се, по правило, една от тези проверки просто ще затрудни човек. А иначе, преминаването през всяка следваща врата е на по-сложно ниво. Поне по нашите критерии.

- Това ще бъде и за мен проблем. Няма да успея да направя това – подхвърлих аз след кратко размишление.

- В нашия екип имате място на администратор на енергийните системи – ме успокои чутинът.

- Администратор на енергийните системи? – не се въздържах да не се усмихна.

- Ние, заедно с вас, сме спецотряд, изпратен да възстанови пътя до командните пултове, и вие сте в нашата група с точно определени задачи. Никой сред нас няма, нито ще има каквито и да било по-големи пълномощия от онези, които предварително са му определени. – Погледът на чутина се плъзна по лицето ми, за да разбере реакцията ми на неговата мотивировка.

- Окей – съгласих се аз, – ама нямам никакви особени желания да се занимавам с вашите енергийни полета. И ако се окажа сам пред командния пулт, ще действам по договор.

Чутинът отново ме измери с оценяващ поглед:

- Ама няма да бъдете сам пред командния пулт. – Обаче оттенъкът в неговия глас издаден лека несигурност. Поне такова впечатление добих.

През това време първите чутини вече застанаха пред „вратарите“ и с имитиране на всички тези тестове по сръчност, един след друг доказваха своята самоличност. Наистина, интересно беше да се гледат. Бяха дяволски добри в това начинание. Без никаква нервност, със спокойствие, каквото може да има самоуверен специалист, изпълняваха всички сложни трикове и се при-

съединиха към жонгльора в обща игра с всички тези топки, кубчета и други предмети, а после бягаха и прескачаха препятствия, след което изпълниха заключителни салта и спокойно се приземиха на пода.

При следващата врата ни чакаше съвсем друг начин на проверка, със случайни на пръв поглед задачи от различни области, събрани отвсякъде, но все пак накрая обединени в сбор от тестове на индивидуалните способности. Чутините изпълниха всичко без затруднения. Стигнаха, без да се спират, чак дотам, до 74-та врата, пред която спряха, сякаш бяха изпълнили своята част. Тъй като спряха, значи аз бях на ред. Някои дори окуражително ме потупваха по рамото. Сигурно всички заедно бяха добър екип, това четях в техните красноречиви погледи, пък и сам през цялото време се радвах на всеки издържан тест като на успешно преодоляно препятствие, въпреки че все още ме смущаваше твърдението на чутините, че за по-задълбочен разговор за тяхната цивилизация би трябвало да живея с тях още известно време. А на всичко отгоре, не можех да разбера това, защото досега още не са ми я представили цялостно? Само ми казаха за някаква тяхна благосклонност към нас, земляните; това можах да разбера от всичко взето заедно, да речем, поне отчасти. Да речем. И че на острините не им трябват земляните? Напълно възможно. След влизането през 73-та врата се намерихме в голямо помещение, шестоъгълна зала с диаметър приблизително над 50 метра и с шест входно-изходни арки.

- Натам! Да вървим! – подкани ни чутинът начело, като закрачи към арката от отсрещната страна, всъщност към най-голямата, всички останали трябва да бяха странични. През нея би трябвало да минава най-важният път, водещ до командните пултове, както предполагах. След това същият чутин спря, обърна се към мен, почака ме и започна доста загрижено, но все пак със спокоен глас, да ми обяснява:

- Отговорите не би трябвало да ви затрудняват. Трябва само достатъчно да освободите съзнанието си и всичко ще бъде наред.

- Да освободя съзнанието си? Какво имате пред вид? В смисъл, да се съсредоточа? – попитах аз с намек, дали евентуално няма още някаква важна подробност.

- Разбира се. И това също – чутинът продължи започнатото обяснение, – обаче противно на досегашните проверки, при вас ще бъде важна чувствената реакция. И освободеното ви съзнание при това със сигурност ще увеличи вашата убедителност.

- Е, да. Хубаво. А по какъв критерий съм избран точно аз като най-подходящ? При всички досегашни проверки не бях и в най-малката подробност по-добър от вас. Нито една от досегашните проверки не бих могъл да издържа.

Чутинът ми се усмихна окуражително:

- Както вече ви споменах, задачата ще бъде за вас много проста.

- Окей. Най-вероятно знаете какво правите – приех насърчението, задачата или каквото и да беше това, което говореше чутинът, в смисъл на отхвърляне на съмненията, и отидох до арката, а след това и по-нататък до вече позната форма на врата, еднаква с всичките 73, през които дойдохме. Спрях се пред тази врата, погледнах нагоре и на двете страни, но нищо особено не можах да видя. От спокойствието на чутините до мен можах да заключа, че са твърдо убедени, че това наше начинание или система действа, или, с други думи, че нашата мисия ще успее. След това вратата се отвори, но никъде нямаше портиер, т. е., на вратата нямаше никой. Само помещение с мебели покрай стените, всъщност всичко приличаше повече на театрална сцена, на която са поставили ниска маса, такава за хол, предназначена повече за пиене на кафе или чай при разговор с гости, и с два фотьойла и два стола, най-вероятно донесени от кухнята, защото изобщо не бяха в стила на останалите мебели. Някак си познато ми беше всичко това. Преди години и у нас, по време на следването ми, имахме такива мебели. Започнах по-подробно да разглеждам цялото помещение и, разбира се, цялата мебелировка. По дяволите! Ами това беше все пак нашият хол от моите гимна-

зиални години. Това си го бива!

Бях започнал да разглеждам секцията, когато чух да се звъни.

- Да! – извиках просто автоматично и в отговор чух някакво говорене на висок глас, някакви коментари, че родителите трябва по-често да отсъстват от къщи и „малко по-често да ни оставят на мира“. Нерешително спрях. Всичко това все пак силно ме изненада. А тогава един след друг започнаха да влизат моите приятели от гимназиалните години.

- Точно в най-подходящото време вашите отидоха на почивка. Трябва да дойдат и момичетата и ще бъдем пълен комплект. Довечера ще дойдат. Вече се уговорихме – съобщи Янко с радостно настроение сред вдигнатата врява и в отговор получи също така въодушевено потвърждение. Спокойно ги наблюдавах. Едни отидоха в кухнята, други седнаха в хола. На масата се появиха карти, Янко извади от чекмеджето шах, а на вратата Матия надигаше бутилка вино. Всичко ставаше точно така, както през онези мои гимназиални години.

След това Янез и Малчо нещо се спречкаха, чу се трясък и на пода остана счупена ваза. Всички погледнахме към двамата и към отломките на пода. Вазата помнех все още добре, и спречкването между Янез и Славчо. Точно така се случи тогава. Погледнах назад към вратата. Чутините все още бяха там.

- Той ме блъсна! – оправдаваше се Славчо, а Янез веднага отрече това и твърдеше, че не е истина. А след като Малчо продължи да прехвърля вината върху него, и двамата продължиха да държат на своето, както преди. Отидох за метлата и лопатката, сметох всичко на куп и след това го увих във вестник.

- Ще я изхвърля на боклука. Вие си продължавайте! – И тогава бях направил същото. Обаче този път веднага след „входната“ врата излязох при чутините.

- Всичко това е от гимназиалните ми години – казах им аз.

- Да, целият този запис е точно от онова време, изцяло по оригиналното събитие, само че вашият образ

е напълно изтрит. Той липсва и вие сте тук, за да го заместите.

- Значи, не става дума за връщане във времето?

- Не, не. Тук има само минало, заснето на холограмен филм и всичко е компютърно обработено, освен мебелите, които са точно копие на оригиналите, така че и вие спокойно можете да седнете на дивана. Вашите приятели са само холограмни изображения. Всичко, което очакваме от вас, е само да се държите по същия начин и да реагирате чувствено.

- Нищо друго? – погледнах засмения чутин и след това самият аз се усмихнах. – Вероятно това ще мога да направя.

- Хубаво. А освен това, трудно ни е да ви помагаме, защото ни липсва записа за вашите тогавашни реакции. – Чутият продължи да ме гледа насърчително. И аз го гледах с усмивка. За пръв път научих нещо определено за своите задачи.

- Даа, та най-вероятно аз наистина ще свърша тази работа по-добре от вас.

Чутият кимна потвърдително.

- Свършете я добре!

Влязох обратно в „своя“ апартамент и съвсем скоро се вживях във времето на събитието, което все още беше живо в паметта ми. Дори позабравените моменти тутакси се събуждаха или, по-точно казано, достатъчно, така че „в това събитие“ не предизвиквах спирания и ако по някакъв начин внасях в него смут, то това най-вероятно беше основната задача на тази проверка. Това, че бях запратен назад в гимназиалните години, макар и само чрез холограмен запис, скоро така ме завладя, че започнах да преживявам цялото събитие почти толкова живо, колкото го бях почувствал някога, и точно тази констатация все повече ме въодушевяваше. С такова усърдие се включих в спонтанните, иначе добре познати ми дискусии и коментари, и така оживено се присъединявах към спонтанните избухвания на смях, че задачата можеше да бъде провалена точно заради пресиленото ми повторно преживяване. Само един проблисък

на мисълта за тази възможност премина светкавично през мозъка ми. Дори ми се изплъзна едно леко подигравателно „хе“. Както и да е, тази част от задачата ще изпълня по всички правила, това ще мога да уредя, усещах го, макар че все още много неща от цялото събитие ми бяха доста или съвсем неизвестни. Така беше чак до края, т. е., до момента, когато се обърнах и в „моята“ стая нямаше вече никой.

- Да вървим! Входът е свободен! – ме повика Доброчут с махване на ръка по посока на следващата врата. Успях. Това можах да разбера и от усмивките на признанието на останалите чутини. Още едно изпитание беше зад тях и само три врати още ни чакаха.

Доброчут, с потупване по рамото ми, изрази признанието:

- Отлично. Всичко върви според предвижданията и плановете. Иначе, някои имаха определено предубеждение, но самият аз бях напълно сигурен във вас, въпреки че чувствените реакции при вас, земляните, са много хлъзгав терен. Нали?

Автоматично кимнах в потвърждение. В тази леко победоносна атмосфера думите на Доброчут бяха съвсем уместна и забавна шега. И самият той се усмихваше. И след това подхвърли, че чувствените реакции и за тях са хлъзгав терен и че по-трудно биха реконструирали някогашните ми реакции без моя помощ.

- Ами, да, наистина. Макар че това беше една от забавите на компанията, без прекалени чувства – казах аз, след което го попитах с леко по-сериозен тон: – А как така ви липсва една част?

- Изгубихме я – отговори той с безразличие и неохота, и сви рамене. Все пак това ми подежда малко прекалено силно, противно на моето разбиране за чутините. Такава невъзмутимост излъчваха, че изгубването на толкова важни за тях неща ми се стори, меко казано, по-трудно разбираемо.

- И вие ли забравяте? – попитах аз с подчертано учудване.

Доброчут поклати отрицателно глава:

- Работата не е в това, само стечението на обстоятелствата беше неблагоприятно. Не става дума за забравяне. От техническа гледна точка, разбира се, могат да се осигурят достатъчно копия, за да не се стигне до нещо такова. Обаче тук има и принципи. Важни принципи, които не нарушаваме никога, дори и когато става дума за такива важни записи, какъвто е този, липсващият.

- Принципи? – погледнах го аз с изражение на повторно неразбиране на неговите отговори.

- Е – продължи той, след като показах своето безсилие да разбера, – вече ви разказах за проникването на острините до 74-та врата и избиването на гарнизона за охрана на контролните и командни пултове. Тогава се наложило унищожаването на тези записи, макар че някое копие е можело да бъде прибрано и някъде другаде.

- Аха! – това ми прозвуча малко по-възможно, но все пак ми останаха някои по-трудни за преодоляване предубеждения. Затова, след леко кимване, понечих да задам и въпроса как така не са направили това, но той продължи:

- Вижте! Ето сега следващата врата и по всяка вероятност проверката ще бъде на по-сложно ниво.

- Пак ли аз ще бъда на ред? – попитах аз.

- Най-вероятно – Доброчут помисли малко и продължи: – Обаче с малко концентрация ще се справите с всички задачи, само ако не се оставите да бъдете смутен. По това, което показахте досега, правя такова заключение с доста голяма сигурност.

През това време вече бяхме стигнали до следващия вход и след вече отработеното представяне и показна да влезем в помещението за проверка, се спряхме в очакване пред една дървена врата, съвсем обикновена, земна. Съвсем нашенска ми се стори, а и чутините погледнаха към мен. Аз бях на ред, очевидно. Разменихме си още няколко погледа, а след това, насърчен от потвърдителното кимане на всички наоколо, закрачих напред, пред вратата за малко се спрях и след това влязох.

- Хей! – чух от стаята. – Веднага идвам. Просто влез в кухнята през това време!

Това беше женски глас и, въпреки че не ми беше познат, смътни спомени проблеснаха в съзнанието ми. Но антрето не ми беше прекалено познато. Също и кухнята.

- Успя ли да намериш? – отново чух същия глас.

В отговор измънках нещо неясно. Изобщо не можах да си спомня какво е трябвало да донеса тогава.

- Казах ли ти, че се представих на изпита почти за отличен? Накрая ми писа четворка. Окей, нали?

- Да, добра си.

А да не би да беше онази... как ѝ беше името, спомних си лицето ѝ, а фамилията изобщо не можах да си спомня. Ако изобщо съм я знаел. Вероятно ми е казала. Най-вероятно. Крава побъркана! Запознах се с нея на някакво събиране в Кранска Гора със забава в една дървена хижа, която мой приятел беше наел за една седмица. Бяхме студенти в първи курс, само че тя беше от друг град, въпреки че следваше в Любляна. Не бяхме един за друг. Поне ако съдя по моето влечение към нея. Пък и иначе. Фактически беше малко откачена. Едва тази вечер я опознах. Когато приготвихме вечерята, вероятно ние двамата се занимавахме с това, двамата се свалихме набързо. След това вечеряхме, последва музика, атмосферата беше просто забавна, а след два-три часа започнахме да се усамотяваме по двойки на диваните или в някое кътче. Всяка двойка поотделно, разбира се. И ние също. Обаче още на следващия ден започнахме да изстиваме един към друг. Не си допаднахме. И след това просто неочаквано нещо я прихвана. Получи пристъп на сценичен екстаз и ни представи някаква пиеса, тъпо; след това се озова в обятията на моя познат и по време на танц с него започна да насочва нещата натам, че ние двамата с този познат да се конкурираме за нея. Но най-вероятно и на моя познат му беше до нея не много повече, отколкото на мен. Обаче, все пак, удаде ѝ се да направи цирк, всъщност спор с Бен, защото почти щяхме дори да се сбием заради нея. Направо тъпачка. И сега, след толкова време, ще трябва така, както при предишната врата, отново да изиграя ролята си в холограмния

запис, със съответните времеви и чувствени реакции. Обаче това ще бъде по-трудно, защото, доколкото можах да си спомня, този път у мен беше истински хаос от чувства, а и след това се стигна и до спречкването с Бен. А мъничко, може би и не толкова мъничко, за това допринасяше и прекалено голямото количество изпито вино. Всичко това беше доста объркано.

- Вече съм тук! – извика тя при влизане през вратата. Стига бе, тази толкова смахната тъпачка! По дяволите, наистина беше тя!

Гица, така ѝ викаха, не помня истинското ѝ име, се огледа наоколо и се приближи до прозореца:

- Още ги няма.

- Ще дойдат. Янко ми се обади от ски лифта и каза просто да вървим напред и че той щял да дойде малко след нас – отвърнах както някога.

За това все още лесно си спомних.

- Окей, пък и не ни липсват – се закикоти Гица.

И самият аз се засмях така, както през онзи ден при нашето начално опознаване. А беше случайност, че бяхме сами. Опитах се да се концентрирам. В началото просто добре се разбирахме, иначе без подчертана интимност, обаче този разговор все още си го спомнях.

- В кой курс си? – попитах я аз.

- В първи. Ти също, нали?

- Да. Следвам в юридическия. А ти в театралния.

- Как разбра?

- Преди това, когато пихме чай, говореше нещо в този смисъл. – Всъщност, направи ни цяло представление за следването в техния факултет.

- Слуша ли ме?

В отговор ѝ кимнах потвърдително. Така, ако се върнех във времето с всичко, което знам сега, най-вероятно бих ѝ отвърнал, че всъщност никой от онази група нямаше никаква друга възможност. Защото тя направи същинско представление като в театър, по време на което разговорите между зрителите не са желателни. Обаче нейната радост от импровизираните актьорски изяви при всеки малко по-силен проблясък в главата ѝ, тогава

ми се струваше и доста забавна. По-късно, разбира се - по-малко.

- Струва ми се, че изявите на сцената или пред камерата не представляват трудност за теб. Поне, съдейки по моето усещане, не би трябвало.

- Нима смяташ, че съм родена актриса?

- Нещо такова - поласках я аз. Пък и иначе, изправен пред нейното така очевидно очакване на моето потвърждение, не ми оставаше нищо друго. Поне тогава беше така и сега би трябвало всичко това да повтори колкото е възможно по-вярно. След това събитието протичаше без никакви големи паузи. Точно както през онази вечер, въпреки че вече бях забравил доста от всичко това. Всъщност, най-ярко си спомних само нейното прегръщане с моя познат по-късно. Трябва да беше час и нещо по-късно. Тогава трябва да съм бил много засегнат заради това. А после там беше оня тип с очилата, пък за него наистина бях почти забравил, защото оттогава повече изобщо не съм го срещал. Обаче точно с него беше дошла тази тъпачка, по-точно, беше я докарал да кара ски и за нищо друго, както ми обясняваше по-късно, като се притискаше в моята прегръдка. Всъщност, с него постъпи по същия начин, както по-късно с мен. Колкото повече я гледаше този тип, тя толкова по-силно се притискаше в мен и обвиваше ръце около врата ми.

- Забеляза ли как ни гледа? - прошепна ми тя.

Хвърлих поглед към онзи тип, бързо огледах и лицето му и вече мислих да продължа, когато спонтанно ми се прокрадна проблясък от спомена за моето положение след час и нещо по-късно, когато самият аз щях да се окажа в много подобна ситуация. С тази разлика, че онзи мой познат просто сияеше от радост, защото според неговото дебилно мнение бил ми я отмъкнал, което пък изобщо не беше истина. А оня тип беше убеден в това до безсъзнание. Това беше нейната интрига, заради която едва не я разкарах. Крава откачена! Кръвта просто кипна в главата ми. След толкова години отново бях в нейната прегръдка и от спомена ми избликна такъв

гняв, че неволно я отблъснах от себе си.

- Смешно, нали? – продължи тя, като се смееше. И в следващия миг някак автоматично ми се изплъзна от езика: – Какво е смешно?

И в този миг помещението стана съвсем тъмно, а след това отново се освети. Всичко беше изчезнало.

- По дяволите! – още веднъж неконтролирано ми се изплъзна от езика. – Тогава реагирах със смях.

Притичаха чутините.

- Какво се случи? Защо не стана?

Безпомощно разперих ръце:

- Провалих се.

- Как така? – чутините ме гледаха с видимо разочарование. Явно, заради погрешната ми реакция, така че започнах да се оправдавам.

- Спомних си продължението на онова събитие – казах аз – и подробностите от онова, което ми се случи след повече от час, оживяха в спомена ми с такава сила, че неочаквано се разстроих. За миг концентрацията ми се наруши.

Чутините мълчаливо кимаха с глави и то най-вероятно не прекалено дълго, макар че за мен тези мигове продължиха цяла вечност. След това се съсредоточиха на въпроса как ще продължат, съответно, какво могат да направят. Вход номер 74 остана затворен за преминаване.

Обзе ме чувство за вина. Как можах така да не се овладеея! Сега би трябвало да кажа нещо за оправдание.

- Без вживяване в събитието не можеш чувствено да реагираш. Затова се впуснах във възможно по-вярно повторно преживяване. Наистина се помъчих. Обаче тази случка изцяло беше само една бъркотия с невероятно тъпи преструвки и ситуации. Това на моменти беше лукава до крайност жена, въпреки цялата ѝ откаченост. Според мен, тогава имаше фиксидеята, че играе на театрална сцена, ако не и във филм. – Спрях с недоизказана дума на езика. Е, в края на краищата, всичко беше заснето. И то на холограмен филм, заедно с чувствата. По дяволите. Обаче, това е нещо друго. Това не е можела да

знае. – Цялата тази бъркотия след това, когато наистина стана, дори ѝ хареса. Да, наистина се наслаждаваше на цирка, който предизвика със своите интриги.

Доброчут успокоително ме потупа по рамото:

- Няма нищо, всичко е наред. Никой за нищо не ви обвинява, само бихме искали да намерим решение. Следваща възможност имаме след 33 дни. А дотогава най-добре ще бъде още веднъж да обмислим всичко това и да предвидим възможни пропуски при следващия опит.

- И това няма да е така просто. Това нейно непрекъснато преструване. – Замислих се още малко, претегляйки своите съмнения, и продължих: – Всъщност повече се преструваше, отколкото играеше, и това допълнително усложни цялата задача. А наистина ми се връщат спомените за забравени подробности. Ако можех поне за кратко пак да бъда с нея, бих си спомнил по-лесно забравени подробности от тогавашното събитие. И, разбира се, всички други нейни духовитости. А така рискът при следващия опит просто ще продължи да бъде голям.

Доброчут ме изслуша мълчаливо и след кратко размишление каза:

- Това може да се уреди, въпреки че няма да бъде така просто. Все пак имаме достатъчно време. Възможно е пътуване до Земята и обратно. С малко риск, разбира се.

- С малко риск? – проточих аз с многозначително натъртване. – Насам се отправихме, както казвате, с пренебрежимо малък риск. А оцеляхме само с доста късмет, и то едва.

- Е, да. С острините пък сме на прага на войната и изненадите при толкова изопнати отношения са по-чести. А за да не ви излагаме ненужно на риск, можете и сами да направите достатъчно сигурни заключения от цялото си познаване на възникналите отношения и събития. Ако ви се удаде да се срещнете с тази... как ѝ казвате?

- Тъпачка откачена.

- Да, ако при повторна среща с нея по-лесно възстановите спомените си от онова събитие и всички подробности от това ваше преживяване, ще ви закараме до нея и обратно.

Помислих още малко. Това за необходимостта за повторна среща заради по-лесно възстановяване на спомените иначе го подхвърлих повече като оправдание, обаче при повторното обмисляне ми се стори доста смислено. И особено като се има предвид, че на моменти действаше съвсем непредвидимо, а и самият аз през това време доста съм се променил, така че съвсем спонтанно, без предварителна подготовка, не бих могъл да реагирам съвсем както съм реагирал тогава. И особено не при онези нейни неочаквани пристъпи.

- Тогава с нея ще възстановите спомените си, ако това е най-добрият начин. Няколко срещи с нея, малко разговор, може би с разходки или на вечеря, можем да уредим. Това не би било трудно, тъй като за вас разговорът с нея не може да е прекалено смущаващ.

- Не, не. Та тя не е нито глупава, нито грозна. Дори бих могъл да я причисля към хубавите. Ама на такава откачалка рядко можеш да попаднеш.

- Значи, ако правилно съм разбрал, отначало не ви е била противна. Само вашите чувствени реакции при взаимното ви опознаване доста са се различавали от онези по-късно, когато са се появили различията. А вие при проверката не бива да смесвате тези различни чувствени състояния. Веднъж вече не успяхме и, както всичко показва, грешката може да се повтори.

- А това е съвсем сигурно. Защото при тази нейна игра не можеш лесно да установиш кога мисли сериозно и кога се преструва. - Обземаха ме все по-смесени чувства. Моят неуспех беше, ако не забравен, то поне изместен настрани. И нищо друго не ни остана, освен решително насочване към гарантиране на възможно най-добър изход при повторния опит.

- Окей. Така да бъде - предадох се аз. - Може би този път вашата оценка, че става дума за малък риск по пътя до Земята и обратно, е по-точна от онзи така наре-

чен гарантиран безопасен път насам.

Глава VII

Първата част от пътя до космическата станция, от която тайно напуснахме онази вечерна среща с острините, премина в предвиденото спокойствие, без да ни нападат ракети на острините и без да кръжат около нас техни кораби, пък и самото кацане мина съвсем незабелязано. И тъй като срещи между чутини и острини, както научих по-късно, стават доста често (по думите на един от чутините те били организирани от привърженици на мира и от двете страни), още същата вечер и сами участвахме в приема при острините. Честите срещи би трябвало да намаляват напрежението и да подкрепят усилията за търсене на договорни решения. Обаче според мнението на Доброчут това е повече от недостатъчно за малко по-сериозно влияние, а камо ли за предотвратяване на избухването на война. Сигурно и двете страни допускаха тези срещи като оправдание за неотстъпчивостта си, а и за свои нужди, като същевременно се позоваваха на голямата важност на собствена отбрана и прехвърляха вината за настъпилото изостряне на противната страна.

Заедно с чутините-приятели или бойни другари, последното название след всичко, което се случи, пък е кажи-речи по-подходящо, седнах на 24-местна кръгла маса със смесена компания от чутини и острини, където, поне както скоро забелязах, се провеждаше оживен разговор. Доста смях се чуваше, така че все по-често поглеждах към присъстващите, макар че този смях ми се струваше някак си неспонтанен, ако не пресилен. Обаче тъй като двустранното насърчаване допринасяше за поддържане на весела атмосфера, все пак имаше ефект. Веднага щом се завържеше кръстосан разговор между събеседници от различни маси, той привличаше вниманието на всички в непосредствена близост и те започваха да участват в разговора на по-висок глас. И от моята маса се включиха с отделни потвърдителни подвиквания или с отрицателно клатене на глава, придружено с ус-

мивка, в зависимост от кръстосано разменените мисли или остроумни забележки. Така поведените диалози сигурно бяха доста чести из цялата зала. Обходих с оценяващ поглед присъстващите наоколо и около масите на няколко десетки метри, докъдето ми стигаше погледа, тъй като изобщо не можах да видя отдалечените стени, отчасти заради декоративните шадравани и стълбища около колоните с асансьори. Видях същинска навалица от разхождащи се между масите. Тогава спокойствието ми беше нарушено от малко по-високо повикване, на което не се обадох, понеже не очаквах някой познат. Но след следващото повикване се огледах и видях един засмян острин през две маси пред мен, който с вдигане на ръка в знак на поздрав, насочваше вниманието ми към себе си. Това беше точно същият острин, с когото проведох разговор по пътя към енергийните складове, който трябваше да прекъсна, въпреки че се очертаваше интересен. И аз му отговорих на поздрава с леко вдигане на ръка, а остринът ми даде знак да седна при него, но за мен беше малко трудно да приема това. Острините, все пак, бяха противници на чутините, и то дяволски сериозни, и моята разходка при тях щеше трудно да бъде приета от чутините. Спрях, след като Доброчут с кимане потвърди съмненията ми.

- Трудно е да се установи какви замисли имат острините - каза той. - Истински майстори са както в преструването, така и в насочването на разговора от несериозна тематика в желаната посока със съвсем определено намерение и цел, която могат да постигнат с умела игра на думи. А за нашата мисия не можем да им говорим, защото след това ще ни нападнат с удвоена настървеност. Установеното равновесие на силите все още е най-добрият гарант за мира и ако в достатъчно кратък срок не освободим пътя до комуникационните пултове на нашия най-голям енергиен басейн, на някои острини може да им хрумне, че имат надмощие над нас. Пък, както виждате, и сега още има доста от тях, които са убедени в надмощието си. Ако вече дори не са и прекалено много.

- И това е напълно възможно - потвърдих аз с намерение да му изложа набързо своите предположения за ненадейните избухвания на войни, когато ме прекъсна меко обгръщане на рамото ми.

- Хей, чух за завръщането ви - усмихнатото лице на красивата Хоная леко се навеждаше към мен. Сега ми се стори още по-красива, отколкото при нашата първа среща. А и тоалетът ѝ сега изглеждаше малко по-предизвикателно, съвсем подходящо за вечерен прием, въпреки че тогавашният ѝ войнишки гащеризон също толкова добре ѝ отиваше. Но сега беше в по-весело настроение. Без онази трудно прикривана болка в леко разплаканите ѝ очи. Сега можах да открия в тях само играва непринуденост, без скриване на радостта от нашето повторно срещане.

- Чух за успешното начало - каза тя. - След това възникна затруднение, нали?

- А, да, известно време вървеше, докато...

- Няма нищо, всичко е наред. Достатъчно добре се представихте. Предвижданията ни сега са потвърдени, това е най-важното. Достатъчно е да знаем, че работата ще стане. И за останалото ще успеете. Убедена съм. Беше приятно да чуя това.

- Благодаря за насърчението - посочих чутините около масата, - и моите приятели са убедени в това.

- Знам това по-добре от вашите приятели - ми отвърна тя със самоуверена усмивка, - повярвайте ми.

И тя посочи като мен масата:

- Доста по-добре от тях.

Отвърнах на усмивката ѝ с усмивка, иначе леко смутен от това, че се затруднявах да разбера думите ѝ, въпреки че няхах нищо против това убедено доверие в мен и също така, явно, в нейните способности за оценка. Обаче колкото повече гледах красивото ѝ лице близо до мен, толкова повече чувствах необикновено силна привързаност към нея, а тя, което беше необичайно и същевременно приятно, ме гледаше ту с мекота, ту с хитра закачливост, все с намек за убеждението ѝ за взаимната ни принадлежност. А и сам почувствах това и то беше

забавно по особено необичаен начин.

- А тази тъпачка пак ви обърка работите! – със смях леко ме подкачи. Все пак, от нея лъхаше толкова разбиране и неприкрита антипатия при думата 'тъпачка', че мисълта ми спря за миг.

- Доста знаете – подхвърлих аз след кратко мълчание, като я гледах с доста изразено любопитство. – Всичко ли ви казаха?

- Точно на мен трябва. – Продължаваше да се усмихва с тайнствена усмивка, която не разбирах съвсем, заради непознаване на скрити обстоятелства или нещо такова; така предполагах сред лабиринта на различни съмнения.

- Омъжена ли сте? – се изплъзна от устата ми.

Леко поклати отрицателно глава.

- Бях. За съжаление, вече го няма. – От оживения ѝ поглед за миг пред мен се разкри вътрешната ѝ болка. – Моя мъж, искам да кажа.

- Да, да, разбира се. – Помислих си, че прибързано изразих любопитството си.

- Всъщност го убиха. Той беше един от секретните инспектори на енергийните полета. Точно по време на пробива на острините беше заедно с гарнизона в помещенията зад 73-та врата. Загина в бой с острините.

- Оо! – проточих аз видимо изненадан, а Хоная продължи:

- Той програмира тази кодирана защита, която сега ни причинява затруднения.

Той? Фуу! – Това беше още по-голяма изненада. Поне за мен. – Значи той... – спрях наред изречението. Няколко съмнения ми възбудиха въображението. – Значи той ме замеси в тази работа? – попитах накрая и след кратка пауза (и тя не каза нищо), погледнах Хоная, която ми кимна в отговор.

- И е избрал мен?

- Да. Много добре ви познаваше!

- Как... познаваше? Откъде?

- Следеше ви.

- Следял? Фуу! – След дълбоко вдишване спрях с

пълни дробове.

- Ами, не ви е пречел. Със сигурност с нищо не ви е засегнал, поне не нарочно. Не е и позволено. А той специално не би ви причинил нищо лошо. - Хоная ме гледаше с топла симпатия. - И дори се привърза към вас. Много силно. Означаваште много за него. Всъщност, бяхте му много скъп приятел. - Хоная се развълнува. - Не беше ваш биологичен клонинг, а и вие не сте негов, ако евентуално сте си помислили за тази възможност. И във времето не можем да правим пътешествия. Тук няма нищо от миналото или бъдещето. - Хоная хвана ръката ми с чувствена интимност. - Всички ние, чутините, сме доста приятелски привързани към земляните, затова вашето сътрудничество с нас във връзка с тази задача за нас е напълно естествено. Нищо не споменавайте на острините, спокойно биха ви жертвали, защото за тях сте само същества на определено примитивно ниво на развитие, прекалено ниско в еволюционната спирала, за да ви уважават сериозно. А ние разсъждаваме съвсем по друг начин и именно тук е зародишът на спора между нас и острините. Към вас изпитваме чувства на силна симпатия.

- Това ми харесва - отвърнах ѝ, сам под въздействието на нейната весела игривост. В погледите ѝ, отправяни към мен, усещах доста чувствена симпатия, и то дори по-дълбока, не просто от уважение, а равна на моята в погледите ми към нея. Да, не можех да греша. А и тя не се и мъчеше да скрие тези свои симпатии към мен, които сигурно бяха повече от просто слабо чувство на симпатия. Доста повече, ако не грешах. Но и моите чувства при това ставаха все по-силни.

- Ела да потанцуваме - покани ме с протегнатата ръка. Добручут до мен водеше оживен разговор с един острин от съседната маса, погледнах останалите, а и те също разговаряха помежду си, без да проявяват какъвто и да било интерес към Хоная или мен. Окей, помислих си аз и бавно станах и тръгнах с Хоная към дансинга. Все още не знаех много за тези чутини; намръщих се с недоверие и леко поклатих глава - всъщност всеки път

все повече ми се разкриваха, но все пак ми се струваха, съдейки по всичко, още по-необикновени, ако не по-тайнствени, отколкото при първата ни среща. Въпреки всичко, някои мои виждания не бяха съвсем в унисон, поне ако съдя по усещането, защото и обяснението за следенето на моя живот, което било извършвано от нейния мъж, беше само по себе си доста необичайно. Не можех да си изградя поне малко по-определена представа за едно такова начинание, а Хоная се отнасяше към мен, сякаш бях... т. е., сякаш съм... току-що породилото се в главата ми сравнение не искаше по никакъв начин да се оформи в окончателна констатация. При тези свои мисли се усмихнах. На моменти наистина реагираше сякаш вижда в мен мъжа си. По дяволите, защо добивам такива впечатления? Иначе добре ми обясни, че не става дума за пътуване във времето, че и те не са способни да направят това и че аз не съм и клонинг на мъжа ѝ. Обаче какво се крие зад всичко това? На каква основа изобщо става всичко това?

Хоная спря пред дансинга.

- Да отидем там – каза ми тя, като посочи малко по-свободния дансинг, накъдето след това я поведох през централната част на дансинга, покрай танцуващи двойки. Понесени от танцовия ритъм, след като се притиснахме в прегръдка – тя обгърна с ръцете си врата ми, а аз с моите – гърба ѝ, аз прошепнах на ухото ѝ:

- Приятна атмосфера има тук.

Цялата беше моя. С цялото си същество и с чувствената си отдаденост все повече се сливаше с мен. Но все пак усетих някаква въздържана въздишка, при която между мислите ми се прокраднаха въображаеми картини от неин танц с мъжа ѝ. Трябва да го е обичала. Обаче сигурно обичаше и мен, и то точно сега, добре усещах това. Всяко движение на ръцете ѝ, меко обгърнали врата ми, ми говореше това. Тogaва леко ме дръпна.

- Виж, викат ни. Вероятно вече трябва да вървиш.

Огледах се по посока на погледа ѝ. Чутините прикрито, с леки движения, ми показваха, че заминаваме и по най-незабележимия начин да напуснем помещението.

то.

Притиснах Хоная в малко по-здрава прегръдка, разменихме си няколко приятно красноречиви погледи и след леко стискане на ръце и задържане на сплетените ни пръсти, тръгнах от дансинга към нашата група, размених няколко съвсем незначителни думи, повече за оставяне на впечатление за непринудена атмосфера, след което тръгнах след останалите, които един след друг, на кратки интервали, по двама-трима, вече бяха започнали да се отправят към изхода, а после по пътя през декоративни храсти до съседната сграда с многобройни групи чутини и острини в помещенията на партера. Там нашата група набързо се събра и после, след получаване на кратки инструкции, се насочи към полигона, откъдето трябваше веднага да продължим пътя си. Отново на малки групи и през интервали. Останалите се раздалечихме на разстояние, на което все още се виждахме взаимно, и упътвани с едва забележими знаци, се запътихме към нашия кораб. Обаче още преди да дойде моят ред (вече поглеждах неспокойно в очакване на знак да тръгна), един чутин от нашата група дойде с бърз ход и едва забележимо се задържаше до отделни чутини от нашата група, за да направи кратко съобщение:

- Шест маси острини напуснаха местата си веднага след нашето заминаване. Току-що получих съобщение, че чевръсто тичат към своя кораб-преследвач. Нещо се досещат, въпреки че не знаят истинското значение на нашия полет до Земята. Затова не трябва да разговаряме на тази тема, дори помежду си.

Като каза това, чутинът ме погледна съвсем сериозно и след изразеното от мен съгласие чрез потвърждението „окей“ продължи към съседната тройка от нашата група.

С ни най-малко приятни усещания от усложняването на нашето положение, се наведох към своя съсед и попитах:

- Какво всъщност означава това?

- Че ще ни следят – ми обясни той в отговор. – И

вероятно и вас, може би, по-специално вас, така общо взето ми се струва. А разбира се, ще искат да си извоюват това следене отблизо с цел колкото се може по-точно прогнозиране. Да, предимно това, както всичко показва. И да разкрият цялата работа и да действат изненадващо. А пък вашето присъствие, както всичко показва, все повече ги безпокои.

Леко се усмихнах:

- А пък няма да могат сами да сглобят липсващите подробности. За това съм убеден. Нали и вие не можахте, нито сами, нито заедно с мен. Моята тъпа приятелка онази вечер просто разпускате, без логика в поведението. Тоест, когато изгуби нишката на събитието, импровизираше чрез разиграване на театър. Според мен и сама не е знаела от какви мотиви произтичат отделните ѝ чувствени излияния. И доколкото успях да си спомня досега, онази вечер и моите чувства бяха почти толкова объркани, както и цялото тогавашно събитие.

След това изведнъж в съзнанието ми се появи и сравнение между острините и чутините, но по отношение на способностите им не можах да направя никакво по-определено заключение.

- А острините доста самоуверено се отнасят към вас – казах аз.

- Ами! Самоуверено! Надменно! Най-подходящата дума за техния характер е надменност. – Обаче и самият чутин при тези думи се изправи в малко по-високомерна поза и с леко блуждаещ поглед продължи мисълта си: – Е, да, може би за нас тук тази тяхна надменност е дори желателна. Направо ни е добре дошла. Поне според мен, защото ако не вярваха заради своята надменност в предимството си при прогнозиране на събитията, щяха вече да са ни нападнали.

- С оръжие? – попитах аз.

- Да, и с оръжие – чутинът при тези думи гледаше повече пред себе си, с безучастно блуждаещ поглед, но все пак леко се сепна от моето продължително вътрешно гледане в него.

- Значи, сигурността на този полет е малко по-ус-

ловна? – бавно добавих аз, като наблегнах на въпросителността на понятието условност.

- Е, не е съвсем така. И ние можем да предвиждаме техните намерения и, както вече можахте да разберете, при такива малки сблъсъци доста добре се съревноваваме с тях, нали? А също и при сблъсък на всички въоръжени сили, по наше мнение, ще имаме малко повече възможности от тях.

А разбира се, фактът, че животът ми зависи от това как те взаимно, едни за други, ще предвидят действията си, много-много не ми харесваше, но все пак не му споменах това, защото, най-вероятно, не беше уместно.

Тогава един чутин, който току-що беше дотичал, с решителни ръкомахания, без прикриване, ни повика.

- Тръгваме! С пълна скорост до астероидния пояс! – извика ни той и след замахване с ръка по посока на нашия кораб, се затича, а ние след него в моментално оформена разтеглена колона. Обаче след няколкостотин метра, за моя изненада, срещу нас долетя нашият кораб, спря над нас, и, поне както можеше да види, един след друг просто ни всмукваше в себе си, така че след като ме изтегли отвесно нагоре, можах да изпусна само едно „фуу“ от изненада. Бързо изтичах до своята седалка и се загледах през големия преден прозорец.

- Бързо стана, а? – като погледнах близките чутини, които изобщо не бяха се трогнали, подхвърлих на Доброчут, който с леко стиснати устни ми каза:

- Бързаме. Поне до астероидния пояс трябва да стигнем преди тях, а след това вероятно малко по-сериозно ще трябва да си поговорим за това преследване.

Тогава, след издигане, излетяхме със страхотно ускорение в остра парабола към изходния коридор и се отправихме с цялата мощност на двигателите към добре познатия ми вече астероиден пояс.

През големия прозорец следях през това време още два наши кораба пред нас, а на холограмния дисплей – изображението на пространството в непосредствена близост до нас. Никъде нямаше кораби-преслед-

вачи. Или пък... Да, можах да забележа шест кораба на острините на видимо разстояние, обхванати от холограмното изображение.

Опитах се да оценя скоростта и евентуалното настигане от преследвачите, но заради прекалено голямото изравняване не можах да преценя. Дадох знак на Доброчут да погледне холограмата:

- Могат ли да ни изпреварят?

В отговор той сви рамене:

- Най-вероятно планират нещо друго. Всичко е възможно. - Доброчут се замисли. - На глобално ниво, по всички планети, както естествени, така и изкуствени, протича някакво премерване на сили. На всяка крачка се установява равновесие и то с все по-брутална сила. Навсякъде, без оглед на причината, се осъществява концентрация на всякакви сили: военни, енергийни и интелектуални, достатъчно сериозна причина за равностойни действия на противниковите страни. И именно това сега внася смут. Преследването от острините в тази светлина е съвсем нормално поведение или, по-точно казано, би могло да бъде съвсем нормално, както е навсякъде, където е ничие пространство, предназначено досега за свободно преминаване и на двете страни. Това преследване би могло да бъде по същата причина, по която стават всички събития от този вид, нали? - Доброчут ме погледна с усмивка: аз бях този, който така набързо изобщо не можа да си изгради никаква по-определена представа. - А може и да са отгатнали нещо през това време. И това е възможно, нали? - Доброчут се усмихна, признавайки, че въпреки цялата си прозорливост не можа да се справи с този въпрос, и след това продължи:

- Обаче, както видяхте, в астероидният пояс са разхвърляни както наши, така и техни астероиди. И доста голяма част от тях са космически станции, въпреки цялата си убедително астероидна външност. Едва там ще видим какво значение всъщност придават острините на нашата група и вашето присъствие сред нас.

- И по какво ще познаете това? - попитах аз.

- За това засега мога само да предполагам. Най-вероятно всичко ще зависи от обхвата и интензивността на участието на техните сили в астероидния пояс с цел спиране на нашия полет, ако не и нашето унищожение. И както вероятно се досещате, тук са концентрирани доста много сили.

- Възможно ли е онези наши сблъсъци с техните сили по пътя от Земята да са били само заради това, че всеки път те искат да се докажат чрез постоянно премерване на сили с вас?

- Да, разбира се, защото заради големите предислокации и силната концентрация на военни сили в тази част на космоса, и при по-малки сблъсъци веднага се събират всички въоръжени сили от околната зона.

- Фуу. След всичко, което успяхме да преживеем, с абсолютна сигурност не ми се искат повече подобни надбягвания, докато пътуваме обратно, и то въпреки доверието в овладяната от вас техника с прецизно компютърно управление. А според вас, нас ни следи... – спрях, за да размисля, а Доброчут повдигна вежди, след това и глава, и с бавно движение на ръцете и с разперени длани показва своята убеденост за спешно приемане на възникналите факти, а след това ме изглежда с преценяващ поглед:

- Може би след онази нова дислокация на силите всичко отново ще се успокои, това е съвсем възможно.

Да, да, разбира се, само че ни най-малко не бях равнодушен при неговите размишления за вероятния риск на нашия полет покрай стрелковите гнезда с астероидна външност.

Глава VIII

При пристигане в астероидния пояс, корабите-преследвачи се приближиха до нас в успоредно следене, а веднага след това с остри параболи заобиколиха първите астероиди, които изглеждаха такива според външността си. И самите ние направихме същото, така че, докато прелитахме покрай първото масивно тяло, корабът ни се завъртя около надлъжната си ос и правата на полета ни до астероидния пояс се промени в сбита спирала с все по-възлеста форма, а астероидът пред острините се разтвори като автоматичен чадър с многокилометров диаметър и ни принуди да направим остър завои, с който успяхме да се измъкнем. А след това започнаха да се разтварят и следващите астероиди, така че по всичко изглеждаше, че ще бъдем хванати вътре в гигантска сфера, когато приехме сигнал за повикване от ненадейно долетял астероид, с който моментално си разменихме кодирани светлинни импулси. Да, един от нашите ни се притече на помощ. Съобщи ни, че ще ни пренесе през сферата. Веднага се насочихме към него и с къса парабола завихме към посочения вход и след това през все още вдигащите се прегради към пистата за кацане, дълга няколкостотин метра, над която се бяха изопнали дъгите на стометровия свод.

Погледнах Доброчут:

- Как мислим да направим пробив на обсадата?
- Най-вероятно сферата е прекалено тънка за толкова голям астероид – обясни чутинът, докато наблюдаваше холограмното изображение на щурма на нашия астероид от вътрешната страна на сферичната обвивка на появилата се внезапно наша клетка.

Автоматично се хванах за дръжките на своята седалка. А какво може да означава такова сблъскване? Астероидът може и да се пръсне. Чутините наистина ли знаят какво правят?

- Значи, ще се блъснем – казах аз.

И Доброчут неспокойно поглеждаше ту през го-

лемия челен прозорец, ту в холограмното изображение на компютърната симулация на текущото положение.

- Няма да ни пуснат да минем – каза той.

На холограмното изображение наблюдавах нашето приближаване към сферата, докато светлината в точката на сблъсъка на огромните маси не започна да мига и целият астероид се разтресе с цялата си вътрешност, че и през прозореца можехме да видим треперенето на стените и огъването на гигантските дъги над хангара за кацнали кораби, в който бяхме влезли. Обаче след силното огъване, дъгите на тавана отново се изправиха. Веднага всички погледи се насочиха към тримерното изображение на компютърната симулация на положението. Астероидът все повече и повече потъваше в огъващата се сфера и раздробяваше и изтикваше пред себе си пръсналите се парчета. Всичко показваше успешен пробив, и екипажът започна все по-живо да реагира. Направихме пробива.

- Астероидът ще ни пренесе през още една част от пътя. Останете в готовност! – гласът на капитана се извиси над все по-високите възгласи. Отново всички се вгледахме в холограмата, където ни се показваше полетът на нашия астероид през по-малките бариерни прегради на остриините, вероятно ефикасни за спиране на по-малки кораби, а за астероиди, какъвто беше нашият, бяха прекалено малки. Всичко показваше и по-рутинно действие на остриините, повече в смисъл на постоянно премерване на сили с чутините, отколкото заради значението на нашата мисия. Обаче след повторното хващане с онова тяхно автоматично отваряне на чадъри, образуващи преградна сфера, при нашия опит за пробиване на сферата настъпи съвсем променена ситуация. Сферата изобщо не искаше да се разчупи, а не успяхме и да я разцепим. Като парашут, нахлупил се върху главата на току-що приземилия се парашутист, тя беше увиснала върху нашия астероид и възпрепятстваше полета ни. Предупреди ни алармен писък. Опасността се показва пред нас чрез холограмното изображение под формата на голям брой малки движещи се точки, в ко-

ито можахме веднага да разпознаем кораби за спускане на отделни групички. Показаха се и по-големи, с мощно въоръжение. Цялото пространство, всичко около нашия астероид се изпълни с тяхното живо придвижване. Истинско нашествие.

- Всички на бойните позиции! - рязко нареди капитанът. - Хванати сме в еластична сфера, която сега лишава нашите сили отвън от възможността да ни наблюдават и бързо да се намесят. Поне известно време ще трябва да се борим със собствени сили. От изображението на холодисплея вече можем да разпознаем спускането на повърхността на нашия астероид и първите сблъсъци на нападателите с роботите от гарнизона на нашия астероид.

- Приблечи сблъсъците! - нареди капитанът на компютърния дисплей. Пред нас се показва повърхността на астероида с толкова страхотен вихър на бойните действия между роботи от двете страни, че ме обзеха тягостни чувства при гледане на тези безмилостни двубои между машини с човешка външност. Целият простор се осветяваше от изстреляните различни видове муниции - от метални куршуми до святкащи енергийни патрони - същинска заря, само че тук във въздуха летяха и метални ръце, крака, глави и части от тела. Обаче, въпреки че тези експлозии достатъчно разкриваха металния състав на роботите, доста голяма част от техните тела се виждаха дяволски подобни на живи, човешки. Най-вероятно бяха от някаква пластмаса, може би дори от живи, лабораторно отгледани мускули и кожа. Всичко се движеше, също и моите мисли, заедно с чувствата, които, при внезапния пробив на нападателите на отбранителната линия, се качиха направо до гърлото ми. Но не само човешката външност на тези роботи и безмилостното взаимно унищожение, а и присъствието на могъщ разум с твърда решителност можеше да се забележи в бързите преходи от хаотично в организирано придвижване, както от едната, така и от другата страна. И когато нападащите диверсантски групи роботи пробиха отбранителната линия на гарнизона на астероида, нашите роботи

веднага установиха следваща отбранителна линия. И отново последва пробив на нападателите, което усетих като твърдо напредване на цивилизацията на острините. И моят Доброчут, който дотогава със спокоен унес наблюдаваше както двубоите на роботите, така и отделните напредвания на противниковите сили в отделните сектори, започна при това все по-бързо отстъпление на гарнизона на нашия астероид все по-неловко да се надига и сяда на мястото си и да поглежда ту към холограмните изображения, ту към мен. А тогава, внезапно, нещо вдигна и завъртя нашия кораб така мощно, че ме подхвърли във въздуха и веднага след това обратно на седалката и пак почти ме отдели от нея, а чутините, стоящи около холограмния дисплей, направо ги помете от пода. Експлозия пробих нашата стена. Всичко стана за миг и още преди погледът ми да се спре на вървящите се чутини, с крайчеца на окото си забелязах откъм големия челен прозорец силни блясъци и веднага след това и малки кораби, открили огън срещу нас, които пък още в следващия миг се пръснаха от попаденията на нашите оръдия. Но още преди свалянето на последния от тройката нападатели ни нападна нова група кораби, несравнимо по-голяма, по-многобройна и също така различна, за специални цели. Едни стреляха с оръдията си по нашия космически кораб и със снарядите си пробиваха корпуса му, докато други, след бърз полет покрай нас, веднага се появиха пак и при забавянето си спускаха на пода групи роботи, след което веднага се обърнаха в нападение с ракети, достатъчно мощни за пробиване на корабния корпус. Обаче чутините на края успяха да ги свалят един след друг. Навреме свалиха всички кораби. А спуснатите роботи през това време вече наскачаха в прикритието на гигантските колони и, разделени на много групи, се втурнаха в различни посоки.

Загледах се в поставянето на преграда на мястото на разбитата врата на нашия хангар, което би трябвало да направим още преди това, защото острините отново ни изненадаха с бързина и пробив до нашите строители на преградата и с нападение срещу тях. Изходът ни бе-

ше блокиран. Въпросително погледнах капитана, който, зает с наблюдението на тази група работи от инженерните части, вероятно беше вдигнат от мястото си именно от съзнаването на това. Вдигна ръка. Всички утихнахме.

- Тук няма да издържим - направи кратка оценка той. - Трябва да се изтеглим във вътрешността на астероида. И то веднага, защото една група работи вече е направила пробив до нашата задна изходна врата. Вземете оръжие с по-мощни енергийни патрони за задържане на роботите в коридорите!

След това отиде до стената с гравирани релефни изображения с исторически мотиви, най-вероятно земни, със средновековни рицари в брони, с римски легиони, с герои от старогръцката и израелската митология, напр. юноша, замахващ с древна прашка за хвърляне на камъни и в заден план някаква великанска фигура. Релефът поне извикваше асоциация с този мотив, макар че всички линии и щрихи бяха достатъчни само за бегло впечатление, а иначе не бяха достатъчно контрастни за добиване на ясна представа. Обаче при малко по-задълбочено наблюдение мотивът ставаше достатъчно разпознаваем.

- Нашите външни сили ни следят в постоянна готовност за операция, също и с оръжие, в случай на необходимост. А сега настъпи такава ситуация. Скоро ще открият, че сме хванати в капан, обаче и острините съзнават това. Затова сега така бързат. Всичко са подготвили за светкавично нападение след затварянето на всички части на обвивката в гигантска яйцевидна клетка с еластични разтегателни стени. Първо нападнаха нашия астероид, след това кораба ни, и сега вече направо нас, всеки отделен индивид. Или поне него...

Капитанът ме погледна, погледите на целия екипаж се спряха върху мен, и тогава той продължи:

- Затова при излизане от кораба ще се грижим особено за него. И групите работи около него трябва да бъдат подсилени. А от цялостното поведение на острините в последно време не можем да предвидим, дали

възнамеряват да го заловят жив, заради съмнение за неговото жизнено важно присъствие на входа на енергийните полета, или имат нареждане за неговото унищожение в случай, че не успеят с отвлечането му.

Настъпи миг тишина. Все още всички погледи се бяха вперили в мен и в моето едва забележимо отрицателно въртене на главата с преглъщане от време на време на по-обилно отделената слюнка, стичаща се в гърлото ми. Това сега беше нещо съвсем различно от гарантирания спокоен път, въпреки че при своята оценка на безопасността още в началото бях доста скептичен. По това, което можах да схвана от всичко случващо се, можах да заключа, че за острините моето изваждане от събитието би било най-целесъобразно. Тази мисъл блокира потока на мислите ми още по-здрав, отколкото думите на капитана.

- На някои от техните работи вероятно се е удало да направят пробив в нашия тил, напълно възможно дори да са стигнали до коридорите, по които възнамеряваме да се изтеглим във вътрешността. Обаче броят на нашите бойни работи за схватка с тях съвсем сигурно е по-голям. Още въпроси?

Капитанът огледа с бърз поглед екипажа пред себе си, още веднъж погледна и мен – през цялото време го слушах мълчаливо – и след това ни нареди да се въоръжим и приготвим за излизане. Веднага настана същински кипеж покрай стената за вземане на оръжие, а след това и пред изхода, и в задната част на кораба се оформи колона с по три робота в редица и с по два за защита от всяка страна. Начело и в края на колоната поставихме още допълнително подкрепление от работи. Тогава започна да мига червена лампа в предната част и стената пред тях се отвори в горната си част, като при спускането на пода се разтвори в изходен мост. Изтичахме през него – първо роботите, а след тях останалите, и тичешком и с постоянно оглеждане на околните стени се насочихме по коридора към вътрешните помещения. Обаче роботите на острините трябва да бяха някъде наблизо. Всяко движение на чутините показваше

очакване на нападение. И самият аз се чувствах съвсем като тях, стискайки лазерната пушка в постоянна готовност за незабавна стрелба. Всички вървахме дебнешком. След осъществяването на толкова масово нападение, не биха ни оставили свободно да избягаме във вътрешността на астероида. Само това не. В никакъв случай. Една след друга мислите ми се въртяха около тази констатация и само една, а именно, че пробивът ще бъде дяволски трудна работа, водеше към продължение. След по-малко от сто метра нашият малко над десет метра широк и точно толкова висок тунел с многобройни изходи и на двата горни етажа и партера, неочаквано се разшири в стометрово помещение с много изходи, някои от които и по-големи, с двадесетметрови дъгови арки и с почти равна на това височина в средната част. В точно противоположния край помещението беше най-голямо, с почти удвоен диаметър.

- Натам – гласеше подканата на нашия командир, след която последва заповед към роботите да образуват защитен кордон до изходния тунел и те веднага се затиха натам. Обаче непосредствено преди да завършат образуването на кордона до нашата изходна арка, към която се придвижвахме, от съседните входи излетяха поне сто робота, които веднага откриха стрелба по нашите роботи и се втурнаха с всички сили да разбият техните редици.

- Бегом! – извика командира. Очакваният пробив започна и въпрос беше само фактическото съотношение на силите. Нашите роботи от тила тичаха на помощ на нападателната група в авангарда и в последния момент удариха нападателите странично. Само малко по-силна контраатака щеше да бъде достатъчна за отблъскване на нападението, а имяхме и резервна група роботи в готовност. Обаче непосредствено преди тяхното включване в схватката, и нападателите острини получиха подкрепления. Всички подкрепления просто се врязваха едно в друго, ту от едната, ту от другата страна. Тогава роботите на острините атакуваха и по средата на тази гигантска зала и то право нашата колона, нашия защитен

ескорт отстрани, нашите роботи, които в четири сбита редици, един до друг, с лазерни пушки, насочени към нападателите, веднага влязоха в схватка с тях. Обаче тяхната първа редица веднага беше разкъсана. Почти веднага след това и втората. Нападателите минаха през нея, без да губят време. Но третата редица поне забави нападателите и отчасти ги спря. Четвъртата все още се съпротивляваше. С крайно усилие на своите мускули поддържах скоростта, с която тичаше колоната чутини. И само на няколко метра встрани можах да видя как един от роботите на острините проби нашата защита и се втурна към най-близкия чутин, когато един наш робот му се нахвърли отстрани с такава сила, че в следващия миг се завъргаляха заедно по пода с удари на метални ръце по също така металната броня на противника. Притече се още един от чутините и с изстрел на енергиен патрон откъсна главата на нападащия робот и така освободи нашия робот, който може да се втурне веднага обратно в боя. Отново се огледах напред по посока на нашия изход, към защитния кордон и дрънчащите схватки на роботите. Железни тела се удряха едно в друго, роботите скачаха във въздуха и се мятаха срещу противниците си, а малко встрани два робота се биеха на пода, малко по-напред отново забелязах, че има пробив на малка група роботи през редиците на нашите защитници чак до чутините, които веднага ги атакуваха със своите лазерни пушки. Един робот веднага унищожиха, друг повредиха, а третият успя да хване един от чутините през кръста, да го вдигне високо, да го качи на рамо и със своята жертва, с гигантски скок да се втурне обратно през сражаващите се двойки в тила на собствената си страна.

- Отвличат! – извика Доброчут.

- А защо? – ми се изплъзна от устата.

Обаче в отговор Доброчут само нерешително поклати глава.

- Амии, защо. Може би искат да научат нещо повече за нашата мисия.

- Аха. Това би означавало, че може би ще оцеле-

ем, така ли?

- Обаче, преди да успеят да унищожат нашите роботи, ще мине известно време.

Отново ме обхванаха онези мисли, които ни най-малко не бяха приятни. Чутините не могат да ме оставят ей така на острините. И няма да ме оставят. И още нещо – те вероятно биха предпочели да ме видят мъртъв, отколкото жив в ръцете на острините. Дяволски неприятно. Въпросът е, дали изобщо им остава нещо друго, различно от такова решение за моето съществуване. Едва това би било опасно. И накрая, изобщо няма как да знам от кого да се боя.

Погледът ми беше привлечен от някаква суматоха, неясна блъсканица в авангарда. Непосредствено преди свода на нашия изход всичко се превърна в безформена бъркотия. Цялата ни колона се спираше. След това чухме викове, че роботите на острините са разкъсали колоната непосредствено преди коридора, през който възнамерявахме да се изтеглим.

- Защитните отделения работи от тила веднага в авангарда! – заповяда нашият капитан.

С Доброчут се спогледахме. Ариегардът на нашата колона незащитен ли ще остане? А трябва да сме наистина в безизходно положение, ако не ни остава нищо друго.

- В ариегарда на колоната да се погрижат за собствената си защита! – гласеше следващата заповед.

Погледнах Доброчут.

- Сами ли ще се бием с роботите? – попитах аз.

- Да. Не предвиждах толкова бързо изостряне на ситуацията – отвърна той със стиснати в сериозно изражение устни. – И то толкова бързо изостряне. – След това се наведе към мен: – Въпреки че по мое мнение не възнамеряват да ви убият, все пак ще е по-добре да се изтеглите към средата. Боя оставете на нас. В нашата част сме добре подготвени за него.

- Нашите бойни кораби вече пробиха стените на сферичната ни клетка – премина като вълна през нас съобщението от авангарда. – Помощта идва. Кораби, които

могат да кацат, вече са се насочили към нашия астероид. Издръжте още малко!

Обаче жизнерадостното въодушевление от надеждата още не беше стихнало, когато ни атакува още мощна вълна противникови роботи, и то както отпред, така и отстрани на нашата колона, от всички страни едновременно. Редиците на нашите роботи, дори последните от защитния кордон, изчезваха под напредващите роботи на острините. В контраатака се хвърлиха и първите чутини. Сега вече сами приеха близкия бой с противниковите роботи без защитната преграда на нашите роботи. Невероятно храбро и успешно. С лазерните си пушки със специална цев за енергийни патрони с лекота ги унищожаваша. Достатъчно мощни бяха тези техни енергийни патрони, че откъсваха на роботите главите, ръцете, краката и пръскаха телата им. Все повече техни роботи бързо бяха превърнати в парчета желязо. Обаче можеше да се види, че това изобщо не се отразяваше на техния брой. Дори точно обратно, бяха все повече и ни притискаха във все по-стегнат обръч. Поглеждах ту към тях, ту към храбро излагащите се на опасност чутини при тези схватки. Изключително дръзки и умели бяха тези чутини. Обаче тогава се стъписах от неочаквано откритие, което, заради многобройните експлозии и хвърчащи части от разбити роботи, ми беше убегнало първоначално. Наистина, роботите ни притискаха във все потесен кръг, обаче не убиваха чутините. Само се придвижваха напред и избягваха изстрелите и, това ме смая, само сграбчваха със стоманените си ръце отделни чутини в стоманена прегръдка. Можеха да ги смачкат, но не правеха това. Все по-очевидно ставаше безсилието на нашата съпротива, която можеха да сломят всеки миг. И някои чутини се усетиха и започнаха да се изтеглят, докато техните другари все още стреляха бясно. Все пак, роботите все по-често успяваха да ги сграбчат в прегръдките си, и то вече масово. Тогава остър писък прониза ушите ни. Роботите се спряха. На няколко десетки метра встрани спря прозрачен летящ обект – някакъв диск с прозрачен купол, в който се оказа, че има

острини. Всички погледнахме към тях.

- Господа чутини – чухме глас през високоговорители. – Да се биете с такъв бяс с роботи, все пак е неразумно за нашето ниво на цивилизация. Защото, все пак, не искаме да ви избием, иначе щяхме вече да сме го направили. Това не е нашето намерение. Само искаме да поговорим с вас.

- Войната между нас все още не е започнала, не е обявена. Това, което вършите, е против всички договорености между нас – се обади нашият капитан, като излезе напред. – Нямайте никакво право да ни нападате, както и никаква възможност да прикривате това нападение. Нашите сили вече пристигат на този астероид, а откъм са нашите бойни кораби в пълна готовност. В никакъв случай няма да се измъкнете, независимо от това, какво ще направите. За предпочитане е да ни оставите свободен изход, докато не е станало късно.

- Това не е проблем. Наистина, натрупаха се малко повече метални отпадъци след всички тези схватки на роботите, обаче на това сте свикнали както вие, така и ние – спокойно продължи острият на летящата полусфера. – Но и на разговор с нас сте свикнали, нали? – А това беше изречено с леко циничен призвук, от който нашият капитан очевидно се подразни.

- Какво искате? – попита той с решителен глас на равноправен събеседник, въпреки, че по моя преценка беше вече пленник, както и всички останали чутини заедно с мен.

- С всеки от вас ще разговаряме поотделно, с всеки от вас.

- Никакво индивидуално разпитване няма да реша.

- Що се отнася до разрешението, нашите работи вече се споразумяха. И то доста нагледно, нали?

- Значи, със сила. Това не ви разрешавам! Това ще бъде война!

- Тук няма много полза от надменността ви. Наистина, забранихме на роботите да стрелят по вас, обаче не от страх. Това просто не беше необходимо. А как бих-

ме действали в случай на по-силна съпротива, можем само да предполагаме. – Остринът отново се усмихна цинично. – Или, по-точно казано, да предполагате.

- Наистина, можете да ни избиеете – твърдо отвърна капитанът, – обаче нямате възможност безнаказано да си отидете. Ако ни избиеете, скоро и вие ще станете жертви.

- Окей, ще се съобразим с вашето предупреждение. – Призвукът в гласа на острина остана все още циничен, само че в него можеше да се открие още и някаква смесица от безсрамие и удоволствие, докато запояваше на роботите: – Колкото се може по-нежно отнесете тези господа чутини... или как да кажа – приглушено се засмя остринът, по мое мнение с доста злоба. – Нежно, доколкото е възможно – продължи той, – нищо повече, нали, господа чутини? Пък колкото можем да си позволим. А от разговор с нас, разбира се, не можете да се откажете, най-вероятно вече ви е ясно. Поне се надявам.

Чутините бързо се спогледаха.

- Него искат – каза капитанът и ме посочи. – Ще го разпитат. – След това се приближи до Доброчут: – Обясни му – каза той, – да протака колкото се може повече. Наистина, острините ни изненадаха с бързината си, обаче и ние сме способни на нещо такова.

Доброчут застана със свиреп поглед, вперен в онази прозрачна сфера и след кратко наблюдение се обърна към мен:

- Не бива да се хващате на въдицата им. Не им вярвайте. Щом искат да измъкнат колкото се може повече от вас, кажете им всичко, освен за последната 74-та врата и неуспешния опит за преминаване през нея. Голяма грешка направихме, че отложихме представянето на нашата цивилизация. Обаче, запомнете едно...

Тогава, по средата на думата, за лакътя го хвана един робот на острините със стоманената си ръка и с лекота, сякаш нямаше работа с някаква тежест или сила, го избута пред себе си и го отведе, по-точно казано, го отвлече, както околните работи започнаха да правят с

останалите чутини и веднага след това и с мен. Само че роботът след няколко крачки ме избута встрани от колоната и към онази левитираща сфера, която през това време се спусна на пода, само на малко повече от двадесет метра встрани. Опитах да се измъкна от стоманената прегръдка, но напразно. А докато се обръщах, можах да видя как от прозрачния купол излязоха трима острини и след няколко крачки отново спряха. И точно пред тях роботът ме постави на пода и по заповед на средния острин ме освободи от стоманената си хватка, в която ме беше заклешил.

- Здравейте! – с усмивка ме заговори средният острин. – Изобщо не се бойте от нас. Не сме ви неприятели. А съвсем сигурно не е така, както са ви наприказвали тези там господа чутини.

С леко кимване отвърнах на поздрава, като след това вдигнах поглед, най-напред към средния острин, а след това и към двамата му съседи и отново обратно към средния.

- Вие сте землянин, нали?

- Да.

- Воюване на страната на чутините, така ли?

Не казах нищо. Не можах да измисля смислен отговор. Остринът, както се виждаше, беше доста любезен, без острота в гласа си и също без надменност в говора. Никаква агресивност. Дори високомерието, което можах да усетя на онези приеми, го нямаше при него. Всъщност малко ме изненадаха с тази своя любезност. Или каквото и да беше това, което ми се стори при този неочаквано любезен прием.

Отвърнах му с усмивка.

- Убедени сте, че за това не сте в грешка, така ли? – остринът се усмихна с покровителствена усмивка, а аз, въпреки възникналата неяснота, или точно заради нея, продължавах леко да се усмихвам, завъртях глава и вдигнах рамене, сякаш исках да кажа, че какво друго изобщо би било смислено в моето положение. И когато вече възнамерявах да го попитам какво тук е необичайно, неочаквано или нещо такова, ненадейно ни прекъснаха

викове и веднага след това някакво премятане в колоната срещу нас, от която успя да се откъсне един чутин; затича се, изплъзна се от стегнатите ръце на следващия робот и се втурна право към нас, докато не спря между онези трима острини и мен.

- Оставете го! – каза с повишен глас и, по мое бегло впечатление, до известна степен с прекалено високо самочувствие, с което при тези обстоятелства не можеше да постигне нищо. Нали всичко беше в ръцете на острините. Острините се спогледаха с високомерно подсмиване.

- Та, нищо лошо не искаме да му направим. А освен това – средният острин се приближи до него, – все пак и на вас това вече трябваше да ви стане ясно.

- Нито в нашите отношения със земляните, нито в нашите разговори с тях, нямате право да си пъхате носа. Досега винаги е било така. Ще нарушите едно от основните определения на взаимното уважение на изначалните особености – както вашите, така и нашите, към което, въпреки цялото си безсрамие, досега, все пак, се придържахте. Няма да ви позволим това. Предизвиквате война!

- Няма да спорим за това. Роботи, отстранете го! Сега наистина няма време за такива дискусии.

Остринът направи крачка назад, направи знак с ръка да отстранят чутина и изчака да бъде изпълнена заповедта му, на която чутинът искаше да се съпротивлява, но роботът бързо го хвана за лакътя със стоманените си пръсти и го отмъкна. Но тогава прониза ушите ни страхотен трясък и пукот от отсрещната страна на нашата огромна няколкостотинметрова зала. Нещо разкъсваше стената по цялата ѝ дължина, докато не зейна огромен отвор, през който видяхме огромно множество кораби на чутините, разни летящи апарати с различно предназначение, доста подобни на онези при нападението на острините, поне откън имаха подобна техника. И когато по корпусите на тези кораби на заден план зазвяха, това вероятно означаваше и допълнително присъствие на бойни кораби на острините, макар че то-

зи сблъсък в основната част, поне съдейки по святкането на експлозиите, беше обхванал скрития за мен тил. Корабите на чутините, които бяха успели да проникнат в нашата зала, през това време започнаха да спускат нови отделения от своите, значи нашите, роботи. Обаче веднага след това в залата долетяха и кораби на острините с подкрепленията си от роботи. И всички те, веднага след приземяването си, се впуснаха в схватка с подкрепата на своите въоръжени кораби и различни летящи, автоматично управлявани лазерни оръдия.

- А в такава суматоха можеш да си изгубиш главата, независимо от коя страна си - извиках, като погледнах острина пред себе си, защото този сблъсък се разпространяваше много бързо в посока към нас. Всеки миг можеше да ни обхване и нас. Остринът не отвърна нищо. Сякаш мощта на сблъсъка го изненадваше. И изражението на лицето му напомняше на реакцията на нашия капитан при неочаквания пробив на острините. Значи на чутините наистина им се удаде да отвърнат на удара. Способни са да се изненадат едни други с тези неочаквани и бързи набези, и то с така концентрирана атака, че беше наистина невероятно как можеха да прикрият събирането на силите си преди това. А инициативата този път, поне както показваше всичко, отново взеха чутините. Обаче при всичко това, което се случваше, трябваше да си помисля и за евентуални резерви на острините. Погледнах своите събеседници, които все още се бяха вторачили в напредващата атака на чутините. Техните части не можеха да ги спрат. Острините се спогледаха. Десният, малко по-висок и с по-остри черти на издълженото му лице, погледна първо мен, а след това другите острини:

- Къде са нашите? Такова надмощие съвсем сигурно чутините не са могли да осигурят. Това не е истина. Нашите външни сили няма да ни оставят на тези тъпи чутини.

- Работата става ясна - му отвърна остринът от дясно до него, - нашето намерение много ги засегна. Най-вероятно засегнахме болното им място, защото ина-

че не биха реагирали така бясно. Нещо крият.

Остринът се обърна към мен със спокойна съсредоточеност. Роботите на чутините през това време вече бяха направили пробив през набързо издигнатите бариади от отпадни материали от разбитите стени и носещи арки на таваните, през вече истинската укрепена линия, която роботите на острините всеки път незабавно установаваха, и с шум срещу охраната на заловените чутини дадоха възможност на освободените чутини отново да действат. Едни се присъединиха към своите роботи, а друга, по-голяма група, се втурна към онази прозрачна полусфера и острините до мен.

- Всичко наред ли е? – ме попита един от чутините, като поглеждаше ту към мен, ту към онези трима острини.

Веднага кимнах в потвърждение.

- И ние можем да изненадаме с бързина, нали? – говорът на чутина сега беше по-спокоен и самоуверен. Но и малка оживеност се усещаше от него, когато се обърна към острините: – Безсрамието, да не кажа коварството ви, не успя да ви помогне, нали?

Обаче остринът гледаше въздържано, с досада, и то толкова убедително, че трябваше да се замисля за нормалността на тази реакция, като се има предвид възникналата ситуация, защото това би могло да бъде само преструвка на острина. Съвсем възможно е да имат и добре развити такива способности. Но все пак със своята убедителност спря оживлението на чутина.

- И каква мъдрост ви казаха? – ме попита чутинът.

- Амии, такава... – с неудобство поглеждах ту острините, ту чутините около себе си. От никого не можех да бъда недоволен. Не можех и да се оплача от никого. Острините все още ме гледаха с онази любезна покровителствена усмивка, а чутините бяха просто неприятно подозрителни, за което, въпреки някои мисли при думите на острините за моето присъединяване към чутините, не можех да ги укоря. Ситуацията беше, казано просто, неприятна. И то за всички.

- Съвсем малко разговаряхме, това е. – Отвърнах

аз. – А за малко по-сериозен разговор нямаше време, защото всички събития тук се развиват невероятно бързо.
– После се усмихнах: – Така е, нали?

– Да – устните на чутина се разтегнаха в усмивка.
– Ами да, сигурно е така. Дори за нашите понятия е малко прекалено бързо.

Тогава чухме по озвучителната уредба на цялата зала:

– Призив към всички роботи. Командванията и на двете страни се споразумяха за прекратяване на нападенията. Веднага установете връзка с командването на астероидната мъглявина. Разговорите ще продължат в току-що поставените павилиони на централния порт на този астероид.

– Значи, господа чутини – след кратко мълчание започна средният острин, – както чухте, чака ни и приятна вечер със забавна програма. Лично на мен такава развръзка най-много ми допада, тъй като запознаването с вас беше голяма чест за мен.

След това и тримата острини приятелски се усмихнаха с видимо задоволство и с все по-бодро настроение. Обаче на лицата на чутините все още оставаше мрачно изражение, без много склонност за приятелски разговор.

– Ако нашите сили не ви бяха обкръжили отвън, щяхте да ни избиеете, нали?

Чутинът все още беше вперил студения си поглед в командващия острин, който при тези думи кимна с благосклонно разбиране:

– Е, не можете да ни държите сметка за това.

– Невероятно безсрамие! Първо искахте да ни избиеете, а след това казвате, че не можем ви държим сметка за това. Има ли изобщо нещо, за което, по ваше мнение, можем да ви държим сметка?

Чутинът не промени гневното си отношение. Обаче останалите чутини се примириха с настъпилата ситуация и започнаха да придумват колегата си да се успокои, защото няма да може да промени острините. Ами такива са, каквито са. И острините слушаха това извест-

но време с усмивка, а след това отново започнаха да се мръщят. И вече всичко говореше, че се е възпламенил старият спор, когато след няколко остри думи и от двете страни, всеки се оттегли на своята страна, и, въпреки оживеното и прекалено шумно изпускане на кипналия гняв, всеки със своята група се отправи, както беше казано, към приятелското споразумяване.

Глава IX

Сивите дъждовни облаци, от които слабо ръсеше, с тъмния си фон на северозапад обещаваха по-силни валежи, ако не порои, обаче онези няколко капчици бяха прекалено малко, за да си отвори човек чадъра, пък и минувачите започнаха да ги затварят. След като паркирах на Конгресния площад срещу Църквата на монахините, се запътих към сградата на ректората на люблянския университет. Щях да се срещна с Марта, приятелка на Гиги, която ми обясни по телефона, че предната вечер многократно се мъчела да се обади на Гиги по телефона. Съвсем възможно е да е изтощена батерията на джиясема ѝ – беше една от възможностите, която тя ми спомена между другото. Казано накратко, изобщо не могла да ѝ се обади. Сега Марта идваше от противоположната страна. Хубаво, че се отзова толкова бързо.

- Здравсти! – весело я поздравих. Беше стара позната. И след всичко, което преживях неотдавна, доста повече се зарадвах на познато лице, отколкото иначе.

- Здравей! Не мога да се свържа с нея – лицето на Марта беше сериозно, без обичайната усмивка при срещите.

- А казваш, че е в Любляна.

- Да, най-вероятно. Не е заминала на почивка, знам това.

- Тогава ще я намерим. При всички положения трябва да се срещна с нея на.

- Каза ми, да. А напоследък е особено объркана. Първо се раздели с Матеуж, това беше третият ѝ приятел през тази година или не знам кой поред. Излизаше с него от време на време. И сама не знам, дали всички тези познанства толкова я объркаха, или с нея нещо и иначе не е наред.

Вдигнах рамене. Разбира се, че Гиги „и иначе“ си беше откачена, по отношение на това имах по-изяснени понятия, за да се съмнявам.

- И каква е сега програмата ѝ? – попитах с усмив-

ка.

- Програмата ѝ? – замислено повтори Марта. – Ами в това е проблемът. Боя се, че работата е по-сериозна от онова, което е само нейна програма. Беше видимо доста разстроена. Първо не получи ролята в една театрална постановка, за която кандидатстваше, макар че е родена за нея. След това се разболя или нещо такова, доколкото можах да разбера от онези нейни приказки, когато на последната ни среща здраво се нафирка. Поне доколкото я познавам, по отношение на нейните навици това беше прекалено. През цялото време се въртеше около безсмислието на живота и че щяла да се самоубие.

- Какво? – бързо станах сериозен. – Че щяла да се самоубие? Май наистина здраво се е нафиркала!

- Та от тези нейни приказки трудно можеш да си помислиш нещо друго. Така е. А иначе, ще видим. Съвсем в неподходящ момент се обади. И неприятности ще си вземеш на главата.

- Неприятности? – Това беше безсмислица, защото неотдавна имах работа с неща, доста по-лоши от такива маловажни проблеми на земляните или на някаква откачена тъпачка.

- Ако извърши самоубийство след срещата с теб, ще имаш сериозни проблеми.

- Ама ти сериозно ли мислиш за това нейно самоубийство?

- В такова объркано състояние, в каквото е сега, всичко е възможно.

- Ама тя не бива да върши самоубийство! Луда ли си!

- Не аз. Тя. – Марта се засмя. Хм. Разбира се, тя познаваше както Гиги, така и мен, като при това съвсем добре знаеше колко означава за мен тази побъркана крава. Нищо. Обаче сега беше друго.

- Знаеш ли какво... – започнах аз.

- Какво? – усмивката на Марта изразяваше само убеждението ѝ за неоспоримостта на всичко, което каза.

- Тя не бива да извърши самоубийство. Тя... – мал-

ко се запънах в търсене на точната дума, – тя няма право.

- Право? – повтори Марта, погледна ме, все пак изражението на лицето ми трябва да я е изненадало, и вдигна рамене, сякаш всичко това според нея не си струва прекалено напъване на мозъка.

Доста ме смути насмешливия отенък в гласа ѝ.

- Нима евентуалното самоубийство на приятелката ти изобщо не те засяга?

- Ами... Вероятно не. – Марта ме погледна с още по-жив интерес. – Интересно.

- Какво?

- Твоят възобновен интерес към нея. Просто изведнъж.

- Добре, Марта. – Опитах се да се концентрирам в по-трезво мислене. Най-вероятно бях показал малко прекалена заинтересованост, когато Марта спомена, че Гиги може да извърши самоубийство. – Трябва ни. Сериозно говоря. Спешно ни трябва.

Марта полека-лека стана сериозна.

- Кои са тези 'ние'? Мислех, че става дума за теб. Значи, нищо лично? – Продължих съвсем сериозно да я гледам, а тя мен, и след кратко размишление тя вдигна вежди: – А може би наистина е възможно.

- Да, много възможно! – сериозно, с доста строг тон продължих. – Трябва да я намерим. И то колкото се може по-скоро. Прекалено лоши последици би могло да предизвика нейното самоубийство. Не трябва да го извърши.

- Хм. Не очаквах такова нещо! На последната среща, съответно напоследък при повечето ни разговори, тя ми се оплакваше, че на никого нямало да липсва, но аз ѝ казвах обратното, макар че тези нейни думи ми се струваха съвсем реални. Всъщност, според мен, това бяха единствените що-годе смислени думи от всичките ѝ приказки. А ако ти казваш друго, нека бъде твоята. Защото не я мразя, само че до гуша ми дойде от тези нейни депресии, иначе дори бих ѝ пожелала малко радост. А защо не? Нека момичето малко да се зарадва. Само че кой

би я зарадвал? Ти ли?

Слушах я спокойно съсредоточен.

- Окей - Марта се приближи до мен. - Би могъл да ми кажеш още нещо за това кои сте тези 'ние' или за този твой възобновен интерес към нея. Ако не е тайна, разбира се.

Вече бях отворил уста, но пак ги затворих. Та все пак не можех да ѝ кажа всичко, защото щеше да почне да си мисли, че не съм с целия. Първо Гиги, а сега и аз. По дяволите. Но и любопитството ѝ събудих. Реакцията ми на думите ѝ наистина трябваше да бъде противна на нейните очаквания. Обаче какво да ѝ кажа? Нищо от онова, за което фактически ставаше дума, не можех да ѝ посоча като причина.

- Да оставим причините за по-късно. За предпочитане е да я потърсим, докато още не е късно, а за останалото ще можем да разговаряме вече след това, колкото искаме.

Въпреки че външно останах сериозен, в себе си се усмихнах, защото ѝ говорех така, както чутините на мен. Сякаш тяхната тактика на измъкване при даване на отговори вече съвсем ми беше влязла в кръвта. Марта още известно време ме гледаше със съмнение, дали всичко това е наистина така, както трябва да бъде и както се виждаше от моето упорито настояване първо да потърсим Гиги, и с глава посочи към центъра на града:

- Може би Даря е в някое от тези заведения тук. Напоследък често я виждах с Гиги.

- Окей - съгласих се аз и тръгнах след нея към Чопова улица, където, след като проверихме в две заведения, наистина открихме на една маса Даря в компания на приятелки.

- Здравсти, Даря! - извика Марта, за да я поздрави и да насочи вниманието ѝ към себе си. - Да си виждала Гиги? Спешно трябва да се срещнем с нея.

- И аз я търся. Снощи съвсем превъртя. Първо се напи, след това дойде нейният познат с коженото яке, слаб, висок, сигурно си го виждала, не знам как се казва, винаги пуловера му се вижда под якето, дилър или

нещо такова е, препродава дрога. Не знам какво общо има с него, иначе няколко пъти се е друсала, въпреки че според мен още не се е пристрастила, поне преди не беше. С него нещо се спречка. Мисля, че искаше от нея пари или ѝ предлагаше от тревата си, ако не и нещо по-силно. По-късно, в един след полунощ, я видях в пъба до хотел Турист, наистина изглеждаше надрусана. Седна и при нас, въпреки че никак не беше приказлива. Казваше, че всичко това нямало смисъл, но за нея това не е нещо необичайно. Обаче от време на време се губеше в някакво безучастно вторачване, а след това изведнъж, съвсем разбудена, се впусна да ни обяснява онази нейна роля в театъра, която трябвало да получи, но не я получила, че започна на всички ни да става неприятно, и след като няколко пъти поред се опитахме да я накараме да смени темата, защото повтаряше все едни и същи обяснения, започна да разправя, че хич не ни било грижа за нея, ама че и нея вече не я е грижа за нас. И още нещо в този смисъл, докато накрая, като ставаше, а няколко пъти беше сядала обратно, енергично заяви, че така и така е все едно, защото вече нямало никого повече да обременява и то по-скоро, отколкото си мислим. Пък и убийствено сериозно се държеше при това. Направо с фанатична решителност. След това мърмореше още нещо, не знам какво, само че накрая съвсем ясно и достатъчно високо заяви: Още нощес. След като я погледнахме тъпо, защото друго при такава идиотска сцена не можеш и да направиш, тя още няколко пъти повтори онова свое – още нощес, иначе по-тихо, повече на себе си, обаче направо с бесен инат.

Приблизих се до Марта.

- Ако е останала без ролята и, може би и без работа, а с онези нейни приятели не върви, така че сега е останала само на алкохол или наркотици, всичко вече е възможно, а?

- В такъв момент не бива да остава сама – съгласи се Марта. – Когато много нещастия едновременно ти се стоварят на главата, и то само крайно неприятни, тогава пък имаш нужда от малко подкрепа, може би при близ-

ки; ако ги нямаш – при приятели.

- Трябва да я намерим, след това аз ще разговарям с нея – казах аз.

- Хм – оценяващият поглед на Марта за няколко мига се спря на лицето ми. Ако поведението на Гиги надхвърли границата на нейното разбиране, моята загриженост за Гиги очевидно ѝ се струваше не по-малко необичайна. Веднага констатирах това. С Гиги обичайно се поздравявах набързо, поне в присъствието на Марта, и то повече мимоходом.

- Но къде, по дяволите, би могла да отиде? – казах аз с цялата си решителност. Защото, каквото и да стане, ще, съвсем ясно ми беше, че съществува прекалено голям риск с дяволски важни последици.

Прекалено важна беше, защото не ставаше дума само за живота на някаква тъпачка. Много тъпо! Войната можеше да избухне всеки момент, всичко беше на косъм, а сега оставаше да се разкрие и това нарушено равновесие между силите на противниците. Острините още не знаят, че чутините нямат достъп до своите енергийни полета. Обаче рано или късно ще узнаят и съвсем възможно е на чутините повече да не им остава доста време, въпреки че споменавах за достатъчната мощ на своите въоръжени сили и в случай на затворен достъп до най-големите енергийни полета. Да, чутините ще се бият. За това няма съмнение. Обаче енергийните бойни ракети, както на едните, така и на другите, най-вероятно от антиматерия, могат да взривяват планети. И едните, и другите имат такива оръжия. И за унищожението на Земята е достатъчна само една такава ракета, а те имат от тях хиляди, какви ти хиляди – милиарди. Само равенството на силите поддържа мира. Само мирът е онова, което може да гарантира оцеляването на земляните. Равновесието на силите трябва да се запази. Трябва да отворя онзи вход. Трябва да издържа проверката и затова преди всичко трябва да се срещна първо с пустото му момиче, което точно в този съвсем неподходящ момент има тези пусти проблеми! Не се съмнявах нито в себе си, нито в способността си да убеж-

давам. Само трябва да открия Гиги.

- Да видим, къде би могла да бъде – казах аз с желание за по-спокойно и по-ефективно мислене, – а след това ще действаме. И то бързо.

Никой не възрази. Всъщност, всички гледаха към мен – както двете момичета до Даря, така и трите момчета на съседната маса, които още преди това нададоха ухо на разговора, отчасти заради решителното ми изказване, а отчасти защото ставаше дума за тяхна позната, която спадаше към малко по-широк кръг от тамошната компания. С малка уговорка и в дадените обстоятелства дори бихме могли да кажем, че е тяхна приятелка.

- Ей! – обади се възслаб младеж с износена флаanelка и с още по-износени парени дънки. Дори бяха и скъсани, макар и, най-вероятно, нарочно, защото цялата му компания, що се отнася до външността, следваше същата модна тенденция, много подходяща за хипари, с акцент върху бунта, който предизвикателно се подчертаваше от наметнатите кожени якета, а беше лято, горещо лято. – Гиги ли търсиш?

- Да – отвърнах аз на кльощавия тип, като го наблюдавах с оценяващ поглед, а след това и неговата компания, и пак слабото му обрасло лице, защото ако Гиги беше дружила с тези типове, съвсем възможно да е попаднала под влиянието на наркотиците.

- Преди малко разговарях с нейната съквартирантка. Питаше ме за нея.

- Кой? Нейната съквартирантка?

- Тази, дето живее с нея. Казва, че я няма вече два дни. За една нощ, може би по-скоро по някое време, е останала по-дълго на някакъв купон. Иначе, преди това ѝ е казвала, че ще отсъства по-дълго, а този път изведнъж я няма.

- Показвала ли е някаква склонност към самоубийство? – трябваше възможно по-скоро да изясня този въпрос. – Би ли могла да извърши самоубийство?

- Ами, доста е откачена – кльощавият пич идиотски се засмя. Погледнах го още по-проницателно, но не забелязах това особено да смути моя събеседник-хипар,

може би студент в по-горните курсове, дори съвсем простодушнo се засмя с цял глас, въпреки че такъв смях беше последното, което очаквах от него. – Поне по моите критерии, бих казал, малко попрекали.

- По твоите критерии? – слабото, по-точно кльошаво небръснато лице с четина, дълга сантиметър, което беше под въздействието на погълнатия алкохол, правеше далеч не сериозно впечатление. Трудно можех да си представя, че този тип изобщо има някакви критерии. А при всички положения погледът ми трябва да е изразявал доста ясно мислите ми, защото ги разчете дори и събеседникът ми, въпреки цялата си иначе очевидна, поне външно, безучастност.

- Да. И по моите критерии малко попрекали. И това не е добре...

- Съвсем сигурно, че не е – прекъснах го аз, защото не биваше да губя повече време. – Къде мога да я намеря?

Възслабото му лице отново стана сериозно, докато премисляше възможен отговор.

- Ако става дума за самоубийство, което Гиги съвсем сигурно може да извърши, има едно място, поне по мое мнение, за което многократно е говорела с намеци. Няколко пъти ми го е споменавала, но досега за него ми беше все едно, обаче тъй като толкова пъти го е повтаряла, дори го запомних.

- Можеш ли да ме заведеш там? Плащам. С удоволствие ще се отблагодаря за усилието.

На масата сложих двеста евро. Разбира се, бях готов да дам и повече и при необходимост щях да го направя. А що се отнася до моята оценка на събеседника и компанията му, тази сума за такава услуга беше съвсем достатъчна.

- Достатъчно ли е?

Кльошавият пич погледна банкнотите, след това мен и отново банкнотите, и намекна да добавя още малко, и когато прибавих още двеста евро, показа, че са му направили положително впечатление, и така пъргаво се надигна, сякаш цялата му залежала се безучастност

падна от него.

- Е, окей. Обаче не бива да се разочаровате, ако в края на краищата още не е извършила самоубийство. Защото при нея всичко е възможно.

- Няма да се разочаровам. Всъщност, точно от самоубийството се боя.

* * *

Брадатият тръгна по една странична пътека до храсталаците, под клони, надвесени над утъпканата пътека.

- Ей там, до онова дърво. Малко по-нататък са онези отвесни скали. Ако е някъде, тук е. А сега – аз ли да отида или вие, както желаете. Можем да отидем и всички заедно.

Това нямаше да е добре.

- Не, за предпочитане е да отида сам.

В крайно напрегнато чувствено състояние и сама не знае какво прави. Ако не го е направила? При нея чувствата бързо са се разбушували първо в една и веднага след това – в противоположна посока. След това може би се е успокоила за известно време, и то почти до безчувственост, Поне, съдейки по спомена си, бих ѝ приписал нещо такова.

- Първо ще я попитам за пътя или пък изобщо къде се срещат хора, нещо в този смисъл – продължих аз, – и преди да се замисли за практическата вероятност за случайна среща, ще я въвека в разговор.

- Хм! – брадатият ме стрелна с поглед изпод вежди. – Интересно.

Всъщност, това беше всичко, което каза. Простотата на плана ми дори го накара да изрази признанието си с усмивка.

Тръгнах напред, до дървото се спрях, очертанията на женска фигура трябваше всеки момент да се покажат пред мен, но не ги виждах. Предпазливо се придвижих напред, все още нищо, никъде никого, чак до ръба на пропастта отидох, пак се огледах, беше тъмно, по дяво-

лите, а хресталака, с който беше обрасло всичко, беше още по-тъмен. Погледнах надолу. Ха, няма да е добре да паднеш от тази скала. Най-вероятно наистина ще се убиеш. Още малко се наведох напред. Наистина ще се убиеш. Поне по всяка вероятност. Неволно се отдръпнах малко назад, въпреки че почвата под краката ми беше доста твърда.

- А това място не е съвсем невинно - измърморих под носа си и завъртях отрицателно глава, за да изразя несъгласието си с непонятното за мен самоубийствено начинание. И тогава, в момент на по-силно завъртане на главата, с ъгълчето на окото си улових тъмните очертания на нещо, което не беше съставна част от хреста. Инстинктивно се обърнах в онази посока. Тя трябваше да бъде. При всички положения някой седеше под хреста. Съвсем тихо този някой ме наблюдаваше.

- Здравсти! - поздравих с леко движение на ръката. - А тук можеш доста бързо да полетиш в неправилната посока, а?

- Да - потвърди женски глас.

- През деня тази пътека ми е съвсем ясна, а сега в тъмното всичко е различно. Тук бързо можеш да се изгубиш, нали?

- Да - отново получих потвърждение на своето предположение.

- Всъщност, малко повече съм се отклонил от пътя.

Приблжих се до женската фигура, свита в сянката на хресталака. Тя седеше там на земята, с ръце около коленете, притиснати чак до брадичката ѝ, облегната на тях, и гледаше пред себе си. Сякаш да не се остави да я смушават или пък, което беше по-вероятно, само чакаше да продължа напред, да мина покрай нея, или да се върна назад. При всички положения не показваше никакво желание за разговор. Обаче и аз не показвах никакво желание да си отида, което най-вероятно не си пролича веднага, обаче после, когато седнах близо до нея, тази моя решителност трябваше да стане за нея доста смушавашо присъстваща. Очертанията на жената в

тъмното от пълно спокойствие преминаха към различни движения, показващи намерение за ставане, а след това – към някаква нерешителност с повторно отдръпване назад към храстите.

- Как всъщност се слиза долу? – я попитах със спокоен глас на човек, който се разхожда вечер, като показвах с ръка към пропастта, без да се интересувам от нейните реакции.

- Натам трябва да вървите – ми обясни с движение на ръката по посоката, от която дойдох.

- А?

- До онова дърво, а след това надолу – получих още по-подробно обяснение.

Това беше казано с по-общителен тон. Поне добих такова впечатление.

- Ами какво има тук долу, пропаст или какво? – подхванах с обичайния разговорен тон на излетниците.

- Да – отново кратко отговори жената. Все пак беше прекалено тъмно, за да разпозная лицето. Лицето на Гиги изникна от спомена ми с всичките си особености, така че през тъмнината вече търсех познати очертания. И когато накрая се раздвижи и се наведе напред, иначе само за кратко, лицето ѝ все пак се показа от допълнителната тъмнина на сянката на оня храсталак за няколко мига, които обаче бяха напълно достатъчни. Наистина беше тя. Иначе през цялото време имах толкова усещане. Но и тя вече трябваше да ме е познала, въпреки че упорито гледаше пред себе си.

- Всички кости ще си изпотроши човек при падане тук долу, нали? Искам да кажа, ако се подхлъзне и падне долу – подхвърлих на глас размишленията си, като я гледах в очакване на отговор, а тя очевидно забеляза това и затова вместо отговор малко се отмести и след упоритото ми наблюдаване още по-силно се размърда, иначе все още под храста, и след това пак продължи да седи съвсем спокойно.

- Ще се убие – ми каза тя със спокойна безучастност, все пак с осезаема увереност по отношение на думите си.

- Хм – замислих се аз. Ако малко ѝ се възпротивя чрез добавяне на различни аргументи, може и да започне да разговаря. Може би?

- Според мен, най-вероятно само здраво ще се потроши – опънах шия, за видя по-добре пропастта, и поклатих глава.

Истинска глупост изтърсих. Наистина ще се убие.

- А иначе, нали не мислите да вършите самоубийство? – продължих аз с очевидното желание тя да направи духовита забележка.

- Не – отговорът ѝ беше незабавен. И пак кратък. Прекалено бърз, поне според вкуса ми. Но и малко ядолових в гласа ѝ заради насилственото ми проникване в нейното уединение. След това направи няколко побързи движения, пак се успокои, после рязко стана и то така изведнъж, че скочих на крака и направих бързо една крачка към пропастта.

- Не – повтори тя с още по-решителен и гневен глас. – Но какво ви засяга това?

- Охо! Май се познаваме! Виж ти, къде се срещаме! – и размахвах ръце, за да покажа изненада от такава случайност.

- Какво правиш тук?

- Аз ли? Да, вървах по онази пътека там – с ръка посочих натам, откъдето дойдох, – а след това завих и насам...

- Как можеш посред нощ да ходиш по такава пътека като муха без глава?

- Ами... Е, да. А от известно време не сме се виждали, нали?

- Да.

- Знаеш ли, вчера разговаряхме точно за теб, във връзка с един женски образ за онази пиеса, как се казваше...? Е, както и да е, търсеха интересен женски образ, та им казах точно за теб.

- За мен? Ти?

- Да, аз, разбира се. Защо ти се струва чудно? Интересна провокативност има у теб. Съвсем сериозно. Точно за твоя тип жена ставаше дума. Не искам да ка-

жа, че трябва да играеш себе си, далеч съм от тази мисъл, обаче ти можеш да представиш най-убедително провокацията, която актрисата трябва да предаде на публиката.

- Аз?

- Да.

- Искаш да кажеш, че разбираш и от театър? - Гиги нервно пристъпяше от крак на крак. - За какво, всъщност, говориш?

- Как за какво? Ако бях на твое място, щях да се поинтересувам за тази роля.

Гледах я напълно убеден в думите си.

Гиги ме погледна със съмнение, че всичко това, което говоря, е може би само чиста глупост. Казано иначе, все още не ми вярваше. Изобщо. Обаче, докато мислеше, изразът на лицето ѝ се промени, сякаш нейната убеденост в безсмислеността на всичко (и това трябва да е била една от основните и най-упорити константи на нейните размисли през последните дни и особено през последните часове) беше изгубила остротата си. Но пък и не искаше да покаже нерешителността си пред стар познат. И то особено пред мен. А че тогава беше успяла малко да ми стане досадна, при тази наша среща най-вероятно трябва да ѝ е минало за момент през ума, защото в очите ѝ за миг заиграха малко по-живи искрици.

- А какво общо имаш с тези театрали? - попита тя, въпреки първоначалното мълчание, като безучастно се беше вторачила встрани от мен.

- Ами нали знаеш, че доста години редовно посещавах театрални представления - усмихнах ѝ се аз. Наистина, известно време дори редовно ги посещавах, това ми е останало още живо в спомена. Затова толкова бързо ми дойде наум. Добре започнах. И за този женски образ би трябвало да поговоря. Значи, става дума за образа на една малко откачена тъпачка. А, разбира се, предварително се усмихвах, въпреки че в съзнанието ми не искаше да се появи нищо адекватно от гледаните театрални пиеси. Наистина, жалко, че след раздялата с Мойца престанах да ходя на театър. Тогава пък бяха сту-

дентски години. А сега не бива да прекалявам много с празните приказки. Особено с това свое мнение или, по-точно казано, с тези приказки за ролята, за която била родена, трябва да бъде предпазлив. Макар че някаква пиеса с такъв образ трябва да съществува някъде и за чутините няма да бъде трудно да подготвят представление. Ако бъде необходимо. Малко си помислих за всичко това. За съдействието могат да ѝ направят тази малка услуга. Е, да, и още нещо...

- А иначе тук е хубаво, нали? Такова спокойствие - преминах на друг тема.

- И какво в този женски образ най-много те обезпокои? - попита ме Гиги, която очевидно не чу последните ми думи.

- Ами..., този женски образ, да - напънах мозъка си. За толкова откачен женски образ изобщо не можех да се сетя. Иначе щеше да е достатъчно нещо подобно. Но нищо такова не можех да си спомня. А и няма да си спомня. И изведнъж, такова търсене на откачени женски образи. Самата Гиги беше за мен повече от достатъчно труден проблем. Не просто труден, а прекалено труден. И изведнъж да изпитам нужда от още един откачен женски образ. Не, ще се задоволя само с нея. Пък нека чутините напишат театрална роля за такъв тип актриса, каквато е тя. Да, това би било и най-добре. С всички тези техни способности, нека я напишат! А иначе тази проверка пред 77-те врати е поставена също въз основа на някакъв вид театрална пиеса. Защото всичко са заснели. Наистина на живо. А сега имат този холограмен филм, в който аз трябва да изиграя своята роля. А тази тъпачка тук - своята. Пък сега я интересува какъв е типът на откачената тъпачка в онази пиеса, която трябваше да ѝ нахвърлям. Окей, ще ѝ го опиша. Колкото повече забележки направи, толкова по-добре за нея.

- А някои основни характерни черти наистина мога да ти подсказа.

Огледах се и след като се наместих по-удобно, пак се обърнах към Гиги:

- Някои подробности са наистина забавни. В една

сцена танцува с един тип и се сваля с друг, а в друга – танцува с втория и се сваля с трети или нещо такова.

Засмях се и Гиги за пръв път също се усмихна.

- Помниш ли? – спокойно попита тя.

- Какво?

- Онази вечер на купона.

- Аа, да, разбира се, да, да.

- Стори ми се... Затова веднага си се сетил за мен, щом си видял тази сцена.

- Мислиш ли?

Гиги се засмя.

- Съвсем сигурно. Дошло ти е от подсъзнанието.

- От подсъзнанието? Хм. А може би наистина.

- Да. Да отидем там – Гиги отиде назад до едно място, което беше по-подходящо за непринуден разговор. Там имаше малко трева и малко повдигнат терен и част от скала за облегалка.

- Спомням си смеха ти – продължих аз. – Как направи това?

- Искаш да кажеш погледите, които размених с теб, докато танцувах с Матеуж?

- Да.

- Ей така – Гиги за миг съвсем се промени. Цялото ѝ лице стана оживено дяволито. И игриво. Да, точно такава беше тогава, спомних си.

- И знаеш ли какво направих след това, когато той ме дръпна встрани от теб?

- Какво?

- Бях изненадана. Той не ми харесваше. И после погледнах към теб. Ей така, виж, нали?

- Хм, ама наистина всичко си спомняш. Точно така беше.

- А след това отидох в кухнята.

Гиги се оживи. Всъщност, започна да преживява отново всичко това. Спомни си всяка подробност и така точно я придружаваше със съответното изражение на лицето, че ѝ кимах в знак на потвърждение. Това беше повече, отколкото очаквах. Така бързо получих желаното, че въодушевлението ми просто от само себе си изби

на повърхността. Точно това ми беше необходимо. Всеки нюанс на изражението върху лицето ѝ запечатвах незабавно в паметта си. И след всяка изиграна от нея сцена я поглеждах с такова въодушевление, което ни най-малко не беше престорено, така че това най-вероятно извика още по-голямо желание у нея да съживи и по-незначителните сюжетни линии на този купон. При всички положения, бях публика, за която Гиги само можеше да си мечтае. Всяка подробност на играта ѝ ме интересуваше и почти всяко леко нацупване на устните ѝ проследявах с такова въодушевление, и то без преструвки, че играта изцяло я завладя. Минахме през всички подробности. Поне засега не се сещах за нито една забравена подробност. Супер!

Иначе след това ще трябва още веднъж заедно да обмислим всичко, за да не сме пропуснали някоя важна подробност и заради необходимото прецизиране, защото и незначителните подробности също са решаващи. Такива, за които може и да не си помислиш, а след това всичко може да се изопачи. Фатално да се изопачи. Още веднъж обмислих всичко и след това поклатих глава и весело се засмях. Дяволска работа! Изобщо не очаквах, че ще ми се удаде толкова лесно. Да, чак до края стигнахме. След това се облегнахме назад на лакти, с поглед, вдигнат към небето. За малка почивка.

А Гиги неочаквано, отново сериозна, сви колене под брадичката си и обгърна с ръце свитите си крака. И след това млъкна, а моите мисли продължиха да се връщат на онзи купон и на подробностите, които трябваше да обмисля, докато Гиги ми беше под ръка. След това ще трябва да разчитам само на себе си. Обаче сега вече знаех какво и как, въпреки че трябваше още малко да обмисля всичко. Погледнах Гиги. Унесено гледаше пред себе си и когато още по-внимателно я погледнах, можах да забележа бавно стичащи се сълзи по лицето ѝ.

- Нима плачеш? - попитах я аз. - Че защо?

Само че след това си спомних нейната способност бързо да сменя настроението си, а след това и за причината да дойде на това място, поне по всяка вероятност,

така че самият аз станах по-сериозен при търсене на най-подходящите думи за възстановяване на малко позитивната атмосфера.

- Какво има? – започнах с по-утешителен тон, защото искрено исках да ѝ помогна. Трябваше да направя нещо за нея.

- Нищо.

- Нали е доста приятно тук, а?

Обаче Гиги продължаваше да гледа пред себе си, макар че близостта на лицето ми не ѝ позволяваше да потъне в безучастната усамотеност.

- Няма нищо такова, каквото казваш. Само хубави думи, да. А от театър си нямаш понятие.

- Защо говориш така? Как изведнъж стигна до такъв извод? И то така, между другото...

- Всичко това са глупости.

- Как глупости? А защо всичко това ще са глупости?

- Истината е съвсем друга.

- И каква е тази истина?

- Никаква – Гиги обърса сълзите от бузите си. – Толкова маловажна съм.

- Как? Маловажна? Какво говориш?

- Ако сега умра, никой няма и да забележи това.

- Какво ти става? И още как би забелязал. И то не само един.

- Приказвай си! Аз пък добре знам.

- Дори и на сън не можеш да си представиш колко много са – простодушно разперих ръце. – Важна си, и още как!

Гиги леко подсмръкна, бързо стрелна с поглед лицето ми, още веднъж избърса сълзите си и отново заби брадичката си между свитите колене. Дебелашка шега! След всичко, което се случи...

Гиги бавно обърна поглед отново към мен и след това учудено повдигна глава, докато погледите ни не се срещнаха, и с недоверие завъртя глава. После пак отмени поглед и отново ме погледна, а аз я гледах силно обезпокоен и най-вероятно с израз на учудване върху

лицето, макар и повече инстинктивно и само за няколко мига.

- Знаеш ли, Петър, имам усет за хората – отново с по-спокоен глас каза Гиги.

- Аа! – изплъзна ми се нещо, което ни най-малко не беше разбираемо, така че се поправих: – Ами да, при всички положения.

- Чуден човек си ти, Петър.

- Ха-ха! – засмях се аз подчертано весело. Иначе, дали повече изиграно, или пък не, сам не знаех точно.

- Толкова ми е чудно, не знам кога блъфираш и кога не – Гиги завъртя глава с подчертано неразбиране на установеното според нея несъответствие. – Как можеш ей-така изведнъж да се въодушевиш? Отдавна не ми се е случвало някой при събуждане на спомени да се оживи така, както ти се оживи преди малко.

- А ти? Ти не се ли оживи? – неволно заех отбранителна позиция. Кога изобщо ме е наблюдавала? Защото не спираше да играе.

Обаче Гиги продължаваше да върти отрицателно глава:

- Това не е това.

Както и да е, това размишление на Гиги, въпреки относителната погрешност, все пак беше по своему трезво. И погледът ѝ беше доста променен. Сякаш ме проучваше. Мен? Усмихнах се.

- Ама това твоё изявление, че си маловажна, е голяма глупост. – Засмях се, докато си разменяхме погледи. – Може би и аз съм малко откачен. Не знам, защо да не съм.

Гиги се усмихна.

- Искаш ли да ти кажа колко важна си? – попитах аз с отново растяща самоувереност.

- Да – Гиги ме погледна с широко отворени очи, направо по детски.

- Е, добре.

Започнах да ме обземат забавни мисли, защото, ако ѝ кажех истината защо е толкова важна, съвсем сигурно не би ми повярвала. Нищо от онова, което е исти-

на, не би ми повярвала, така че трябваше да си измисля нещо по-просто. Може би нещо за дълбокото впечатление, което е оставила играта ѝ у мен и моята увереност в успешната ѝ кариера.

Облегнах се на лакът в колкото се може по-удобна поза, а след това обърнах поглед нагоре, където онези мои нови приятели ме чакаха, и го спуснах обратно към Гиги. Гледаше ме наистина с любопитство, с някаква смесица от несериозна игривост и очакване.

- Да - започнах аз и направих пауза за обмисляне.

- Да? - повтори Гиги.

Думите ми се спряха на върха на езика ми. При толкова силно изразено очакване, трябваше да кажа нещо по-... Завъртях отрицателно глава и леко махнах със свободната си ръка, и след повторно спиране на думите на върха на езика ми, вдигнах рамене, намръщих се, докато размишлявах, и след като все още не можех да измисля защо е толкова важна, т. е. по нейните критерии важна, погледнах отворените по детски очи на Гиги.

- Знаеш ли, двете най-големи цивилизации в тази част на космоса са на прага на войната. И сега всичко зависи от теб.

- Оо. Това пък е дори повече, отколкото очаквах. Ще се сбият за мен ли?

- Не, но нещо изключително решаващо зависи от теб.

- Прекрасно. Но също така, все пак, предпочитам да видя как ще се сбият за мен.

- Всичко зависи от убедителността на играта ти - спокойно продължих аз.

- О, това е наистина важна роля! Винаги съм искала да играя реактивна роля. - Гиги се замисли. - И с някаква по-малка роля бих се задоволила.

- И, значи, всички очи са вперени в теб...

- А аз излязох на сцената...

- Не, не, още преди...

- Преди ли? А преди... хм, какво съм направила преди? Петър, колко хубаво започна! Винаги съм се до-

верявала на способността си да познавам хората. Но че си толкова романтичен, не съм и мислела. И то днес, когато изобщо няма звезди на небето.

В отговор изразих признанието си с леко двусмислена усмивка:

- Е, да продължавам.

- Да.

- Още преди си носела в себе си чувствен заряд. Всъщност, цяло множество чувствени заряди.

- О, така, така. Хубаво говориш, Петър. Отдавна никой не ми е приказвал така.

Хм. Все пак това беше похвала. Може би не самите думи, а това, че Гиги ги изрече с толкова палаво веселие, засили още повече самоувереността ми:

- И когато излезе на сцената, всички твои чувствени заряди започнаха да бликат от теб чрез играта и да разкриват един невероятно пъстър свят на човешкото преживяване.

- Човешкото преживяване? Откъде взе тези думи?

- Да, много важна си за тях, да.

- И след това, всичко реших аз?

- Не е това. Ти няма да решиш нищо. Защото не е и необходимо. Ти си важна затова, защото без теб не можем да продължим.

- Не можете да продължите?

- Да, ужасно си важна!

- Аа. Но да говориш знаеш. И наистина имаш сценично поведение. Би трябвало да станеш актьор. Толкова убедителност има в гласа ти, че направо ще ти появям.

Нехайно магнах с ръка:

- Нямам такива амбиции.

- А така хубаво смеси убедителното говорене с романтичното.

Трябваше да повтора нейното „аа“, а след това я погледнах:

- Наистина ли?

- Да – потвърди тя.

- Важна си. Прекалено важна си, за да правиш ня-

какво глупаво самоубийство.

Гледах я със сериозно изражение и същевременно бесен от нейната безпомощност или защото така не трябваше да бъде, и гневът ми просто изби, когато ѝ извиках:

- Важна си, запомни това!

Гиги леко се отдръпна. Иначе, най-вероятно, се усъмни в моята нормалност, заради самоуверената убедителност, с която се изказах и още повече, заради категоричността ми, която не допускаше нито съмнение, нито възражение.

- Ами не мисля да правя самоубийство!

- Добре – стрелнах я с оценяващ поглед. – А преди?

- Преди? – Гиги ме погледна уплашено. – Колко сериозен стана!

Обаче след повторното срещане на погледите ни се обърна настрани, леко наведе глава и пак я изправи:

- Не знам. – Дълбоко пое въздух и бавно въздъхна.

- Не знам, не искам да мисля за това.

- Сега окей ли си?

Гиги ме погледна изпод вежди:

- Ами може и да съм малко странна, ама и ти си един образ, каквото рядко се среща. Всички тези твои приказки, докато известно време се майтапиш, а след това изведнъж променяш тона и ставаш толкова строг...

Усетих, че преминаваме към ненужно сериозен разговор. Това можеше само да навреди.

- Аз бих пийнал някоя бира. Преди това бях в онова заведение, където са няколко от твоите приятели. Да отидем там, а?

Гиги кимна:

- Окей.

Очевидно нямаше повече никакво желание да се съпротивлява. Ако не друго, то моето поведение все пак поне малко я смути. А и ядоса. Най-вероятно няколко мига дори си мислеше, дали не се е поддала малко прекалено бързо. Обаче после сви рамене в смисъл на приемане на фактите. Изведнъж отново се оживи, като с

клатене на глава повтори онези мои думи, иначе повече на себе си, едва чуто:

- А пък без теб не можем да продължим...

Хм, може би не трябваше да ѝ казвам това.

* * *

В клуба на последния етаж на НАМА Гиги все често се смееше, независимо от това, дали казаното от приятелите ѝ беше духовито. Пък изобщо веселата атмосфера беше ѝ напълно достатъчна, а и отчасти заради моето жизнерадостно настроение, главната причина за което беше чувството за напредване на нашата мисия. Повече нямах никакви съмнения за емоционалните състояния на Гиги, в които толкова лесно преминаваше от една крайност в друга, и съответно можех да разгранича играта ѝ от истинското ѝ настроение. Поне дотолкова, че да ги свържа с онзи купон, и достатъчно, че да не може повече да ме смути нищо неочаквано. Поне не така, както тогава при онази проверка. Незабелязано я наблюдавах, като през това време разговарях ту с един, ту с друг, от време на време се обръщах към Гиги и се включвах в нейните разговори. Да, все повече и повече опознавах характера ѝ, както и тя моя, така че все по-задълбочено сравнявах своите чувства в момента с онези по време на някогашното парти.

Бяха различни, да. Но близо до нея не ми беше толкова трудно да си спомня тогавашните. Добре, че след онова неуспешно преминаване подхвърлих за необходимостта от по-добра подготовка за повторното изпитание. Свободата на постигане на еднакви реакции при теста вероятно точно в тази част се превърна в стриктна проверка. Защото именно тази част беше най-трудна за пресъздаване от страничен наблюдател. Ключът, значи, беше скрит в нейните и моите чувства, в чувствения заряд, който рефлектиреше от нея към мен и обратно, като при това непрекъснато се променяше, във всички крайности, ту в една, ту в друга посока, с логика, осно-

ваваща се на объркания нрав на Гиги. Дяволски „добра“ партньорка ми бяха намерили.

Видях Доброчут, придружен от непознат за мен чутин. Вероятно беше член на нашата мисия. По техния мобифон с холограмен дисплей, с който ме оборудваха и който по външен вид беше подобен на обикновен джие-сем, макар и с далеч по-големи възможности, му казах за успешното начало и доста вероятното скорошно завършване на мисията. Само още някои подробности останаха, му подхвърлих. Обаче Доброчут ме посъветва за предпочитане да размисля за евентуални важни подробности, в които вероятно са скрити най-опасните капани. Именно в тях трябва да е ключът, както и самият аз бях предвидил. Въпреки възстановената си самоувереност, все пак предпочетох да получа още малко помощ при проверката за евентуален пропуск на нещо важно. Затова и дойде.

- Седнете. Забавна компания сме тук – ги показних, като им показах местата до мен.

- Здравсти, Петър!

- Я! – видях Миро, който трябва да е влязъл, докато говорех с Доброчут. – Как ме намери?

- Янко ми каза за теб. Долу те видял с някаква компания, та дойдох да пийнем бира.

- Твой приятел ли е? – попита Доброчут с бързо възприетото весело настроение на нашата компания. Наистина забавно стана всичко. Сега кимна с усмивка на Миро.

- Да, тук идваме на кафе или бира, и разговор, разбира се – с усмивка обясних, след като Миро дойде на масата, – за спорта и космоса.

При последните думи устните на Доброчут се извиха в многозначителна усмивка.

И Миро се заслуша.

- За какво? За космоса ли? – попита той весело. Като имаше пред вид атмосферата, която цареше, и разговор за космоса щеше да е приемлив, още повече на бутилка бира, която веднага поръча. – Тази тематика напоследък малко сме я занемарили, трябва да призная. И

какво обсъждате?

- А, нищо – отвърнах, като се въздържах да не се разсмея, и посочих Доброчут. – Наистина интересни виждания има по някои въпроси за космоса, въпреки че още не сме имали достатъчно време за по-задълбочен разговор. Обаче една тематика сериозно обсъждаме. – Погледнах Доброчут: – Нали?

- Да, разбира се. И дори постигнахме успех, както всичко показва. – Живият отговор на Доброчут показваше неприкрита радост от тази тематика, както изобщо, така и заради забавността на такъв вид разговори.

Малко се поразместихме и освободихме място за още един стол, на който Миро се намести удобно, очевидно със съответното желание за оживена компания и между другото обясни:

- Вчера правихме седем дена след погребението на един мой познат и разговаряхме за отиването „там горе“, първо за Чистилището, после къде трябва да е Раят, иначе за мен, грешника, се предвижда само Адът, е, както и да е, мозъкът ми след тези разговори се размърда и за разговор за космоса, независимо от подхода. Ха-ха.

- А кой беше този ваш познат? – се поинтересува чутинът до Доброчут, сякаш можеше да го познава. Поне изражението на лицето му оставяше такова впечатление. А след това спокойно и със съвсем сериозен тон каза: – Вчера сте правили седем дни, казвате?

- Да.– Миро го погледна изпод вежди, защото при всичко това нещо не пасваше, т. е. нещо в току-що казаното не беше съвсем в съответствие с цялата тема, а после, след неочаквано, по глуповат начин духовито хрумване, без сам да знае откъде му се взе или как е отгатнал, че от неговия събеседник е прескочила мисъл, защото съвсем сигурно той имаше предвид обичайно познанство, го попита да не би евентуално да се е запознал с него в Чистилището. Много забавно. Не може да се въздържи. Пък и заради разпалване на живото настроение на компанията, със смях подхвърли: – Прекалено малко време е в Чистилището, за да може там да

сте се запознали. – И при това се изсмя на своето изключително духовито остроумие, както се виждаше по реакциите на седящите около масата. На всички им се стори забавно. И аз самият със смях се обърнах към Доброчут. Обаче той, при срещане на погледите ни, само малко дяволито се усмихна, което загатваше за прикриване на все още неразкрити обстоятелства, така че неволно се сепнах. Защото все пак не знаех достатъчно за тяхната цивилизация. Но все пак, най-вероятно не беше възможно каквото и да било при тях да се отнася до такива понятия като Чистилище. Отново погледнах Доброчут, а след това неговия приятел и смеещия се Миро. Доста различна реакция на глуповатите приказки. Дори толкова различна, че почти сериозно се замислих.

- Изобщо не се обременявайте с търсене на всички възможни връзки между нашите две цивилизации – каза ми Доброчут. – Не трябва да си разваляте настрояването заради тях. Само че в много области сме свързани по-тясно, отколкото вероятно можете да си представите, но това няма никакво значение за нашата мисия. Разбира се, че сме в една лодка.

Почувствах някаква благосклонност в гласа му. Едва ли беше фалшива. Можех да я усетя по неговото изговаряне на думата „земляни“. Сега трябва да беше повече от проста благосклонност на по-високоразвита цивилизация към същества на далеч по-ниско стъпало в спиралата на развитието.

Приблжих се до Доброчут:

- Вече почти изцяло събудих спомените си за всичко, което се случи онази вечер. Тогава танцувахме също. Може би има смисъл да покана Гиги да танцуваме. След това най-вероятно ще бъда готов за онази проверка, така че утре сутринта бихме могли да тръгнем обратно.

- Окей. Доста бързо свърши тази работа. Дори по нашите разбирания бързо. Когато става дума за случки, заредени с чувства, и ние сме бавни.

- И вие? – засмях се аз. – Наистина ли?

- Да. Всички чувства имат своето раждане, своя

живот. Всяко избързване с логиката би ги унищожило, убило. – Доброчут ме погледна с шеговит поглед: – Всичко приятно обикновено свършва бързо, нали? А след това, когато размишляваме за живота си, установяваме колко малко е било онова, заради което си е струвало да живеем. И ако заместим това само с разбиране по логика, какво ще ни остане? Още по-малко.

- Да, да – усмихнах се в знак на съгласие. Много бързо тези чутини можеха да изоставят хладната пресметливост и да станат необикновено човешки.

Останалата част от вечерта протече по план. С Гиги танцувахме почти два часа. След това Гиги танцуваше с други и аз я наблюдавах през това време, а и тя поглеждаше към мен. Иначе не така, както тогава, защото атмосферата все пак беше различна, обаче за няколко мига се оживи както на онзи купон, макар и само за кратко, но достатъчно, за да прескочат искри в онези моменти, които исках да събудя. И точно това ми трябваше. Както малко преди това, при тясното съприкосновение в прегръдката, в която плътно се беше долепила до мен, се почувствах като тогава. И едва плътното притискане и топлината на тялото ѝ ми възобнови спомените за последните забравени моменти, и то много точно, заедно с мислите, които ми се бяха въртели тогава в главата. Да, мислите ми тогава доста бягаха насам-натам. Ясно е, че след това съм ги забравил. Отхвърлил. Разбира се, когато се скарахме. Както и да е. Получих всичко необходимо за повторен опит за преминаване през онази проверка. Нищо повече не остана. Споменът за цялата онази вечер беше отново изцяло събуден. Изцяло? Още само малко съмнение остана за връщането от дансинга.

Седнах до Миро.

- А днес се натанцувах.

Миро в отговор безучастно кимна, замислено вторачен пред себе си, и нещо отхвърляше, като отрицателно въртеше глава. Поне на мен ми се стори променен. Иначе не прекалено, но все пак. Още веднъж го погледнах загрижено. Сякаш като че ли медитираше, ма-

кар и още да не беше напълно изпаднал в това състояние.

- Какво умуваш? – добронамерено го разбудих.

- Нищо. Тези твои нови приятели или познати, или каквито и да са, все пак са малко странни.

- А? – такава констатация, разбира се, не беше особено изненадваща, но как Миро беше стигнал до нея? Чутините с нищо не се открояваха. Особено, когато не искаха. – Какво те смути?

- Не знам как да го кажа. Ами няколко пъти разговаряхме за Чистилището.

- И Чистилището ли обсъдихте? – весело се засмях. – На религиозни въпроси ли преминахте?

- Всъщност, не. Разговаряхме за космоса. По-скоро за различни схващания за космоса, като се почне от египтяните, та досега. Казаха и някои интересни неща за различни религиозни обяснения за космоса, макар и предимно на научна основа. Поне доколкото ми позволяват познанията да ги оценя така, бих казал. Все пак обаче, малко прекалено често все към Чистилището биеха.

Набръчках чело в безсилно размишление:

- Какво искаш да кажеш – прекалено често?

- Всъщност, нямаше и да забележа това.

- Кое?

- Това, че прекалено често разговарят за Чистилището. Ако не беше това странно поведение на твоя познат. – Миро посочи с леко кимване приятеля на Добро-чут.

- Странно поведение? – вече станал съвсем сериозен, погледнах Миро. Не бях забелязал никакво особено поведение.

- Нали знаеш, че преди година почина баща ми? – продължи Миро със спокойно равнодушие. – А този твой познат с движенията си, с реакциите си, с цялото си поведение на моменти е толкова подобен на него, че на-право е невероятно.

- На кого? На баща ти?

- Да. Баща ми беше по своему истински феномен,

така да се каже.

- Знам, да, спомням си го.

- Разбира се, че трябва да си го спомняш. А сега погледни и този! Как говори, как се смее – и кажи!

Загледах се в придружителя на Доброчут. Наистина можах да усетя сходство на някои движения, а тогава придружителят на Доброчут се засмя. Да, неговият смях. Беше необичайно подобен на смеха на Мировия баща. Обаче чутините могат спокойно да нагласят нещо такова и без каквато и да било връзка с Чистилището. Поне по това, което можах да науча за тях досега, това не би могло да ги затрудни много. Обаче защо във всичко това намесваха Чистилището? Обзеха ме съмнения. Възможно ли е чутините наистина да са свързани по някакъв начин с Чистилището? Само че в какъв смисъл? В религиозен? Или в преносен смисъл? Нещо, което сами са създали, а сега установяват, дали има нещо такова или поне подобно в човешкото съзнание. Хм. Почти със сигурност са способни на това. По дяволите, способни са.

Загледан пред себе си, размишлявах за различни възможности. Фуу! Доста бяха! И при това мислите ми се заизреждаха със скорост по-голяма от скоростта, с която можех да ги проверя.

Забелязах вдигната ръка и поздрав:

- Здравсти, Петър!

Познатото лице ме извади от унеса с постоянната си усмивка. Беше един мой приятел, режисьор, поне беше завършил режисура, доколкото си спомнях. Обаче какво работи в момента не знаех, може би дори като режисьор.

- Здравсти, Бощян! – отговорих на поздрава му и той с жест ми показва бара, към който се беше насочил, макар че все още гледаше към мен и шарената ни компания.

- Здравсти, Бощян! – Доброчут с такава подчертана дяволитост повтори поздрава ми, че и мен изненада, и продължи да сочи с ръка пълните бутилки пред себе си:
- Почерпи се, Петър плаща!

- Аа? - излезе от устата ми. Защо пък сега това? За какво Доброчут иска да се запознае с този мой познат? Ако се има пред вид атмосферата, която цареше, това и не беше необичайно, макар че вече в главата ми се рояха смущаващи мисли за иначе пресметливото начинание на Доброчут или по въпроса какво може да се крие зад непринудената му покана. Е, да. Окей. - Хайде, сядай! - повиках Бощян, като му дадох знак да вземе един свободен стол от съседната маса.

- Ей, Бощян, здрасти! - извика изведнъж оживена Гиги, за да привлече вниманието му към себе си. - Ела, ще ни разкажеш и нещо за нашите комични актьори. Наистина, тези наши приятели са луди по тях.

Бощян седна, с леко кимване поздрави всеки отделно и кимна потвърдително на знака, който Доброчут направи, дали да му налее чашата.

- Да, наистина разговаряхме за актьорите, които имат способността да предизвикват смях само с външния си вид - Доброчут продължи инициативата на Гиги. - Искат да прекъснат някакво постоянно противоречие у себе си, но всичко това се превръща в безсилен гняв и капитулация пред съдбата, което след това става източник на бунтовен плам с противоположен, по-войнствен гняв.

Бощян със смях разтърси глава:

- Чакайте, малко по-бавно, какво ми казахте? - След това, размишлявайки за смисъла на думите на Доброчут, бавно отпи от пълната чаша. - Дааа, браво! Добре го казахте!

Гиги запляска с ръце:

- И мен ме обзе невероятно войнствен гняв заради пълната капитулация пред съдбата, нали?

Гиги въодушевено се засмя на това откритие и ме погледна така живо, че веднага ѝ кимнах, макар че при това повече ми се натрапваше изражението на лицето ѝ при срещата ни над онази пропаст. Обаче, ако има за себе си ново мнение, също е окей. Огледах я бързо с оценяващ поглед. Нищо депресивно не беше останало у нея. Съвсем наистина се беше оживила.

- Да, и аз забелязах това - и Доброчут насърчи Гиги в нейната нова увереност. - Наистина изненадващо е с каква лекота излъчвате от себе си толкова мощен жизнен импулс.

Да, Гиги, каквато беше преди, изчезна и сега беше точно това, което беше в момента, защото миналото, щом го отхвърлиш веднъж, изчезва и го няма повече. Поне, като гледах Гиги, стигнах до такава констатация. И колкото повече я гледах, толкова повече можех да констатирам, че тя е преживяла това особено дълбоко. Или нещо подобно, защото ме обземаха мисли ни най-малко да не се задълбавам прекалено в нейната проблематика, защото иначе съвсем скоро ще стигна дотам, че повече нищо да не ми бъде ясно.

- С удоволствие бих казал това - отново подхвана Доброчут. - Вече доста познати ми споменаха вашата игра. Казаха ми за вашата изключителна способност по-добре от всеки друг да привличате вниманието на публиката.

- Забелязали ли са? Наистина ли? - Гиги за момент забрави да играе. Всъщност, думите на Доброчут малко я учудиха, но след като видя убедителния израз на лицето му, все пак ги прие. Иначе отначало някак колебливо, обаче веднага след това вече с истинско въодушевление.

- Да, наистина е известна с това - след кратко размишление се съгласи и Боцян. - Такова чувство за хумор на актьорите обикновено добре се приема от публиката. Ами да. Защото и аз вече си представях нея в онази роля. Дори възнамерявах да я поканя.

- Да, нея би трябвало да ангажирате за онази роля - Доброчут отново употреби изключителната си сугестивност, което накара Боцян да размисли за причините, поради които се е отказал от собственото си намерение, въпреки че отначало не беше съвсем убеден, че изобщо го е имал. Затова накрая просто подхвърли, повече с намерение за по-бързо приключване на обсъжданата тема:

- С парите е проблем. Свършиха, така че сега вси-

чко виси във въздуха.

Обаче Доброчут завъртя отрицателно глава:

- Вие, хората на изкуството, нямате усет към финансовите дела. А за комедия, за добра комедия, наистина не е толкова трудно да получите някаква финансова помощ от спонсори.

Обаче при тези негови думи Боцяня веднага пак се съсредоточи:

- Как да не е? Какъв проблем е това и още как! Аз например, още не съм успял да осигуря финансови средства.

- Наистина ли? Трудно ли е това за вас? Такава дреболия... А колко всъщност ви трябва да този ваш проект?

Боцяня се замисли. Най-напред, разбира се, за събеседника.

- Искате да участвате с финансова помощ ли?

- Разбира се, защо не? С радост ще участвам.

Боцяня с недоверие наблюдаваше Доброчут. Наистина, у него се чувстваше някакво въодушевление, свързано с този проект, което иначе беше някак си малко необичайно или поне трудно разбираемо, но все пак...

След това още малко обмисли това, дали изразът „проект“ е подходящ и как ей-така изведнъж се оказа пред него. Обаче, ако нещата стоят така, както се вижда, то... Погледът му към мен му разкри насърчително кимане, т.е. следователно означаваше, че и според мен би могъл да предприеме интересно начинание.

- Ами да! – Боцяня започна да пресмята, а Доброчут ми намигна, доближи се до мен и прошепна:

- Нали ще е окей? С оглед на доброто протичане на събитието можем да я наградим малко.

- Ами разбира се. Ако можете да си позволите. С колко можете да подкрепите това начинание? – попитах аз, въпреки че размерът на подкрепата не би трябвало да е толкова важен, поне по моя преценка.

- Хм! – Доброчут с усмивка продължи, все още близо до ухото ми: – Ами имаме няколко такива златни топчета, големи колкото вашата планета Земя. А и по-

големи...

- Аа... Хм... – Това беше възможно и макар всичко това да беше извън обхвата на преценката ми на фактическото състояние, а и като се има пред вид размерът на „златните топчета“, от неговите думи схванах сериозно намерение да подкрепи Гиги, която при всички положения си заслужи нашата помощ.

- Е, да, а иначе днес изтеглих малко пари от банката, така че можем да преминем към по-конкретни разговори, нали?

След това Доброчут посегна към кожената чанта, която носеше със себе си. И Боцян, и Гиги също я погледнаха. Коженият ѝ ремък през цялото време висеше през рамото му, но те я забелязаха едва сега. Доброчут бавно отвори чантата, извади от нея една добре подредена пачка банкноти с чисто нов бандерол от банката и я сложи на масата.

Боцян и Гиги се загледаха в числата на най-горната банкнота и почти в дует промълвиха:

- Сто долара!

Сто такива банкноти трябваше да има в пачката. Боцян и Гиги се спогледаха с очевидно хармонично разбирателство, въпреки някои неясноти, така че Боцян бавно се пресегна, взе тази пачка банкноти, професионално я огъна и след това я пусна с бавно „пфррррък“, което разкри пред очите и вътрешността на пачката. След това обърна пачката, повтори същия „пфррррък“ и бавно сложи парите обратно на масата.

- Кеш.

- Да, кеш – кимна Доброчут, отново бръкна в чантата, сложи на масата още три подобни пачки и докато Боцян и Гиги кимаха потвърдително, задържа чантата в ръце. Боцян отново вземаше пачките в ръце, една след друга, и бързо ги провери със своята „пфррррък техника“ и също като първия път и сега констатира:

- Всичко е кеш.

А Гиги през това време следеше ръката на Доброчут, която пак бърка в отворената чанта и при това забеляза още повече банкноти.

- Уааа! От тези май имате доста! Някоя пачка по-малко най-вероятно изобщо няма да усетите! – подхвърли тя с леко насърчителна изненада.

Доброчут кимна потвърдително:

- Разбира се. Няколко от тези пачки за нас не означават много.

- Охооо! – Гиги, в неочакван изблик на оживление, радостно извика от все сърце. – Чу ли, Боцяня? Колко духовито! Казахте това с толкова забавен тон, че... – Гиги нервнозно търсеше точната дума, която очевидно не можеше да намери. – Нали, Боцяня, какво ще кажеш?

- Това е... – Боцяня, за разлика от Гиги, остана хладнокръвен с непроменено изражение на лицето. – Това е конкретно делово начинание – добави той след спокойно обмисляне като опитен бизнесмен.

- Ааа – леко проточи Гиги, а след това отново се развесели, още по-шумно от преди: – Да, така е, конкретно делово начинание!

- В кеш – добави Боцяня, за да подчертае значението на сериозното въздействие, съответно на своето възприятие на това делово начинание. Трябваше да се намеся:

- Гиги, по-добре прибири това в чантата, за да не привлечем ненужно внимание – посочих с кимване на необичайната купчина банкноти на масата.

- Аа, да, разбира се – Гиги бързо се огледа наоколо за евентуални наблюдатели и весело се закиска при констатацията, че бутилките засега все още успешно закриваха изгледа към банкнотите, които след това веднага прибра в чантата, като същевременно на няколко пъти се огледа.

- Е, има още... – продължи Доброчут, докато изваждаше от чантата следващите три пачки, в които имаше, както веднага се забеляза, съвсем различни банкноти. Боцяня и Гиги се спогледаха, като направиха почти едновременно констатация:

- По хиляда!

След което Гиги добави:

- В долари.

- Да, в кеш! - потвърди Боцян. - Една пачка - сто хиляди долара.

- Е, от тези банкноти имам само два пъти по десет пачки - със съдържана скромност веднага добави Доброчут.

- Само два пъти по десет пачки... - беше всичко, което този път Гиги успя да изговори.

- Така е. Ето ги - Доброчут бутна пред Гиги две купчинки по десет пачки.

Сега Гиги недоверчиво разтвори първо една пачка, след това втора и още няколко след нея. Всъщност бяха прекалено много за точно преброяване.

- Всички банкноти са по хиляда долара - констатира тя накрая.

- Така е. По хиляда долара - потвърди Боцян с още по-сериозно изражение.

- Това е аванс - подхвърли Доброчут.

- Това е аванс - повтори Боцян.

- За този чудесен филм с Гиги в главната роля - продължи Доброчут.

- За този чудесен филм с Гиги в главната роля - отново повтори Боцян.

- За филм ли? - учуди се Гиги. - Мислех, че разговаряме за театрална пиеса.

- Това беше лапсус - опроверга я Боцян и с небрежно махване на ръка даде да се разбере, че това е незначителна подробност. - Разговаряме за филм. Разбираш ли?

- А, да, разбира се - Гиги просто подскочи на мястото си. - Ами че през цялото време ми се струваше, че разговаряме за филм...

- Да. Разговаряме за филм - отново с делови тон потвърди Боцян.

- А за текущи разходи ще ви напиша чек - Доброчут продължи да развива започнатия проект,

- Така. За текущи разходи - повтори Гиги и погледна Боцян, който само мълчаливо гледаше пред себе си, а след това заедно с Гиги спокойно наблюдаваше как Доброчут попълва чека.

- Четири, пет, шест нули – броеше Доброчут, приближи се до мен и ми прошепна: – А колко да ги напиша?

Леко набръчках чело и след кратко размишление му отвърнах:

- Ами да бъдат съвсем достатъчно. Ако не са, пак ще превърти.

- Седем нули – Доброчут погледна Гиги, която поглеждаше ту към него, ту към нулите. Не можеше да ѝ откаже: – Осем нули.

- В американски долари? – попита Гиги.

- Разбира се. Или може би желаете в някаква друга валута? Ако ви пречи...?

- Не, не, изобщо не ми пречи – Гиги се заизмъква някак си оправдавайки се – В долари. Нали е окей, Бошян?

- Съвсем окей – потвърди той с все още сериозен делови тон.

- Така, а сега трябва да вървим – Доброчут приключи тази успешна за всички бизнес сделка и ми направи знак: – Да вървим.

Станах от масата и магнах с ръка на компанията, членовете на която отговориха на поздрава ми доста уважително, а също така сърдечно и дори с делова коректност. Гиги също стана, бързо дойде при мен и се приближи до ухото ми.

- Петър! – Гиги се притисна към мен. – Не знам кой иначе е в онзи тим, който ми спомена в началото като „ние“, но трябва да кажа, че сте бомба.

- Аа? – провлачих с усмивка. – Ама не всичко е толкова розово. Въпросът е, дали ще успеем.

- Съмняваш ли се?

- Не знам.

- Аз съм стопроцентово с вас. Можете да ме броите за своя. Всички сме един отбор, в това съвсем сигурно няма съмнение.

Приятелски ѝ кимнах в потвърждение.

- Петър!

- Да?

Гиги изведнъж ме погледна някак си загрижено.

- Грижи се за себе си, Петър. За миг всичко това ми се стори дяволски сериозно. Поне такава усещане имам.

- Ами, защото е сериозно. Затова поне за вас се погрижихме, нали?

- Да, така е. Адски добре се погрижи, тоест - погрижихте се. И аз бих се погрижила за теб, ако знаех как.

- О, нали вече го направи, и то по-добре, отколкото си мислиш.

Гиги известно време ме гледаше въпросително.

- Знаеш ли, Петър, за оня път, за онази вечер някак си ми е жал. Не трябваше да бъде така. Обаче ти ми харесваше. Но след това установих, че хич не ти е до мен. Само за облекчаване на скуката можеше да ти върша работа. Та започнах да прекалявам.

- Да прекаляваш? - повторих бавно. - Ама наистина намери интересна дума за поведението си на онзи купон. - Замислих се още малко над всички нейни действия. - И днес попрекали, нали?

Гиги се усмихна. Отначало малко сдържано, след това за кратко съвсем живо, почти весело, но все пак с някакво неприкрито чувство за вина.

- Няма повече. Обещавам.

Глава X

Когато се връщахме на станцията, слушахме, събрани около холодисплея, известия за преговорите между скараните страни. Нямаше никакъв напредък. Дори точно обратното, въпреки че, поне съдейки по онова, което изобщо можах да разбера, чутините бяха доста отстъпчиви или се представяха като такива в известията си. Обаче съдейки по лицата около мен, които няколко пъти огледах набързо, всичко казано най-вероятно беше очаквано, беше прието преди всичко без силна реакция. Само изслушаха всичко това за информация, нищо повече, така че и самият аз проследих следващите известия с по-голяма лекота.

- Това не е вярно – командирът наруши сънената атмосфера. – Острините не мируват. Аз не им вярвам. Холодисплей, установи връзка с командването! Без ес-корт няма да можем да си пробием път през астероидните пояси.

На холодисплея след кратко чакане се появи образ на жена, най-вероятно офицер от нашето командване.

- Моля, почакайте, веднага ще ви свържа с командването – каза тя с официална любезност. Скоро след това на холодисплея се появи мъж с гащеризон като на чутините от нашата мисия, само че имаше малко по-различни отличителни знаци, с други цветни геометрични фигури, свързани с линии през гърдите и раменете, по-здрави ни кратко и ни обясни своите компетенции. Точно за нас отговарял, обясни той и проведе кратък разговор с нашия капитан. Даде ни информация за състоянието в момента, която пък беше съвсем различна от онази в известията. Ситуацията била значително по-изострена. След нашия пробив през астероидния пояс както едната, така и другата страна започнала да свързва своите астероиди в непроходими групи на базата на предходно разпределение. Иначе по този начин никой не получил съществено предимство при овладяване на

цялостното пространство в астероидните пояси, но проходимостта им значително намаляла.

- Блокадата скоро ще бъде пълна – на края обобщава техният разговор чутинът от командването; така в този момент се очертаваше все по-малка възможност да направим пробив през астероидния пояс.

Капитан Харстан отиде пред противоположната част на холодисплея, сега на него беше показан астероидният пояс, наведе се към холодисплея и след повторно оглеждане на цялото астероидно поле, с вдигната ръка бавно се обърна към нас:

- Моля за малко внимание – заговори той със спокоен, но решителен, почти заповеднически глас, като посочи онази част, която току-що беше наблюдавал: – Тук е все още доста спокойно, без обединяване на астероидите на острините в непроходими плоски пояси.

Всички погледи се насочиха към посочения сектор. Беше спокоен, извън видимото обединяване на астероиди в непроходими слоеве. Поне така се виждаше на дисплея. Един след друг чутините около мен кимаха в потвърждение без забележка. Кимнах в потвърждение и аз, защото все по-честото съобразяване с моето мнение и колективното търсене на конкретни решения извика у мен чувство на принадлежност към тях с не-принудено изразяване на собственото си мнение.

- Всички по местата си! Въпреки всичко, вероятно ще се наложи спешно измъкване от преследващите ни кораби. Можем да очакваме и сблъскване с тях, на каквото станахме свидетели при предишния полет, макар че ще се опитаме да ги избегнем.

След това се обърна към компютърния навигатор с нареждане да ни насочи с пълна скорост към този спокоен сектор от астероидния пояс и това веднага беше изпълнено. Обаче едва нашият кораб се стабилизира в желаната посока и набра пълна скорост, вече можахме да забележим в дотогава спокойния сектор от астероидния пояс оживено придвижване. Все пак, не прекъснахме полета. Ще направим пробив. Това беше ясно. Защото независимо от избора, накъдето и да се бяхме упъ-

тили, нямаше да има никаква разлика. Нямахме възможност да открием гарантирано по-сигурен коридор. Че острините отдаваха голямо значение на нас, при всички положения вече можахме да разберем това, но най-вероятно нямаше да ни нападнат с всички сили. Със сигурност обаче щяха да изпратят силни поделения. Все пак тук отново ще възникне въпросът, дали тези части ще бъдат по-силни от подкрепленията на нашите, мъчех се да отгатна аз. Ами да, този постоянно присъстващ въпрос какво значение ще отдадат острините на нашето намерение да прелетим през астероидния пояс. Ако зависеше само от предположенията на острините за нашето значение, без познаване на неговата истинска причина, в централната част на водената стратегия няма да предвидят пълна подкрепа на всички свои налични сили в този астероиден пояс. Освен това, локалните им реакции няма да обхванат цели групи астероиди и преминаването ще бъде възможно, защото блокадата на острините няма да бъде поставена достатъчно нашироко.

Всички гледахме към астероидите по посока на нашия полет. Някакво трепкане, движение, неясно изобrazение и вече пред нас ясно се очертаха множество последователни плоски обединения на астероиди на острините. За късмет, спираха ги незабавно образуваните слоеве от астероиди на чутините, които пречеа на изграждането на баражни слоеве. Преди навлизането в астероидния пояс, след като съсредоточено наблюдавах изобразението на холодисплея, също както и целият екипаж, опитах и сам да оценя възможностите за преминаване.

- Навигационен компютър! – извика капитанът.
- Да, капитане – гласеше отговорът по войнишки.
- Насочи ни към границата между спокойните сектори и по-активните обединявания на астероиди в непроходими баражи! След това леко завий към спокойния сектор! Нека всичко протича с изразена увереност в нормалната проходимост на астероидния пояс. Без резки завои избегни първите баражи и продължи с постоянно следене на всички възможни пътища! – Капитан Харс-

тан изправен се обърна към нас: – Заради доста голямата вероятност от блокиране на повечето от свободните сега пътища, се подгответе за по-неудобно возене! – каза той, след което отиде до своята седалка и веднага, след като се настани, с натискане на бутон включи надуването на предпазните възглавници около тялото си и затягането на предпазните ремъци. Това беше максималната възможна защита в случай на сблъскване. Всички останали направихме като него, а капитанът, докато все по-съсредоточено следеше изображението на холодисплея, продължи с командите:

- Н. К.!

- Да, капитане!

- С шифровъчен код ROT7911/X313 установи връзка за предаване на данни!

- Да, капитане! Връзката чрез код ROT7911/X313 ще бъде установена по определените времеви последователности.

- Така – капитанът бързо обходи с поглед близките лица. – Ще получим веднага изображение на възможните коридори въз основа на предвидените насочвания на нашите астероиди за блокиране на групирането, против изграждането на астероидни пояси от острините. Така ще разберем как протичат групиранията на нашите астероиди още преди да се стигне до тях. С това ще си спестим доста полети на сяпо в задънени коридори. При това ще можем да предвиждаме и постоянното направление на нашите астероиди при придвижването им за гарантиране на нашето преминаване през астероидния пояс.

- А ако въпреки всичко ни попречат да преминем?

- намеси се един чутин от задната част.

Капитан Харстан се загледа пред себе си, мислено оценявайки вероятността за неуспех на нашата мисия и всички усложнения впоследствие, а след това отново се загледа в триизмерното изображение на астероидния пояс на холодисплея.

- Ще успеем. Трябва! – каза той.

Облегнат на дръпнатата назад облегалка на се-

далката си, се потопих в изображението на нашето приближаване към астероидния пояс, докато не започнахме да се приближаваме към района на влизане в него. Да, точно в тази част събитията бяха най-оживени. Събитията се приближаваха едни към други и след това се обединяваха в надлъжни слоеве. Много трудно беше човек да си представи причината за толкова обемисти струпвания за блокада на нашия полет, без да знае значението на нашата мисия.

- Навлизаме в астероидния пояс - съобщи Н. К.

На холодисплея се показва секторът на нашето навлизане. Плоските концентрации на астероиди в постоянно - едни в бавно, други в по-бързо - придвижване със същевременно завъртане около оси, насочени на всички посоки, започнаха да спират и сякаш бяха само откъснати части от хилядократно по-обемисти слоеве от астероиди, които сега се сливаха в прегради с гигантски размери. И точно по направлението на нашия полет се образува такава астероидна преграда. Но не само това. Смаян гледах изображението на холодисплея. Върху тази преградна плоскост все по-ясно се показваше релефно изображение на някакъв замък или град, опасан с крепостни стени, с голяма, а с оглед на всички размери, просто невероятно гигантска врата. Да, показва се и някакъв път, който водеше до градската порта точно по посока на нашия полет и завършваше пред тази гигантска затворена врата в още по-гигантска крепостна стена. Погледнах Доброчут. И той съсредоточено наблюдаваше формирането на това релефно изображение.

- Това съобщение е предназначено за нас - констатира той с леко изкривяване на устните.

- Съобщение? - че чрез релефно изображение ни изпращат съобщение, беше новост за моето разбиране на ситуацията. - Съобщават ни за бариера пред нашия полет, така ли? - попитах аз.

- Бариера, да, бариера. Само че каква? В астероидния пояс има много степени на бариери. С това релефно изображение ни съобщават за забрана на полета, това е съобщение с печата на командването на остри-

ните в астероидния пояс. Съществува вероятност за включване на всички техни сили по протежение на целия астероиден пояс.

- И какво можем да направим ние?

- При всяко положение ще се опитаме да си пробием път, защото друго и не ни остава. След това ще ни се притече на помощ нашият флот от противоположната страна на астероидния пояс. Могат да се врежат в дълбочина. Обаче през три четвърти от ширината на астероидния пояс ще трябва сами да си пробием път.

- А техният флот? Може ли да ни нападне?

- Да, могат. Обаче след това нашият флот ще нападне техния. - Доброчут отново се вгълби в изображението на холодисплея. - Това би означавало начало на военни операции с изключително голям мащаб.

- Значи можем да забравим за доверието в издръжливостта на стените на нашия кораб при разни сблъсквания в тях - опитах се да бъда духовит, макар че изобщо не ми беше до смях.

- Поне до половината на астероидния пояс не бива да ни унищожат. А че за нас важат различни правила от онези за всички останали, достатъчно ясно е казано с това релефно изображение - продължи Доброчут с разсъжденията си. - На локално равнище сме във военно положение, да. Или ще бъдем всеки момент. - А след това, като погледна лицето ми, което беше станало сериозно, се засмя доста самоуверено: - Няма да ни унищожат, не!

- Проверете предпазните колани на седалките! - прекъсна разговорите капитанът и рязка промяна в посоката ни притисна към седалките със страхотна сила.

На холодисплея се очерта нашият път: трябваше да стигнем до ръба на преградната плоскост. Завоят продължи чак до видимата повърхност на събраните астероиди, над които след това полетяхме напред, към ръба, а веднага след това пак променихме посоката. Всички бяхме вперили погледи в холодисплея. Този полет трябва да беше насочен към предвидената област на събиране на наши астероиди.

Това трябваше да се случи. Поне ако са насочени към съгласуване на нашия полет със стратегически управляваното струпване на наши астероиди, което всеки момент трябваше да се види на холодисплея. А засега все още не забелязвахме нищо такова. Стигнахме почти до ръба, но все още нищо. Само слоевете от астероиди на острините се съгъстяваха по нашия маршрут. Летяхме напред. Но въпреки напрегнатото очакване, нищо не се случи, и всичко, което можехме да проследим, беше само изображението на нашия кораб над упоритото струпване на астероиди на острините. Вече минахме двойно разстоянието на първоначалната ширина на сектора със струпаните астероиди на острините под нас, а полетът все още продължаваше и продължаваше. Струпването на астероидите протичаше със скоростта на нашия полет. Така обходът ни няма да може да успее. Все по-често поглеждах към Доброчут, който съсредоточено наблюдаваше на холодисплея случващото се.

- Ще ни се притекат на помощ – спокойно отвърна на моя поглед. – А иначе сами така и така няма да можем да направим пробив. Прекалено многобройни сили са хвърлили острините за блокадата на нашия полет.

След това неочаквано вдигна глава:

- Да, тук са!

През цялото помещение се понесе шум от възклицания. Обединяването на нашите астероиди придоби очертанията на гигантски ръгбист с каска на главата и с бронирани рамене, устремен по посока на струпването на астероидите на острините.

- Ще ни направи място! Урааа! – радостен възглас се извиси над шума в помещението.

- Да, ще се спуснем във вътрешността на астероидния пояс непосредствено покрай този „ръгбист“ – поясни капитан Харстан.

През това време „ръгбистът“ вече приближаваше до най-бързото разширяване на блокадната плоскост, представена чрез препускащо необозримо стадо от гигантски бизони, което острините оформиха в отговор на ръгбиста на чутините. Вече започнаха и първите сблъск-

вания на астероиди от двете страни, чийто бързо увеличаващ се брой представляваше все по-величествено зрелище, в което силният ръгбист с могъщите си бронирани рамене отблъскваше пред себе си цялата нападаща вълна на проникващото милионоглаво стадо бизони, така че фигурите на бизоните се пръскаха след сблъскванията. И така, както непосредствено зад могъщата скала сред бързея се образува забавен водовъртеж, който няма сила да отнесе каквото и да било по посока на бързото течение, непосредствено зад ръгбиста се образува спокойно пространство без сблъсквания или струпване на астероиди. Оттам ще можем да направим пробив! И бързият завой на нашия кораб не закъсня и ни издигна в затегнатите предпазни колани така, че ми изкара въздуха. Полетяхме покрай бронираните рамене на проникващия ръгбист право в зоната на най-страхотното засилване на астероидите, в областта на тяхната най-голяма гъстота, и то от двете страни. Напред, чак докъдето можехме да видим през големия прозорец на командното помещение, ослепително бляскаха мощни експлозии от сблъскванията, от които астероидите се разпадаха. Бяха хиляди. Милиони. А погледнато в общ план, можеше да се види само пробивът на ръгбиста през препускащото стадо бизони, стремглавото блъскане на бизоните в неговата каска и тяхното преобръщане през бронираните му рамене. Но един по-прецизен поглед отблизо, през големия прозорец на командното помещение, можеше непосредствено да забележи тези страхотни сблъсквания между астероидите. С почти светкавичен полет първо се търкаха с ръбове в срещнатия астероид, удряха се един друг със страхотно искрене, други попадаха в мацкането на отломки с голяма площ, а най-много бляскаха при челен сблъсък с всичка сила. Тогава някои от най-ярко бляскащите се взривиха вероятно от складовете с енергия в техните недра или заради струпаните енергийни ракети с експлозивни глави. При всички положения, светлината от експлозиите при сблъскванията надхвърляше очакваното искрене при сблъсък на скални астероиди.

След това полетяхме право към вътрешността на астероидния пояс. Да, доста дълбоко и към средата на пояса пред нас се показваше свободен път. И налягането, което изпитвахме заради завоите, скоро отслабна, най-напред до отново осигурено нормално дишане, а след това в крайна сметка и до говорене, макар че за изговаряне на отделните думи беше необходимо малко повече усилие, защото траекторията на полета от време на време все още криволичеше.

- Тези релефни изображения... - започнах и спрях в търсене на подходяща дума за цялото това необичайно за мен и трудно за разбиране събитие.

- Да, нашата страна правилно реагира - каза Доброчут, показвайки разбиране към моето учудване от експлозивните сблъсъци на гигантски слоеве от астероиди, от които бяха изградени релефните изображения, които на места придобиваха форми на скулптура, дори завършена цялост, каквато беше „ръгбистът“. - Обикновено въздействаме многослойно, с постоянно присъствие на интелект или поне със загатнати асоциации. Бронираният ръгбист означава радост от игра с твърда борба, в нашия случай това дава възможност за включване на много наши сили и същевременно показва ясно отношение към цялостното събитие в тази зона. Въпреки твърдата борба, това за нас е само игра. Това е нашето съобщение.

- Ама това не може да е истина! - възкликнах аз.

- Разбира се, че не. Обаче, независимо от обхвата на включване на нашите сили, ние ще говорим само за нашата готовност за твърда игра.

- И ако и те отговорят по същия начин?

- Ами ще отговорят. Много остро ще отговорят. Обаче на нас в краен случай ще ни остане възможността първи да нападнем, тоест поне първи да започнем войната. И така ще може да се възстанови равновесието на силите, макар и с жертви. Но според мен това няма да е необходимо, защото сега вече можем с абсолютна сигурност да разчитаме на преминаване през 75-та врата. Нито ти, нито ние ще се провалим.

- И ако острините, според преценката си на интензивността на тази игра, или както и да я наричате, издадат на всички свои въоръжени сили заповед за нашето унищожение?

Доброчут леко се намръщи и поклати глава, което означаваше по-труден въпрос за размисъл:

- Нашите сили в никакъв случай не бива да им позволят това.

Обаче аз добих впечатление, че ми говори, по-скоро изразявайки своето собствено желание, а не с някакво по-твърдо убеждение. Ще бъде опасно, ми казваше вече до болка познатото чувство.

- Преминаваме към спирален полет! – обяви компютърният навигатор.

Предпазните пояси отново силно се затегнаха, хванах се за облегалките за ръце, облегнах главата си назад на възглавницата и няколко пъти поех дълбоко въздух. Сега вече знаех колко бързо можеш да останеш без въздух при тези техни спирални полети, въпреки че може би не оставах без него винаги само заради страсотните налягания при острите завои. С ъгъла на окото си бързо погледнах холоизображението. Линията на нашия предвиден полет беше станала много криволичеща, с остри спирални завои, насочена към... Погледът ми се спря с неразбиране. Завиваше съвсем настрани, натам, към гъсто струпаните слоеве от противникови астероиди, през скулптурно оформените струпвания от наши астероиди и след това отново под тези слоеве на острините, наляво, в дълъг завои. Да, скоро целият астероиден пояс ще бъде в играта, можах да заключа от холоизображението.

- Добро начало – констатирах сам за себе си. – Остава поне да се надяваме.

Тогава нашият кораб се завъртя около надлъжната си ос по посока на полета ни и вече с остри криволичения летяхме през струпванията от наши астероиди, оформени като скулптури, представящи човешки образи. Бесен, изтощителен, но безопасен полет като на завет, при който нашите астероиди се отдръпваха или ни

пускаха през своите, отварящи се непосредствено пред нас тайни входи и през своята вътрешност. Точно по такъв начин, който показваше, че това е, както беше все по-очевидно, предварително пресметнато и подготвено. Само заради острите завои нас ни подмяташе ту насам, ту натам. Самият аз през цялото време здраво стисках облегалките за ръце. Вече порядъчно ни подмяташе и точно когато се бях доста приспособил за горе-долу нормално дишане, до линията на нашия полет на холодисплея се показва още една линия на полет, по която се забелязваше движеща се сфера. Погледнах Доброчут, а той само накратко поясни, без да отделя поглед от холодисплея:

- Възнамеряват да ни пресекат пътя.
- Как?
- Вижте внимателно това движещо се кълбо!

Лесно различих очертанията. Отново някакъв бивол или бизон. Всички чутини около мен също гледаха в холодисплея. Тогава това изображение започна да се увеличава, виждаше се все по-близо, все по-отчетливо, докато ясно не различихме пръхтящ бивол с рога, насочени напред за нападение. А холодисплеят представяше още по-силно увеличение на все по-видимите слоеве от астероиди, които изграждаха някаква външност на бизон с козината, а след това и представяне на отделните пластове. Цялата гигантска глава на бивола беше съставена от плътно скупчени астероиди. Трябва да бяха хиляди, милиони, с различни размери и форми.

- А тук са струпали доста много маса – подхвърлих аз, отчасти на себе си, отчасти като коментар. – Няма да може лесно да бъде спряна, нали?

Доброчут не отговори. Продължаваше внимателно да следи холоизображенията на участъците около нашия кораб. Всички гледахме натам в очакване. Отговорът на нашите вече трябваше да бъде подготвен, както всички бяхме убедени. С този тънък корпус на нашия кораб вече не можехме да се блъскаме в толкова гигантска маса. А и пространството за полет на нашия кораб все повече се стесняваше. Пък и връхлитането на такава

маса ще ни смели. Въпреки това, в цялото пространство около холодисплея цареше мир и тишина. В очакване, все пак. Въпреки всичко. Нали така трябва да бъде. Поскоро беше въпрос, дали нашият отговор ще бъде достатъчно силен, което пък не беше толкова лесно да се повярва, макар че екипажът таеше много силни надежди. Поне израженията на лицата им ме караха да разсъждавам така и да направя тези предположения. Именно, караха ме да мисля така. И самият аз затаих дъх в очакване на отговора на нашата страна, който трябваше да бъде даден от централното командване на чутините за астероидния пояс.

Тогава се вдигна шум, все повече гласове и приглушени възкличания се чуваха сред оживено раздвижилите се чутини. Всички гледаха холодисплея. Появи се някакво просветване. А повече не можех да разбера. Нищо по-определено не можеше да се види.

- Къде? Какво? – попитах Доброчут.

- Отделни, вече оформени струпвания от наши астероиди, се обединяват, идва нашият нов „ръгбист“ – ми отвърна той.

Все още не можех да различа никакъв „ръгбист“. Само придвижването на нашите астероиди можах да забележа. А след това пред очите ми се показаха контурите на шлема, част от ръцете, а също можах да разпозная и контурите на бронираните рамене. Да, най-накрая можах да го видя. Показа се линията на нашата посока на движение. Беше насочена право към идващото стадо бизони. На холодисплея се показаха и трите линии на движение: на ръгбиста, пътя на стадото бизони и нашата, всички с предвиденото във времето придвижване. След шумните възгласи всичко утихна отново. Ще бъдем всички на куп. Ако нашият кораб се окаже между „ръгбиста“ и „стадото бизони“, непосредствено преди да се сблъснат един в друг, в центъра на сблъскването, няма да остане нищо от нас. Хиляди, милиони астероиди ще бъдат напълно смлени. А някои са с диаметър от много километри. Слоевете от тези астероиди, поне на бизоновите глави, пък бяха толкова плътно сбити, че нищо не

можеше да оцелее при тяхното връхлитане. Или, което е още по-лошо, при сблъскването на толкова масивни струпвания.

- Компютърен навигатор, каква ще бъде проходимостта в този район след сблъскването? – гласът на капитана със своя повишен тон привлече нашето внимание.

- Анализите на командването ни дават пренебрежимо малка възможност за преминаване след сблъскването на двете страни. Трябва да ги изпреварим. Също така, препоръките на командването са за изпреварване чрез запалване на краткотрайните резервни двигатели за изключителни ускорения. А неизвестна величина при извършените симулации е вътрешността на астероидите, преди всичко количеството експлозивни вещества в отделните астероиди. И тъй като не знаем как са разположени енергийните цистерни и енергийните бомби, не можем да предвидим нито гъстотата, нито посоката на полета на пръснатите от експлозията части от астероиди.

- Значи, нашите възможности не могат да се видят на холоизображението – продължи консултацията капитан Харстан, а компютърният навигатор след това представи вероятната времева последователност на нашите местоположения с оглед на връхлитането на двете страни, като при това неуспехът на нашето навременно прелитане се оказа повече в зависимост от евентуалните непредвидими забавяния заради неочаквани пречки. Иначе, евентуалното преминаване щеше да е възможно, дори доста сигурно.

Капитан Харстан безпомощно разпери ръце:

- Без евентуални пречки... Какви са пък тези разсъждения сега?

- Току-що получих препоръка – съвсем спокойно продължи К.Н. – И в случай на забавяне заради по-малки препятствия прелитането ни е възможно. Ще ни окажат помощ, като с ракети ще разбиват по-малките групи астероиди.

- Окей – съгласи се капитанът. – Посочиха ли по-

не приблизителна оценка за количеството експлозивни вещества в астероидите на острините?

- Не.

- Хм – капитанът поразмишлява още малко. Именно мощните експлозии на астероидите биха могли да бъдат съдбоносни, макар все пак да ни оставаха и още няколко възможности за маневриране. – Окей, Компютърен навигатор. С пълна скорост напред! Потърси оптимални варианти за изплъзване!

На холодисплея започнаха да се чертаят възможните траектории на полета. Можеше да се види, че са доста проходими, с достатъчно свободно пространство за маневриране и доста честа възможност за изплъзване при връхлитане на някой астероид.

- Компютърен навигатор, тези движещи се точки астероиден дъжд ли са? – попита капитанът, без да отмества поглед от холодисплея.

- Острините насочват тези астероиди към нашия път – обясни Компютърният навигатор с показване на целите на насочването на тези враждебни за нас астероиди, както и вероятните придвижвания на астероидни слоеве на чутините в наша защита. – Повечето са предназначени за проправяне на път на отделни техни астероиди, които да се приближат до нас на разстояние за стрелба. Най-вероятно в преходите между отделните скулптурно оформени струпвания на наши астероиди. Там слоевете на нашите астероиди са най-слаби.

Полетът през „пропускливите“ за нас астероиди на чутините във вътрешността на отделните струпвания във вид на геометрични форми отначало, въпреки остриите криволичения, протичаше спокойно, без забавяне, разбира се във все по-напрегнато очакване на астероидния дъжд или прогнозите от симулациите за пробивния астероид, т. е. за този, на който останалите само ще му проправят път и ще пробиват за него нашите защитни слоеве. Най-вероятно острините още предварително са го определили или, още по-вероятно, определили са само няколко, от които накрая поне един да успее да блъсне нашия кораб или да изстреля в нас енергийна

ракета. И на холодисплея вече започнаха да се показват все по-чести експлозии на противникови астероиди при сблъскване с нашите защитни слоеве. А неочаквано в най-близкия участък със сблъсквания на астероиди искренето се разшири и засили по протежение на целия път, по който току-що завихме.

- Подгответе се за рязко изплъзване! - се чу командата на капитана, въпреки че заплахата достатъчно ясно се виждаше още от холоизображението. След няколко напрегнати момента един концентриран низ от противникови астероиди, с последователни засилвания в един и същ участък от нашите астероидни слоеве удариха защитната преграда през линията на нашия полет, така че над нас зейна отвор, и Компютърният навигатор обяви:

- Три астероида! Сблъскване при сегашната ни скорост след 28 секунди. Затова намалявам скоростта. Отляво на нашия кораб, отзад, непосредствено над нас ще прелети наш астероид.

И след няколко мига спирачен полет, при който, ако бяхме без предпазни колани, щеше да ни отнесе от седалките, през големия прозорец на командното помещение можахме да видим над себе си прелитания астероид, който бързо изчезна в далечината пред нас. Във всеки момент трябваше да експлодира. Трясъкът щеше да бъде страхотен. Въпросът беше само, дали отломките от двата астероида ще се разпръснат още преди нашето пристигане в точката на сблъскването или ще връхлетим на някой по-голям отломък. Но нямаше нужда да чакаме дълго. Блясъкът от мощната експлозия стигна чак до нас. В миг зажумах и когато отново погледнах през прозореца, можах само неподвижно да наблюдавам полета на голям отломък от астероид с диаметър няколко десетки метра вдясно от нас. Корабът рязко се завъртя, зави нагоре, след това наляво и в спирален полет покрай още няколко по-големи и по-малки останки от астероидите и отново се изправи в спокоен праволинеен полет по начертаната траектория.

- Унищожен е и вторият нападащ астероид - ско-

ро след това съобщи Компютърният навигатор. – А шест наши астероида с ракетна тяга летят, за да преградят пътя на останалия. Не може да им избяга. Пътят е свободен.

Компютърният навигатор веднага прехвърли своето съобщение на холодисплея: всички линии на полета както на нашия кораб, така и на астероидите, както нашите, така и на острините, включително и на последния от трите, показваха така, както беше съобщил. Последва въодушевен възглас, въпреки приближаването на останалия астероид.

- Ще го взриви един от нашите! – чух, докато бях затаил дъх пред близката експлозия. Страховито отекна. Поне десет пъти по-силно беше и от двете предходни експлозии заедно. И двата астероида трябва да бяха напълнени с експлозиви. Въодушевляването се отприщи в шумни възгласи, въпреки острите завои, с които избегнахме останалите отломки, които нашият Компютърен навигатор своевременно забеляза. Препминахме тази бариера и то без изгубено време. Обаче сега пред нас беше най-опасната част. Челният сблъсък на „ръгбиста“ с „бизона“. На холодисплея вече беше показан симулираният полет на нашия кораб, начертан непосредствено покрай връхлитащите гигантски слоеве от астероиди от двете страни, едни срещу други. Но на това изображение вече почти не можеха да се видят. Изображенията на „ръгбиста“ и „бизона“ ставаха толкова живи, че не можах да се отърся от чувството за сблъсък между живи същества. От тях се излъчваше разум. Иначе този разум беше външен, т. е. и двете командвания на астероидния пояс насочваха както едната, така и другата група астероиди, обаче имах чувството, че част от целия този разум се е преселила в тези двама гигантски бойци. Тогава „ръгбистът“ протегна ръка пред себе си.

- За да хване бизона за рогата? – неволно изрекох мисълта си. – Дали наистина ще се бият, сякаш това са техните тела?

Доброчут в отговор най-напред сви рамене.

- За нас това ще бъде по-малко важно. Трябва да избегнем челния сблъсък, защото в противен случай няма да има никакво наше прелитане.

А след кратко размишление с леко поклащане на глава, добави:

- А тази вероятност за нашия полет, показана на холодисплея между „ръгбиста“ и „бизона“ не е в пълно съответствие с препоръките на нашето командване. Няма да изпреварим сблъскването, въпреки че командването ни говореше за нашите добри възможности. Холодизображението не е обещаващо. Въпросът е на кого да вярваме. Освен ако нашето командване няма още някакви ходове в резерва, което, въпреки всичко, също е възможно.

На холодисплея се показваха „ръгбистът“ и „бизонът“, които вече се бяха устремили един срещу друг. Всяко тяхно движение говореше за напъгане на мускули, за страхотно засилване при старта и за увеличаване на скоростта и неудържимостта на нападението. Сблъсък на милиони астероиди с взаимно връхлитане един срещу друг. И само едно малко светло кръгче, едва видима светлинка, там някъде между главата и раменете на „ръгбиста“ и челото на бизона с насочени напред рога, представляваше нашия кораб. През големия прозорец на командното помещение можехме с просто око да наблюдаваме взаимното приближаване на тези двама силни космически бойци, но, разбира се, и нашето приближаване. Сякаш ни се искаше тези страхотни маси да ни сплескат при своя сблъсък. В командното помещение отново настъпи тишина. А тук без помощ не ни остава възможност да се изплъзнем. Всички маси все повече и повече се приближаваха. Всички ние поглеждахме ту в холодисплея, ту през големия челен прозорец на нашия кораб, където картината на живо беше наистина величествена поради невъобразимите си размери. След това в холодисплея започна искрене. Там, далеч под нас, протегнатата ръка на „ръгбиста“ удари „бизона“ в муцуната с такава сила, че целият участък от астероидния пояс заблестя с ослепителна светлина. Картината, която се

виждаше през прозореца, представляваше приближаване на голямото бизоново око с очертанията на могъщите рога, които стигаха чак до скрития от погледа ни тил, виждащ се само на холоизображението, но и там, далеч напред, до изчезване, извън разстоянието на нашата видимост. Непосредствено под нас, бронираното рамо на нашия „ръгбист“ вече беше нанесло удар по главата на „бизона“, точно над ноздрите, със сила, която беше навело биволската глава надолу. Корабът рязко зави, сега беше между бронираното рамо и шлема с удължената защита на лицето и между челото на бизона. Там все още имаше за нас известно пространство, въпросът беше, дали ще остане достатъчно дълго за нашето преплитане през него. Под нас всичко пламтеше от експлозиите на заредените с енергия астероиди, а над нас във всеки момент трябваше да започнат първите сблъсквания и, разбира се, първите експлозии. Корабът полетя през празното пространство под брадата на „ръгбиста“, зави на другата страна покрай лицето му, и вече щеше да се насочи встрани, когато пътят му беше затворен от десния рог на бизона. Това беше бързо завъртане на главата на бизона, защото съвсем малко оставаше върхът на рога да ни свали. С остър завой полетяхме назад чак до свободното рамо на „ръгбиста“, отново се обърнахме в избягващ полет, когато гигантският рог отново ни настигна и на милиметри пропусна да ни уцели. Тогава започна да искри от съвсем противоположната страна. Погледнах в холодисплея. От долната страна на астероидния пояс идваше и вече беше обхванало цялата противоположна страна на астероидния пояс някакво ново раздвижване, така че поглеждах ту в холодисплея, ту към чутините около себе си. Очевидно случващото се в противоположната част на астероидния пояс тях ги развълнува повече от мен.

- Какво е това – попитах аз.

Доброчут мълчаливо гледаше в холодисплея.

- Не знам. Може би е започнала война с всички сили, както нашите, така и техните.

- Война?

Сдържаността на Доброчут и сериозното му лице бяха доста красноречиви.

- Само най-големите космически кораби имат достатъчно сили за такова освобождаване на енергия - обясни той.

- Съобщение на командването - се чу гласът на Компютърния навигатор. - Подгответе се за кацане! Ще се качим на борда на нашия космически кораб „ЗАВОЕВАТЕЛ 949“.

Отново погледнах Доброчут:

- Какво пък е сега това?

- Ами, това е една от сериите наши най-големи и най-въоръжени корабоносачи. Такъв може да си пробие път до нас. И останалите астероиди може да почисти пред себе си. Сам може да си пробие път през всички слоеве астероиди. И може да бъде унищожен само в бой с равностойни корабоносачи на острините.

Погледнах в холодисплея. След взривяването на астероидите, поставени, за да ни блокират пътя, по-точно цели слоеве от астероиди, се показва предният край на нашия кораб „ЗАВОЕВАТЕЛ 949“. Тези кораби, следователно, изпълняваха функцията на нашите „самолетоносачи“, но с по-подходящото за тях име „корабоносачи“. Трябва да бяха много хиляди пъти по-големи от най-големия земен самолетоносач, защото се виждаше само предната част, а задната и най-вероятно и средната част не се обхващаха от холоизображението. Корабът трябваше да ни достигне всеки момент, всички погледи вече се бяха вперили през големия преден прозорец към него. Всичко наоколо, докдето стигаше погледът ни, всъщност по целия ни хоризонт, просветваше през мрачните облаци от безброй малки и големи астероиди, движещи се на всички посоки, сякаш бяха понесени от гигантска буря.

- Ами това също е буря! - промърморих повече на себе си.

Някои близки до нас астероиди дори биваха отнасяни покрай нас. И в нас започнаха са се удрят разлетелите се отломки от взривените астероиди. Само че след

това струпването на астероиди започна да става все по-гъсто и по-гъсто, обаче някак си се раздалечаваха пред нас, защото нито един от по-големите не беше насочен право към нас, а само дребни отломки ни засягаха, поне-сени от гигантски вихър. Тези частици прах бяха невероят-но много. Цели слоеве астероиди трябва да бяха раздробени, за да се образуват такива прашни бури като тази, през която се движехме. Тогава ненадейно всичко се успокои. Облаците изчезнаха, експлозивното разпръ-скване на астероидите спря заедно със своето просвет-ване. И, погледът ни, пред който само от време на вре-ме, в празните пространства между отделни прашни об-лаци, се откриваше гледка, можа да се отправи в дале-чината, където се спря на могъщия корпус на „ЗАВОЕ-ВАТЕЛ 949“ със стотици входно-изходни отвори, от ко-ито излитаха разни кораби. Наистина величествен беше този космически кораб на чутините. Върху неговите ги-гантски стени се извиваха също толкова могъщи лъкове от стълбове, изникващи от неговия корпус и огънати в носачи на площадките за кацане.

Повече от сто етажа трябва да имаше този кораб, продълговатият корпус на който се губеше в далечина-та. Сега най-вероятно сме в безопасност, проблесна ми мисъл, въпреки че по думите на Доброчут противникови кораби с еднаква на неговата големина биха могли и да го унищожат. Както и да е, неговите величествени раз-мери надминаха и най-крайните ми представи за раз-мера на космическите кораби. Само в неясните очер-тания на моите фантазии беше възможно нещо такова.

- Съобщават ни да влезем през отворения вход № 37 - съобщи Компютърният навигатор, а веднага след това се обади и капитан Харстан:

- По всяка вероятност полетът на нашия кораб с това е приключен, защото за малките кораби пътувания-та станаха прекалено опасни. Но и резултатите от пре-говорите с острините не показват никакво намаление на напрежението. По-скоро обратното.

Глава XI

Приемът на „ЗАВОЕВАТЕЛ 949“ протичаше по протокол, в присъствието на по-голямата част от екипажа и с уводно поздравително слово на командира на корабоносача, адмирал Стратус.

- За мен е чест – каза той между другото, – да използвам случая, за да изкажа признание на своя приятел, командира на специалната мисия, капитан Харстан, за успешно осъществения пробив.

Адмиралът посочи с ръка нашия капитан, който прие признанието с леко кимване и с няколко думи благодариха за навременната помощ.

- Е, май имате доста земни обичаи – казах на Доброчут, а той само леко кимна, като добави „Разбира се“, сякаш това е съвсем ясно, така че отново го погледнах, защото въпреки съвсем приемливия за мен отговор, който също така ми хареса по своему, все пак това, че той представи отговора си като разбираем от само себе си, ми се стори трудно разбираемо. След това командирът, адмирал Стратус, започна да говори за операцията на своите сили, чрез която ни освободиха проход, и за блокираните проходи, отворени досега за всички, а които сега, заради безотговорното начинание на остриците, са затворени или поне, като за нашия „БУРЕВЕСТНИК“, по-трудно проходим.

- Въпреки че – подчерта адмирал Стратус, – както вие доказахте, през тях все пак може да се премине.

След това разказа и за развоя на събитията, за който пък имах малко по-различно мнение, тъй като командирът на корабоносача прекалено подценяваше остриците, поради което, честно казано, нашата мисия като цяло беше доста по-рискована, отколкото можеше да се заключи от неговите думи, и то с цялото признание на техните лични способности, и може би тези на капитана. На остриците бих могъл да им призная ако не равни способности, то поне на приблизително същото ниво. Най-вероятно тези чутини са подобни на нас, земя-

ните, и по надценяването на значението на своите решения, помислих си аз, тъй като в миналото имах доста познати с подобна склонност. Доста интересно. И размислите ми за сродството на чутините със земляните се пренасяха от тези няколко забавни подробности към цялостни сравнения, защото и в реакциите на различни събития изразенията на лицата им много често бяха подобни на изразенията на земляните при подобни случаи. С оценяващ поглед бързо огледах съседните чутини. Някои слушаха наистина с голям интерес, а други с доста по-малък, дори разговаряха помежду си. Забелязах доста такива разговори, особено когато с поглед обиколих цялата зала. И там беше тя, Хоная! Погледите ни се срещнаха. Все още беше доста тъжна, въпреки че веднага ми се усмихна. Кога е дошла тук? Е, няма значение... Вдигнах ръка в знак на поздрав, на който тя веднага ми отговори с махване, без въздържаност. Показах себе си, след това нея. Искях да ѝ кажа да ме почака след тази церемония, да се срещнем, тъй като тогава бяхме прекалено далеч един от друг. Веднага ми кимна в потвърждение, а и с доста весела усмивка още веднъж. Всичко разбра. Върнах ѝ усмивката и още веднъж с леко вдигане на ръка ѝ изпратих поздрав „до скоро“, и въпреки всичко се заслушах поне в няколко от следващите думи на оратора, един от командването на космическия кораб.

* * *

Усмихнах се на идващата Хоная, която след като се здрависахме, застана до мен.

- Спуснаха ни на малки групи през астероидния пояс - обясни тя, - така било най-лесно. Иначе щях да те почакам пред астероидния пояс.

- Хубаво е, че те виждам тук - отвърнах равносвойно на въодушевлението ѝ, че се срещаме. Искаше ми се да я прегърна, притисна, целуна, дори очите ѝ говореха да направя това. Но изпитвах към нея доста силно уважение. Щеше да бъде преждевременно, прибрза-

но. Да, защото всъщност скърбеше по мъжа си. Леко се стреснах. Ами наистина. Мъжа ѝ. В първите няколко мига почти бях забравил за него. И при срещане на погледите ни, между нас с Хоная имаше някакво сходство с дълбоко вътрешно усещане за взаимна принадлежност, за такава след дълго познанство, когато вече няма никакво съмнение. Но все пак у мен имаше съмнение. Преди всичко съмнение за това как всъщност е възможно това. Обаче нейният поглед все ме отклоняваше от разни такива мисли. Веднага разбираше всичко, всяко мое движение заедно с мислите ми, на мига. След това живо направи крачка напред към парка и ме дръпна след себе си.

- Можем да отидем до ресторанта в градината, под онези дървета - каза тя, като посочи едни големи разклонени дървета на около сто метра настрани. - Може би ще си хапнеш нещо?

Това беше покана, изречена с приятна мекота... Малко се замислих при току-що забелязаната загриженост в гласа ѝ, като същевременно почувствах и някакво продължение на онези мигове с овлажнените ѝ очи при нашата първа среща.

- Мъжът ти - заговорих аз, въпреки че тази дума не излезе лесно от устат ми, но трябваше да започна именно с нея, - това е било болезнена загуба, сигурно много значеше за теб.

Сега от нея се излъчваше тиха вътрешна болка, само при кратките, грижливо въздържани погледи.

- Загуба - повтори думата ми Хоная с жив блясък в очите. - Разбира се, въпреки че не знам, дали всичко това да го възприемам така.

На моя въпросителен поглед с очевидно неразбиране на нейните думи тя отвърна с усмивка в смисъл, че нали ние двамата сме тук.

- Не трябваше да ви оставям с тази неяснота. И сигурно нямаше, ако досега постоянно не присъстваха по-важни интереси на нашата цивилизация.

- Да, тази ваша цивилизация - леко стиснах китката ѝ, - все още не знам почти нищо за вас. А вече пре-

карах известно време сред вас.

- Нали? – от лицето на Хоная съвсем изчезна временната тъга. – Иначе няма повече пречки. Като се има предвид възникналото положение, условията са съвсем различни от онези при нашата първа среща. Сега си наш, нали?

- Хм? Право да си кажа...

- Знам какво искаш да кажеш. Обаче сега можем още по-откровено да си поговорим. Освен това – Хоная се усмихна с мъничко игрива закачливост, – сега сме оставени сами на себе си и то за достатъчно време, чак докато условията не се успокоят достатъчно за продължаване на твоята мисия, а това няма да стане толкова бързо. Поне според мен няма.

- Е, хм... Значи, малко „бездействие“, в което ще ми правиш компания? Всъщност, това не ми се струва толкова неправилно. Разбира се, че малко почивка иначе добре ще ми дойде. Особено заедно с теб.

- Подхождаме си, нали? – гласът на Хоная не допускаше несъгласие и блясъкът в очите ѝ веднага си възвърна дяволитата игривост. – Ела, аз ще ти приготвя обяд. Или при нас това означава, че аз ще избира ястията за теб. Интересува ме много как ще ти хареса.

- Хубаво, обаче не започна ли вече да говориш за вашата цивилизация? Въпреки всичко, не мога да се отърся от малко любопитство.

С подчертано желание за запазване на създалата се атмосфера, исках да пренасоча разговора на започнатата преди това тема. Но срещнах само принципно съгласие.

- Трябва да отделим малко време за себе си. И това е важно. Защото все още има известна неяснота между нас. Или пък не. Добре ще е да проверим – казатя.

- Хм, разбира се, въпреки че никаква проверка от този вид не ми идва на ум.

При това се усмихнах като пояснение, че разговорът ми се струва съвсем забавен, макар че нейното желание за по-интимен разговор между нас отново избути

започнатата тема за тяхната цивилизация. След всичко, което Миро ми спомена за Чистилището и приятеля на Доброчут, който невероятно му напомнял на баща му, и при всички тези повтарящи се обосновки, че не можели така набързо да ми представят своята цивилизация, защото съм щял погрешно да разбера, сега, след думите на Хоная, разбира се без тяхната предишна предумисъл, изведнъж си имам работа с женска суетност. Именно, можах да усетя нейната убеденост, че всичко около нас е незначително. Иначе с подобни пристъпи на женска суетност вече съм си имал работа, всъщност дори толкова, че не можех да упреква Хоная. Но все пак. Обаче, от друга страна, да продължавам да задавам въпроси за тяхната цивилизация, щеше да бъде прекалено грубо. От нея се излъчваше прекалено силна чувственост, за да преминем към по-сериозни размисли, каквито най-вероятно не бихме могли да избегнем при разговор за тяхната цивилизация, поне като се има предвид всичко, което забелязах досега. Хоная ми се усмихна с привлекателна мекота. Винаги ми беше приятно с нея. Искане да ѝ се посветя, това желаех и сам, докато наблюдавах усмихнатото ѝ лице. Колко беше красива! Ей така, отблизо, стиснал ръката ѝ, я пожелах. С поглед обхвапах лицето ѝ, меката миловидност на бузите ѝ и плъзнах по шията до привлекателно разтвореното деколте. Какво красиво тяло се очертаваше пред мен през нейния леко прилепващ към него гашеризон! Всичко на нея беше хармонично. Според моите критерии. Иначе Хоная сигурно се харесваше на мъжете. Най-вероятно на повечето, хм, без съмнение.

В градината на ресторанта Хоная обходи с бърз поглед красиво наредените маси в предната част, а след това страничните, разположени наполовина сред зелената, сред някакви храсти, обаче с добре подредени клони. Една от масите беше почти изцяло разположена встрани, под разперените над нея клони на едно малко по-голямо, доста кичесто дърво.

- Да отидем там - предложи тя, докато минавахме покрай маса с петима чутини, удобно облежани в ком-

фортни плетени столове. Следвах я, гледайки наоколо. Градината беше много приятна, с доста големи дървета и мъничка горичка на заден план. А таванът – погледнах нагоре, тъй като почти не можеше да се види – се извисяваше на повече от сто, може би на двеста метра над нас, направен най-вероятно от полупрозрачни материали, в които погледът потъваше до неясно усещане за далечина. Съвсем лесно можех да оприлича всичко това на някой ресторант с градина на Земята.

- А пространството тук не го икономисвате – отбелязах аз, когато седяхме на масата.

- Да, имаме доста от него – отвърна ми тя. – Харесва ли ти това място?

- Много – и още веднъж с интерес огледах наоколо.

- При нас не е необходимо да се икономисва пространство – обясни ми тя.

- Виждам – отново се обгърнахме с погледи. В очите ѝ можах да забележа тих копнеж, очакване. Погледът ѝ в някой момент ставаше изпитателен, търсещ някакво свое потвърждение в мен. Само че какво? Очакване? На какво? А след това я обзе лека тъга, дори състрадание. Въздъхна дълбоко.

- Смъртта е мръсна работа – каза тя.

- Да, разбира се – съгласих се с нея, самият аз станал сериозен. – А колко години всъщност живеете вие, чутините?

Хоная едва забележимо трепна, но нищо повече, най-вероятно за няколко мига я беше завладял спомен.

- Ами не това е проблемът. Смъртта за нас не е неизбежно зло. Само че ние сме избрали живот, от който не сме премахнали смъртта, въпреки че бихме могли.

- Ние, земляните, веднага щяхме да я премахнем – подхвърлих аз с възстановена енергичност и след нейната усмивка и аз самият полугласно се засмях в потвърждение на думите си. Хоная сдържа усмивката си. Различният ми начин на мислене по отношение въпроса за смъртта явно ѝ беше достатъчно познат.

- На нашата степен на развитие такъв избор е не-

що съвсем друго – отвърна тя. – Неповторимостта на живота носи в себе си висока цена. А и риск от смъртоносен изход не ни е трудно да избегнем. Всъщност, произшествия при нас толкова рядко се случват, че вече доста дълго време не ги е имало. Поне никой не ги възприема като нещо, което би могло да означава неговата смърт.

- Обаче мъжът ти умря...

- Това вече е друг въпрос. В случай на война или диверсия положението изцяло се променя. Тогава неповторимостта на живота не е предимство. Поне доколкото съдя от своя опит. След това, което преживях, за всичко имам съвсем различно мнение от преди.

- Необикновена цивилизация сте, Хоная – казах аз. – Неразумно е, според мен, че не сте запазили възможност за връщане на живота при нещастен случай, ако е можело, както казваш. Смятам, че е неразумно да се откаже човек от такава възможност и то напълно.

- Е, ами това с отказа напълно... не е съвсем толкова... – Хоная се замисли, търсейки точната дума.

- Какво искаш да кажеш – не е съвсем толкова?

- Не е толкова просто. Поне като цяло.

Този път Хоная се усмихна някак си тайнствено и въпреки че не можах да определя, дали това, което каза важи за мен или просто за нея самата, тя събуди у мен предчувствие за нещо важно. Нещо, което трябва да е в тясна връзка с всички наши решения и най-вероятно с усещанията ни и нейната благосклонност към мен. Нещо, заради което ние двамата седим тук. По дяволите!

- Петър, виж какво съм ти приготвила!

При вида на храната, току-що поставена на нашата маса, Хоная се зарадва почти като дете. Нищо друго повече не беше важно за нея. Още няколко мига я гледах в търсене на подходящи думи за продължение на нашия недовършен разговор, обаче заради нейния жив поглед и още повече заради нейното очакване на моята реакция, се отказах от това намерение.

- Опитай, ще ти хареса, ще видиш! – каза тя.

Съгласих се. Разбира се, всичко беше много кра-

сиво приготвено. И съдейки още по външния вид, трябва да беше вкусно, за това наистина бих ѝ повярвал. Обаче в мислите ми се въртеше нещо различно от добра храна. Никога не бях прекалено придирчив на ядене. И въпреки че обичах и да си хапна нещо добро, за хранене никогата не губех много време. Е, както и да е, сега пред мен в чинията имаше най-малко десет различни вида ястия.

- Опитай! – насърчително каза Хоная.

Посегнах с вилицата и си взех от някакво ястие в сос, опитах го, беше много добро, след това взех и парче печено месо, при което Хоная ми обясни, че е кюфте от много растения, доста по-вкусни от месо, поне по нейния вкус, каза тя, и наистина, и на мен този вкус много ми хареса. След това опитах и от следващото ястие и по-неже Хоная ме гледаше, сякаш искаше да чуе оценката ми и за останалите ястия, а преди всичко заради нейния весел интерес при избиране на отделни парчета за мен, от всяко взех по хапка или две. От всичко по малко. Наистина се постарях при тази дегустация.

- Много добре. Дяволски добре си ми приготвила това – доволен изразих признанието си и кимнах към нейната чиния с едва докосната храна. – Яж и ти. Защото наистина е добро. Защо не ядеш?

- Ами ям. Само съм малко по-бавна. – След това лапна по-бързо няколко хапки.

Докато дъвчех хапка растително шишче, се облегнах на удобната облегалка на плетения стол. Все пак това, че Хоная ме наблюдаваше, беше малко необичайно. Колко подробности привлякоха вниманието ѝ, докато се справях с вечерята! А след това ненадейно, радостно и самоуверено, поне с такова впечатление останах, въпреки че не знаех защо стана тази ненадейна промяна, започна и сама да вечеря.

- Следващия път аз ще те покана на обяд – казах аз, – само че избора ще го предоставя на теб. Най-вероятно няма да мога да избира по твой вкус.

- Ами не е и необходимо – отвърна ми Хоная самодоволно шеговито, с такова впечатление останах. – Знам защо каза това. Но не става дума за това.

- А за какво става дума?
- Забрави. Приятно ми беше да гледам как ти се
услажда.

Отвърнах ѝ с усмивка:

- Нещо криеш от мен, нали?

- Сърдиш ли се?

- Съвсем не.

- Окей. Ела при мен. След това бясно возене сигурно си уморен. И аз бих си полегнала малко.

Повторих нейното „окей“, което тя изрече загрижена за това как се чувствам и то като при това ме канеше в своята стая. А беше съвсем възможно при чутините това да е разбираща се от само себе си покана или нещо такова, и всъщност да не означава нищо особено. Или пък? При повторното поглеждане към привлекателната ѝ фигура, отново у мен се събуди желание да я докосвам, с галене да обхвана ханша ѝ, цялото ѝ тяло. При срещане на погледите ни ме обзе чувство, че малко прекалено я заглеждам. Онази тъга и болка в очите ѝ при нашата първа среща все още ме караше да изпитвам някакво уважение, въпреки усмивките на Хоная. Това ѝ харесваше. Обаче онзи неин тъжен поглед ми беше направил прекалено силно впечатление. Не можех да го потисна, а още по-малко – да го забравя. Но на всичко отгоре тя само ми се усмихна, а след това всичко доста бързо започна да става доста по-различно, с доста игриност в погледа ѝ. Хм, както и да е, хубаво ми разбърка мислите и извика съмнения. Затова не ми се удаваше да направя връзка между предишните ѝ реакции и сегашните. По-точно, изобщо не ми се удаваше. Макар че при нейните все по-чести усмивки това ставаше все по-малко важно за мен; дори за миг всички мои задръжки ми се сториха прекалени. Обаче не можех да ги премахна напълно. Това беше всичко.

- Подхождаме си, нали? – каза ми тя, като задръжжа погледа си върху мен. Усещаше ме с цялото си същество. Дори когато гледаше настрани, ме следеше. От време на време можех да забележа как реагира на моите усещания, въпреки че ги бях скрил дори от себе си.

- Можем да отидем през парка там до гората - предложи тя.

- През тревата?

Погледнах наоколо. Не се виждаше никаква пътека.

- Добре се грижат за тревата - с усмивка ми обясни след моето търсене на път. - Свободното разхождане по тревните площи и горите за нас е по-приятно, отколкото ходенето по пътища. Ела!

Хоная направи няколко крачки в тревата, изчака ме, подаде ми ръката си и хвана моята с игриво стискане на пръстите.

Погледнах я отстрани така че моят галещ поглед тръгна от лицето ѝ надолу по откритите сладости на нейната шия, чак до лекото плъзване в деколтето. Привлекателно оформените ѝ гърди задържаха наслаждаващия ми се поглед, преди да го откъсна и да го вдигна до среща с нейния. Отново се засмя. В нейната реакция имаше изобилие от чувственост. Ако я галех с двете си ръце, а не с поглед, нямаше да реагира по-чувствено. Прегърнах я през рамо, леко я придърпах към себе си, приближих устни до лицето ѝ и с леки целувки се спуснах надолу по шията до ухото.

- И с моя мъж при нашата първа среща се разхождахме из един такъв парк до моето жилище. Тогава то беше непосредствено зад гората.

- Така както сега? - усмихнах се от интересната случайност.

- И както ми призна по-късно, изненадала съм го с наблюдението си на неговия поглед. Хм, някои мъже си мислят, че могат да наблюдават съвсем скришно жените и че дори от толкова близко разстояние не бихме могли да забележим това.

- Имаш тази способност?

- Повечето жени я имат - ми каза тя с палав отенък в гласа.

- Ами земянките?

- Най-вероятно също. Макар че тук няма от тях, нали? - Хоная отново се засмя.

- Да, разбира се – казах аз.

Доста неща ми каза. Че ми харесва сигурно вече знае, защото и не крия това. Дори ѝ го показвам. А на прекалено силни чувства, хм, в този момент все още не бях способен, въпреки че беше така невероятно, адски красива. Но каква връзка има всичко това с мъжа ѝ? В съзнанието ми се очертаваше предположение за някакво сходство между него и мен. Между нас двамата? Случайно сходство? Освен ако става дума за нещо друго? От време на време я обземат спомени, след това изведнъж съвсем се отърсва от тях, след което всичко се повтаря. Дори събуди спомена за първата среща с мъжа си. Така че образът на мъжа ѝ витаеше около нас със страшна сила.

- О, не трябва да те уморявам със спомените си. Просто забрави всичко! Хубаво ми е в твоята компания. Много хубаво. – Хоная се притисна в прегръдката ми, с бърза целувка докосна устните ми и обгърна с ръце раменете ми. – Дори по-хубаво отколкото се надявах.

- Отколкото се надяваше? – повторих аз. Тези нейни думи отново по малко по-необичаен начин съвпадаха с онова, което беше казала преди това и с всички нейни реакции.

- Амии – и на Хоная думата остана на върха на езика. Стана почти сериозна, но лицето ѝ отново се разля в усмивка. – Нима не ти се е искало да си подхождаме?

Тя искаше само признание, нищо друго. Настояваше за това, макар и с усмивка.

- Да, разбира се – кимнах в потвърждение аз.

Прекалено хубаво ми беше с нея. Леко се наведох към шията ѝ, докоснах я с устни и с галещи целувки се придвижих до устните ѝ, които този път доброволно се разтвориха за гореща целувка с все по-страстна прегръдка.

* * *

Удобно излегнат на дивана в стаята на Хоная,

следях последните известия.

- Нищо не показва, че ще има успокояване на напрежението, нали? – каза Хоная, докато седеше до мен.

- Нито една от страните не иска да отстъпи или нещо такова, поне доколкото разбрах. Все още не знам в какво се състои спорът. Също така, не мога да преценя защо едната страна да има повече права от другата, макар че това започва все повече да ме интересува. – Погледнах въпросително Хоная. Още преди това беше споменавала достатъчно променените условия за по-неприятен разговор на тази тема.

Като се усмихваше, се притисна в прегръдката ми, праметна ръка през рамото ми и започна да ме гладя по врата, брадата и бузите.

- Нима и със землянките в техните стаи най-напред разговаряш за политика? – попита тя.

- Не и за това. – Не можех да подмина желанието ѝ за чувственост. В толкова интимни моменти никой не разговаря за политика. Все пак, цялостната ситуация беше малко прекалено сложна, а и прекалено изострена, за да мога да оставя всичко наред настрана, което би трябвало да се подразбира от само себе си, както очевидно ѝ се струваше.

Хоная, с натискане на бутона до облегалката за ръце, активира разпъването на дивана в спалня, излегна се на нея, игриво ме погледна, обърна се на едната и веднага след това на другата страна, а след това остана в покой по гръб, с ръце, протегнати над главата.

- Милвай ме!

Не ми остана нищо друго, освен да се заема с това приятно начинание. При всеки друг случай бих искал само това. Всичко на нея беше красиво. Устата, лицето, шията, привлекателните гърди на красиво оформеното тяло с предизвикателно заобления ханш. Пъхнах ръка под рамото ѝ и плъзнах пръсти до тила ѝ, притиснах я още по-силно, помачках я вече с чувствена наслада и я стиснах до едва усещана болка, която в играта предизвика само смях, защото я беше гъдел. Смахът ѝ беше пълен с чувственост и заразителна игривост. Харесваше ѝ.

Това мачкане с моите ръце извикваше у нея бавно, а след това все по-поривисто извиване с изобилие от разменени погледи. От очите ѝ се излъчваше толкова чувственост, че дъхът ми спря. При срещане на погледите ни, поех цялото ѝ същество в себе си, когато прониквах през разширените ѝ зеници и тялото ѝ реагираше с конвулсивно потрепване. И отново и отново погледът ми потъваше в нейния. Ей такава игра.

- Хоная!

- Да?

- Наистина си гореща мацка, Хоная...

- Каква съм?

Поривисто се надигнах над нея, спуснах глава към полуразголените ѝ гърди и със страстни целувки минах през тях и стигнах до шията и ушите.

- Хоная, моя хубава Хоная... – зашепнах ѝ аз. И докато се връщах с целувки назад към гърдите ѝ, роклята ѝ се изхлузи от раменете ѝ, изтласквана от ръцете ми се плъзна надолу, чак до кръста, и откри стегнатия ѝ корем, по който с галещи целувки се придвижвах все по-надолу. Бързо смъкнах роклята ѝ от нея. И когато след това се съблякох и аз, погледите ни се срещнаха с взаимно съгласие, в което устните сами се потърсиха с жадни, горещи целувки, във все по-плътна прегръдка, чак до окончателното, страстно сливане.

* * *

С ръка, протегната през гърдите на Хоная към главата ѝ, си играех с нейните дълги коси.

- Знаеш ли, Петър... – Хоная наруши тишината.

- Да?

От нея се излъчваше удоволствие след релаксация.

- Добре си подхождаме, нали? – каза тя.

- Разбира се – отвърнах аз, мислейки си за бъдещето на нашата връзка. – Поне от моя гледна точка малко повече, отколкото си представях.

- Знаеш ли, ти и мъжът ми... – тя не довърши из-

речението.

- Да?

- Имате много общо. Доста повече, отколкото си представяш. Усетих това още при първата ми среща с теб. А след днешния ден вече мога с доста голяма сигурност да говоря за това. Струва ми се някак си изненадващо.

- Как? И за теб е изненадващо? Какво се крие зад това? Всъщност какво става? Мислех, че тук нещата са изненадващи само за земляните. А не и за вас.

Хоная се обърна към мен, погали ме по косата и се притисна към мен:

- А въпреки всичко нещата са ясни. Разбира се, като цяло. При подробностите вече е по-трудно. По пъстрота на характерите при нас сме доста по-разнообразни. На изграждането на личността придаваме по-голямо значение, отколкото вие, земляните.

- Това, разбира се, е възможно. Поне като се има предвид вашето по-високо ниво на развитие на цивилизацията – отвърнах аз.

Тогава леглото леко се залюля, а от етажерката над нас се събори декоративната миниатюра на нашия космически кораб. Погледнах Хоная. Обаче и тя се надигна на лакът. Беше изненадана колкото мен, ако не и още повече. Всички висящи предмети в стаята се люлееха, а също и водата в малкия аквариум със сферична форма с прозрачни стени, стативът с кошничка плодове няколко пъти се наклони насам-натам, преди да се успокои. След това последва тих, приглушен тътен.

- Земетресение? – излезе от устата ми от учудване, въпреки че в същия момент отхвърлих тази възможност, защото нали бяхме на космически кораб. Хоная скочи от леглото към току-що включилия се холодисплей, на който една чутинка с приятен вид и със сериозно лице говореше:

- Току-що бяхме обстрелвани с енергийни ракети от корабоносач на острините.

Светнаха алармените лампички на ръчните ни приемници, моя и на Хоная: уговорен знак на нашата

мисия за повикване. Миг след това в тях се показва командирът – капитан Харстан.

- Всички веднага на сборното място! Нападат. Ще трябва да напуснем този корабоносач – каза той.

В миг нахлузих своя гащеризон. Хоная беше още по-бърза, изтича към вратата, след това спря, изчака ме, иначе бях само на две-три крачки зад нея, скочи в прегръдката ми и се притисна с целувка, кратка, страстна, и изтича през вратата по коридора до бързо движещата се стена със стативи за возене по коридорите, която ни транспортира до голямо помещение със свод, по размери колкото футболен стадион, където беше едно от големите кръстовища в нашия корабоносач. Тук беше истинско гъмжило, суматоха, всеки тичаше в своята посока, някои скачаха в летящи превозни средства за вътрешен транспорт, други се спираха до големи деветметрови холодисплеи с нагледно цялостно представяне на случващото се. И Хоная се спря до една от големите групи. Тук за пръв път видях по-голям брой сериозно обезпокоени чутини, съсредоточено наблюдаващи текущите съобщения. Наистина, чутините от нашата мисия по време на онези наши пробиви през астероидните бариери също бяха обезпокоени, обаче бяха подбрани за опасни рискове, а и всичко протичаше поне приблизително в рамките на предвиждането, нашето, съответно тяхното, иначе за мен всичко беше неочаквано, меко казано. И аз бях привлечен от холоизображението. Космически кораб с невероятни размери, т. е. нашият, сега вече можам да го разпозная, беше показан с разбита средна част, с километри дълбоки процеци от експлозии. И най-големите ядрени бомби не биха могли да ги направят, поне не при такива материали с по-голяма твърдост от тази на диаманта и с по-висока точка на топене от тази на волфрама. Но още нови експлозии се редяха една след друга и откъсваха големи, по-скоро гигантски части от нашия кораб. Всички чутини гледаха със затаен дъх, също и Хоная. След това се надигна вълна от възклицания. Погледнах към мястото в холоизображението, към което се насочваха все повече ръце.

Хиляди и хиляди кораби, също и по-малки, напускаха нашия корабноносач. Всички, големи и малки, се отправиха в нападение, а следващата вълна – към предната част на нашия кораб.

- Нашите ескадри – прошепна Хоная. – Отиват в атака, а онези пред нас ще изградят щит. Нашите изстребители на ракети ще унищожават енергийните ракети още преди да достигнат целта.

- Може ли този корабноносач да издържи такова нападение?

По всички онези лица наоколо и по възклицанията при излитането на нашите ескадри, бих могъл дори да направя такова заключение.

Върху лицето на Хоная отново падна по-мрачна сянка на съмнение.

- По-скоро въпросът е колко време можем да издържим. Нападат ни три техни корабноносача. Вероятно нашите вече ни идват на помощ, въпреки че не се виждат. Обаче, Петър...

Погледнах загриженото ѝ лице:

- Да?

- Нападението на кораби от класа „корабноносачи“... това е война. Става дума за нашите най-големи кораби, това вече не е локална война. Това не е същото, което се случи преди с нашия КОМАР или със сегашния БУРЕВЕСТИК. Погледни натам, ляво горе на холодисплея!

- Какво означава това?

Видях отблясъци над отдалечения флот.

- В сраженията са се включили и флотите в горната част на астероидния пояс.

След това започнаха да мигат светлинки по протежение на целия пояс.

- Целият астероиден пояс е в огън – гласеше кратко съобщение.

- Война е – прошепна Хоная.

- Забелязахме подкрепление от лазерните оръдия на нашите корабноносачи.

Всички пред холодисплея подскочиха от радост.

И Хоная се зарадва:

- С това подкрепление ще издържим. Техните три корабоносача са прекалено малко, за да ни унищожат, защото имаме подкрепление от лазерните оръдия на пет наши корабоносача. Обаче откъде се взеха... Виж, Петър!

Цяла област от астероидния пояс се обединяваше във все по-ясно очертаващ се кораб от класа „корабоносачи“.

- Значи това изобщо не били астероиди, а разхвърляни съставни части на корабоносачи! – възкликнах аз.

Сцената беше величествена, всяка част незабавно и бързо се вграждаше в едно слято цяло.

Хоная кимна в потвърждение:

- Тук има от всички видове астероиди, също и такива.

- Какво означава това? – попитах аз, като си мислех какво ли ще е по-нататъшното изясняване на нещата при наличие на такава техника.

- Не знам. Прекалено многото преразпределения на въоръжените сили в последно време прави невъзможни каквито и да било определени оценки на положението. И от двете страни се наблюдават непрекъснати придвижвания. Трудно е да се каже в кой участък кой има надмощие. Сега тук се показва повторно възстановяване на равновесието. Обаче в други райони може би една от страните вече е спечелила предимство или пък не е. Както и да е, можем да се радваме на подкреплението от лазерните оръдия на близките до нас корабоносачи.

На устните на Хоная се прокрадна доволна усмивка.

Внезапно всички утихнаха с пресекнал дъх.

- Каквооо? – от устата ми се изтръгна възклицание.

Непосредствено над нас, над страничната част на нашия кораб, над тази част, където бяха помещенията, в които се намирахме в момента, на изображението на хо-

лодисплея изникнаха като от нищото големи щурмови кораби на острините.

- Пикиращите! – започнаха да се чуват едно след друго възклицания отвсякъде.

Гледах ту към холодисплея, ту към Хоная.

- Как? Откъде?

- Всички тези кораби са сглобени от модули, дори от такива много малки, чак до миниатюрни частици. Долетели са на различни разстояния помежду си. Отначало се показват като повече или по-малко гъсто астероидно облаче, с отдалечени една от друга отделни малки части, смесени с голям брой „слепи“ астероиди за заблуждаване на нашите анализатори.

- И какво означава това за нас? – наблюдавах ту холодисплея, ту реакциите на чутините на показваното на холодисплея образуване на тези щурмови кораби от клас „пикиращи“.

- Зависи от броя на тези кораби. В краен случай и нашият кораб ще трябва да се разгърне. Всички негови съставни части би трябвало да се раздалечат и да увеличат големината му стократно, ако не хилядократно в сравнение със сегашната. Всяка енергийна експлозия след това би могла да унищожи несравнимо по-малка част от кораба. За унищожаване на такъв „раздут“ кораб е необходимо увеличаване на мощта на енергийните ракети милион пъти.

През това време първите „пикиращи“ кораби вече нападаха с такава мощ, че целият участък на нашия кораб над нас се нажежи, най-напред до блестящо сияние, което за няколко мига закри картината на случващото се зад външните стени на нашия кораб, а след първото намаляване на ослепителната светлина, пред очите ни се показва хлътване на километричен участък от външните стени във вътрешността на кораба.

- Петър, не можем само да броим тези техни „пикиращи“ кораби! Трябва да стигнем до нашия БУРЕВЕ-СТНИК. Всеки ще бяга на своя кораб.

След това изтичахме покрай големия холодисплей и бързо разпръскващата се допреди малко доста го-

ляма група чутини. Повечето от тях влизаха в по-малки превозни средства на някакви дискове със стъклени полусфери над тях, а онези покрай стените вземаха от сейфове костюми с квадратни раници и прозрачни яйцевидни шлемове.

- За безвъздушно пространство - поясни Хоная. - В случай на по-бързо разпръскване на съставните части на нашия кораб тук ще стане безвъздушно пространство. Мигането на тези лампички над сейфовете със скафандри вече показва състояние на тревога. Това е показна за всички нас да ги облечем. И за нас ще е най-добре това. Хангарите, макар и за по-малките космически кораби, какъвто е нашият БУРЕВЕСТИК, са прекалено просторни, за да можем достатъчно бързо да ги прекосим.

След това Хоная изтича до първата стена с мигаща лампичка над стилизирано изображение на скафандър за безвъздушно пространство, взе от нея две раници, от които при натискане на горния бутон се разтвори херметичен космически костюм. Веднага нахлузахме всеки своя скафандър и се огледахме за най-близкия летящ превоз. Обаче на паркинга беше страхотна блъсканица. Заради големия холодисплей, преди обявяването на тревога в този участък се бяха събрали толкова чутини, че въпреки увеличения капацитет на вътрешния им транспорт, се стигна до задръствания. Иначе всичко все още протичаше много бързо. Само няколко минути бяха необходими за извозване на всички чутини, най-вероятно бяха няколко десетки хиляди или може би още повече, не можех точно да преценя колко са на брой зад всички входно-изходни врати в това голямо помещение-кръстовище. Но и нямаше повече време за размишляване. Сводът от отсрещната страна хлътна до половината от предишната си височина, и то с трясък. Експлозиите вече стигаха буквално до нас.

- Бързо! - ми извика Хоная. - В долната част на паркинга трябва да има достатъчно свободни превозни средства. Трябва спешно да вземем едно, защото повече не може да се разчита на подвижните стени и асансьо-

ри.

Тя изтича покрай излитащите превозни средства в предната част на паркинга, след това си проправихме път покрай заетите вече превозни средства, до които отделни хора още чакаха своите приятели, а след това по дълго мостче, прекарано в тесен лък, се упътихме към издигнатия паркинг в задната част. Обаче това беше точно по посока на хлътналата част на свода. Хоная спря:

- Ако вече са успели да пробият външните стени, ще насочат енергийните ракети именно в тази част. Вътрешността е несравнимо по-малко устойчива на експлозии от външната част на корпуса. По-добре да се върнем.

Разбира се, че се съгласих. При тези условия сред чутините вече можех и сам да вземам решение за някои неща, но в конкретната ситуация със сигурност не можех. Преценката на Хоная ми се стори убедителна. И наистина беше правилна. При повторния удар сводът подаде с трясък, с разтварящи се цепнатини. Образува се страхотен вихър, който щеше да ни търкулне по пода, ако не да ни отнесе, както няколкото хиляди чутини, които помете по пода и след това отнесе през разтворените цепнатини, през които изтичаше въздухът, чак до тавана. Падането обратно на пода ще бъде страховито. Вече си мислех за счупените вратове, ръце, крака, глави, когато ненадейно изчезна притеглянето или, по-вероятно, някакво изкуствено създадено притегляне на пода, по който можехме да се движим при земно притегляне.

С Хоная се държахме за оградата заради страхотния въздушен вихър, обаче и той изведнъж спря. Сега бяхме в безвъздушно пространство и безтегловно състояние.

- Изкуствено създаденото привличане престава да действа при раздалечаване на съставните части – ми обясни Хоная. – Над китката си имаш управляващо устройство за миниатюрния фотонен двигател в твоята рапица. Вдигни ръце по посока на полета и с жест на пръ-

стите включи двигателя. Виж, ей така! – Хоная набързо ми показа иначе простите правила за употреба. – Обаче все пак трябва да си намерим превозно средство. С нашите двигатели на гърба иначе можем да се придвижваме достатъчно бързо из кораба, но за преодоляване на по-големи разстояния не са подходящи.

Насочи се под свода, аз я последвах, поехме към хангара, най-напред по цилиндрични коридори, а след това вече с полет през празното космическо пространство със свободен изглед към звездната вселена, което при такива условия не действаше ни най-малко приятно с празнотата си, обсипана с безброй добре видими звезди, разбира се на тъмен, черен фон.

Хоная спря:

- Всички пътища са прекъснати. Трябва да се обадим на спасителната служба.

Около себе си можехме да видим само големи движещи се стени и отделни части от нашия корабоносач, от които вероятно щяха да се сглобят отново помалки кораби. И точно тази метаморфоза можехме да видим на гигантското парче под нас. Големи, равно отрязани плоскости, се огънаха под формата на дъга нагоре, други пък надолу, зад тях се приближаваха голям брой по-малки части, някои внезапно се разтвориха, като се показаха двигатели, и вече можехме да видим сглобяването на нови кораби, наистина несравнимо помалки от нашия ЗАВОЕВАТЕЛ 949, обаче все още доста големи. Хоная с натискане на бутона над китката потърси помощ, нуждаехме се иначе само от навигационна, и благодарение на все още добре действащата информационна система веднага получихме всички обяснения, които пък за нас не бяха приятни. Все още бяхме в зоната на централното нападение на пикиращите кораби.

Шест наши кораби на видимо от нас разстояние, веднага след сглобяването, на което бяхме свидетели, започнаха да действат в контраатака с активиране на своите лазерни оръдия, обаче в кратките сражения бяха унищожени от енергийните ракети на пикиращите кора-

би.

- Иначе бихме могли да отидем в кораба под нас, обаче от главния информационен център ни посъветваха да не правим това, защото вероятно именно този кораб под нас е цел на вече насочилите се пикиращи кораби. Вероятно във всеки момент ще го нападат – каза Хоная.

- Изтеглете се назад по същата траектория на полета, по която дойдохте! Вече изпратихме спасителни кораби, а след като предадохме вашите координати, от вашия БУРЕВЕСТИК вече съобщиha, че и те тръгват към вас – получихме съобщение по миниатюрния холографен приемник на Хоная.

Протегнах ръка към шестте големи лазерни оръдия, които се издигаха от корпуса на предната част на нашия кораб под нас.

- Да бягаме! – извика Хоная. – Вече са тук.

Огледах се наоколо да видя нападателите, след това още веднъж погледнах надясно, после на ляво и във всички посоки, но не можах да ги видя. Прекалено много движещи се части с неясни форми, а особено онези на по-голямо разстояние, бяха навсякъде наоколо. Тогава усетихме ударите от мощното освобождаване на енергия при бързата автоматична стрелба от нашия кораб под нас. Все още не можеха да се видят нападателите, а корабът под нас вече стреляше без прекъсване, като при пряко нападение. Бързо се спуснахме покрай корпуса към задната част и след това, непосредствено под стрелящите четири лазерни оръдия, поставени на върха на някакво опашно крило, поне съдейки по формата, въпреки че в това безвъздушно пространство не им беше необходимо, което ненадейно експлодира. Беше уцелено от противников лазерен импулс. Трябва да е имал стратотна мощ. Оръдията с десетметров диаметър и дължина няколко десетки метра изчезнаха, просто бяха издухани. За части от секундата бяха взривени.

По време на полета погледнах по посока на стратотните блясъци, където цялата предна част на кораба беше покрита с експлозии от енергийни ракети, от които се разкъсваше подсилена предна част на корпуса.

„Корабът няма да издържи дълго“ – се изплъзна от мърморещите ми устни. И екипажът ще бъде унищожен, въпреки храбрата съпротива, а това беше извън разбирането ми за тези чутини с техния безопасен живот.

- Защо не избягат? – извиках на Хоная, като се допирах до нея по време на полета.

- Ами ще избягат – ми отвърна тя. – Екипажът вероятно е вече в задната част, готов за изтегляне със спасителните ракети. Обаче все още имат няколко лазерни оръдия и енергийни ракети. Все още могат да се противопоставят на нападателите.

- Хм. Все пак доста смели са.

С поглед улових откъсването на голям отломък от корпуса в предната част и след това нова експлозия и откъсване на големи отломки от преградните стени на жилищните помещения във вътрешността на корпуса. Обаче две лазерни оръдия от двете страни на кораба все още стреляха с пълна мощ. Енергийните лазерни импулси светкавично се изстрелваха от тях с бърза последователност, а все още непоразената част на корпуса бълваше ракети с енергийни експлозиви.

- Да изчезваме! Да изчезваме колкото се може по-бързо! – повтори Хоная видимо обезпокоена и вече доста уплашена. – След разбиването на задната част, отделни отломки ще полетят в наша посока. Попаденията и на по-малки отломки могат да бъдат смъртоносни, защото тук няма въздух, който да ги забави. Трябва да се скрием зад първия по-голям отломък – каза Хоная, като поглеждаше към кораба, чийто корпус беше вече наполовина или разкъсан, или пробит от бълващите огън вътрешни експлозии. Хоная се насочи към страничната част на кораба, сглобяващ се на заден план пред очите ни, и чиито части на корпуса придобиваха форма, подобна на кораба, от който бягахме. Само още няколко минути ни бяха необходими за полет до укритието зад него, когато ни заслепи силен блясък. Миг след това покрай нас прелетя един по-голям отломък, а след него – още няколко десетки може би еднометрови отломки от плоскости, откъснати от стените, на малко по-голямо разсто-

яние. Непосредствено зад нас пък спря спасителен кораб, от който един чутин от унищожения кораб ни даваше знак да влезем в него. Този кораб ни защити от помалките отломки. Затова и останахме невредими. А те съвсем навреме бяха напуснали взривения кораб, точно преди неговата експлозия, и освен това ни защитиха! С Хоная полетяхме и влязохме в спасителния кораб. В него се почувствах все пак малко по-сигурно, отколкото на открито, макар че и това беше под въпрос.

- Какво става? Във война ли сме? – бяха първите думи на Хоная, след като влязохме в централното помещение, в което беше натъпкан екипажът на този помалък, в сравнение с размерите на обичайните кораби, обаче все пак с диаметър от няколко десетки метра, дисковиден кораб.

Чутинът, който ни спаси, каза:

- В целия този участък около астероидния пояс се водят боеве. Много флотове, както от наша, така и от тяхна страна, бяха изпратени точно насам още преди това. Доста голяма част на силите и на двете страни сега са в този участък от космоса и както показва всичко, повечето от тях вече са включени в боевете. Но все пак война не е обявена нито от тяхна, нито от наша страна. Съобщенията иначе говорят за локални сблъсъци, а това, поради обхвата на тези битки, е малко трудно да се разбере. Вече имаме заповед на командването да ви откараме до адмиралския кораб и да ви съобщим за прекратяване на мисията до следващо нареждане.

Глава XII

След ожесточените сблъсъци в астероидния пояс, в които бяха включени роботизирани части, както и след много хиляди взаимно унищожени кораби от типа „корабоносачи“, двете страни се договориха за повторни преговори, при което пък острините със своите условия накрая наложиха и искане за моето присъствие и то без каквито и да било допълнителни обяснения. Те упорито не отстъпваха от това искане. Самият аз можех да слушам това в компанията на чутините край големия холодисплей. Тогава капитан Харстан стана със замислен израз на лицето, нещо размишляваше, а след това даде знак на Хоная да отиде при него и я заведе настрани за някакъв поверителен разговор. Известно време разговаряха насаме. След това се върнаха. Можеше да се види, че Харстан беше все още леко замислен. И гледаше към мен. След това ме извика да отида при тях двамата, затова направих няколко крачки напред и бързо погледнах Хоная, която ми се усмихна със своята характерна чувствена благосклонност към мен.

- Не вярвайте на острините! – каза Харстан. – Сега, в тази изострена ситуация, ще се правят на ударени и набързо ще измислят различни лъжи. Все още не знаят истинското значение на вашето присъствие, нито истинската причина за него, въпреки че вече имат някаква мъглява представа. Ще искат да научат повече. Затова можем да очакваме определени усложнения с предизвикателства, при които могат да бъдат доста ловки. Вече успяха да ни изненадат. А вас, земляните, биха могли да изненадат вероятно още по-бързо. Затова ви моля за мъничко сдържаност и в разговор с тях не бързайте с отговорите на по-взискателните въпроси и ги обмисляйте или разговаряйте с Хоная.

С леко кимване изразих съгласие с предупрежденията на Харстан.

* * *

В голямата зала столовете до масата за преговори, по три от всяка страна на левитиращия плот, все още бяха незаети. Придружителите трябваше да останат отзад, но все пак съветниците и експертите по различни въпроси бяха под ръка на преговарящите. Трудно ще бъде. С Хоная стояхме малко настрани, край пътеката, опъната от входа през повече от половината на петдесетметровата зала. Погледът ми се спря на пода под краката ми. Някакъв паркет, изрязан от разноцветно дърво, наподобяващ мозайка на цветна градина с алеи, декоративни храсти и поток, стигащ до стените или, по-точно казано, до колоните с малки сводести изходи и с един по-голям, под който в залата достигаше едно истинско езерце с мостче над него, водещо от единия до другия му бряг.

- Делегацията на острините! - съобщи ясен глас от входа на залата. Чутините и острините покрай пътеката се отдръпнаха, всяка група на своята страна, и застанаха в почтителна стойка. И ние двамата с Хоная сторихме същото, само че останахме по-напред, защото с интерес наблюдавах правилата на поведение на тези повисокоразвити цивилизации. Протоколът им беше доста подобен на този на земляните, само че общо взето оставяше впечатление малко повече в смисъл на съхранение на традицията, и то въпреки всички нови технологии. „Хм, за каква традиция става дума?“, ми се натрапваха мисли. Е, да, подчертаната тържественост в присъствието на голям брой придружители сигурно навсякъде е приемлива или очаквана.

На входа се показаха трима преговарящи, придружени от деветима съветници в черни, подобни на фракове сака, под които носеха сребристи, леко впити гащеризони, които съставляваха едно цяло с обувките, всъщност ботушите. А преговарящите иначе имаха също такива костюми, само че разпределението на цветовете беше обратно: фраковете бяха сребристо проблясващи. Още отпреди се бях запознал с тази тяхна „тъкан“, изплетена от хиляди диаманти с размери едва една десета

от милиметъра, поставени в невидими за очите рамки, по-тънки от косъм. А на пръв поглед и съдейки по първото впечатление, тази само малко по-необикновена материя беше с равна повърхност, без прекалено проблясване. Само че отблясъците придаваха на този костюм по-тържествен вид.

Преговарящите се спряха на входа. Приблужи се един от острините в залата и им предаде нещо. Очевидно точно това чакаха. След това средният преговарящ, когото с интерес наблюдавах, решително тръгна напред по пътеката към масата за преговори, а когато трябваше да мине покрай мен, неочаквано се спря и с твърдо и доста строго изражение на лицето ме погледна в очите.

- Убеден ли сте, че сте на правилната страна? - изрече той със сериозност, в която усетих дори някакъв гняв, сякаш ме упрекваше, че съм взел неправилно решение.

- Какво говорите? - се намеси Хоная. - Никакво право нямате да укорявате нашите гости. Поне не на това място.

Обаче чертите на лицето на острина станаха още по-остри. От тях започна да се излъчва истински гняв. Това беше съдържан и реален гняв, който не може да се успокои от няколко странични думи. След това вдигна ръка, още един миг стоя така и с кръгово движение показва близките чутини около нас:

- Това са работи. Всички тези.

Безмълвно го гледах. Нищо не казах. Изобщо не знаех какво да кажа. Всъщност, чувствах се дори малко неудобно. Обиждаше чутините, моите приятели.

- Това не е истина - прошепна Хоная.

Обаче остринът упорито ме гледаше в очите и въпреки, че отбягвах погледа му, изчака толкова време, че да върна самообладанието си. Погледнахме се в очите. Все още стоеше пред мен със същия гневен израз на лицето.

- Те не могат да бъдат ваши приятели. Това не е естествено.

- Това не е истина - избухна Хоная. Сега и нейното лице се покри от червенина и вече не криеше все посилния гняв с дума, на няколко пъти заседнала в гърлото и на върха на езика. - Вие, острините, сте цивилизация, която е започнала с генна манипулация, още преди да разбере основите на живота и живите същества. Не сте схванали нищо, но вече сте се впуснали в съдбоносно изменение. И резултатът е такъв, какъвто е. Инвалиди. Това сте вие. Умствени инвалиди!

На лицето на острина изражението на гняв при обръщането му към мен се измести от цинична усмивка.

- Още ли не са ви разказали приказките за своя произход? Хм? Не? - каза, като сочеше чутините.

- Но мога да му кажа факти за вашия произход - се намеси един чутин до Хоная. - Защото са много кратки и лесни за разбиране.

Тогава се обадиха и острините наблизко. Шумът от виковете нарастваше, докато не се намеси един острин от другата страна на пътеката:

- За нас ли ще говориш, бе, робот смахнат? И как? Изобщо основно понятие за живота нямаш, а ще говориш за нас!

Сега се надигна негодуванието на чутините, на всички наоколо. Обади се един по-висок мъж с късо подстригана брада и малко въздълга коса:

- Какви изрази и, освен тях, големи думи! Изсмуквате си ги от пръстите и ни ги представяте като чисти факти. Всичко останало сте забравили. Нашите предупреждения, препоръки. Колко жалки изглеждахте, когато разкрихме вашата деформираност! С доказателства, разбира се. Нагледно ви изложихме какво не е наред при вас. До най-малката подробност ви обяснихме. И след това започнахте с поправките. Отново набързо и отново погрешно. Наистина е печално, че на това ниво на развитие на цивилизацията разбрахте общо взето толкова малко!

Острините отново възроптаха. Онзи, на когото чутинът говореше, му отвърна:

- При нас не е имало никакви поправки въз осно-

ва на ваши констатации и още по-малко въз основа на ваши препоръки. Въведохме само няколко промени в нашия непрекъснато действащ процес на самоизграждане, който продължава още от примитивното ниво, на каквото са днешните земяни.

Тогава се приближи делегацията на чутините за преговорите. Нейният ръководител иначе хвана само няколко от последните думи, обаче очевидно веднага всичко му стана ясно.

- Моля, придържайте се към споразумението - със сериозен тон спря обяснението на острина. - Този земянин е свободен, както виждате. Дадохме ви възможност да се уверите в това. От наша страна не е имало никаква принуда. Макар че това нищо не означава за вас, както мога да видя и както ми беше ясно още преди това. Искате само за известно време да го смутите, защото нещо повече от това и не можете. Добре осъзнавате това. Обаче стигнахте до някакви заключения по отношение смислеността на това си намерение, което имахте възможност да осъществите сега, въпреки нарушаването на протокола. Добре, сега направихте това, което възнамерявахте, но постигнахте по-малко. Моля! - чутинът с ръка показва към масата. - Да продължим преговорите!

При това чутинът показва на острина, че му дава предимство при тръгването, тоест, че ще го последва, а не обратното. И понеже остринът се колебаеше, чутинът му даде предимство с още по-решително движение на ръката, така че остринът чак тогава тръгна напред.

Аз наблюдавах всичко това със сдържаност и спокойствие. Поне най-вероятно направих такова впечатление или по-скоро исках да си придам такъв вид, въпреки безбройните мисли, които ме връхлитаха заедно с доста смесените чувства. Ръководителят на чутините все пак подхвърли няколко наистина странни мисли, макар че, разбира се, не му повярвах всичко. Изобщо не можах да направя това.

Трудно намерих насърчителни думи за Хоная. Погледнахме се в очите.

- Моя грешка беше, да - започна Хоная с леко замислено изражение на лицето. - Искях сама с по-нагледно представяне на нашата цивилизация да ти дам възможност да стигнеш до по-задълбочено разбиране на противоречията между нас с острините. А иначе, техните обиди са безвкусни и неоснователни. Да, това са само обиди.

Погледът ми се плъзна по меката кожа на леко откритата ѝ шия. Толкова привлекателна мекота се излъчваше от нея, че приказките на онзи острин не можеха да бъдат нищо друго, освен, както каза Хоная, безвкусни обиди без сериозно основание.

Но пък ги изрече с такава убедителност, че... Не можех да намеря точния израз и в мислите си... Да, наистина невероятно... А след това думите сякаш сами ми се изплъзнаха от езика:

- Вашият ръководител на преговарящите не им остана много дължен при размяната на обиди. А ти още по-малко. За какво ги упрекна? Аха, че са умствени инвалиди...

- Е, ами... Малко прекалено грубо беше казано, макар че умът на тези острини наистина е под въпрос, ако вече не е помрачен. Отначало и аз се съгласявах, че тяхната генетична деформация е незначителна, но сега, когато точно от нея се развиха техните действия, които предизвикаха противопоставяне, враждебни действия и съвсем вероятно, както можа сам да видиш, война между нас, вече разсъждавам другояче.

Разбира се, всичко, което предизвиква война, е важно, дяволски важно, мислех си аз.

- А по какво всъщност се различават от вас? Аз почти не виждам разлика - попитах аз.

Обаче при тези мои думи Хоная трепна и с движение на ръката показа, че тези разлики далеч не са малки, като се усмихна:

- Доста се различаваме.

- А всъщност кои са острините - попитах аз.

- Цивилизация, чието зараждане е подобно на това на човешката на Земята, която обаче след това пре-

къснала своя еволюционен път. И то насилствено. Безотговорно. Макар и отчасти по нещастна случайност, по която се стигнало до ядрена война между тях.

През това време всички около нас вече се заслушаха в преговорите, така че при настъпилата тишина и ние двамата с Хоная прекъснахме разговора си.

Започнаха с взаимни обвинения за нарушаване на договорените правила както при предизвикването на военни сблъсъци, така и в общ план, и след кратко събеседване се споразумяха само на кои теми да дадат предимство, т. е. каква ще бъде последователността на обсъжданията. Наведох се към Хоная и прошепнах:

- Няма ли да обсъждат онези ваши енергийни полета?

Хоная в отговор ми кимна с усмивка:

- Ще ги обсъждат. Нали затова сме тук. - Тя изрече това с красноречив намек за увертюра, загарявка преди мача. - Най-важното ще дойде на дневен ред по-късно. Сега ще ни припишат отговорността за първите сблъсъци, въпреки че те ги започнаха, това е безспорно. Изобщо не знам как биха могли да отрекат това. Вероятно като се правят на ударени и като поставят под въпрос съвсем други области, като след това ще доказват връзката им с началните сблъсъци или нещо подобно.

Това беше доста подобно на поведението на различни враждуващи страни на Земята, особено преди военни конфликти, а и след тях, когато ставаше дума за големи или малки спорове. Обаче главният спор между острините и чутините най-вероятно все пак произтича от частично нарушеното равновесие на силите, предположих аз. Моето размишление се спря на вероятността от такова обяснение. Съвсем възможна причина за спора беше и по-успешното осигуряване на енергийни източници за една от двете страни. Най-вероятно за чутините. Да, започнало е нарушаване на равновесието. Обаче можеха да се видят и други доста големи или все по-големи разлики между тези две цивилизации. И ако всички тези думи бяха изречени само с цел обида, без по-сериозно основание, нещо трябва да се крие зад това,

мислех си аз, въпреки че съвсем лесно бих отрекъл твърдение за по-голяма тежест на самите думи. Реакциите и на двете страни, преди всичко чувствените, бяха малко прекалено силни. Дяволски сериозно се нахвърлиха едни срещу други. С поглед обходих набързо близките лица. Да, фактически е така. Всички напрегнато очакваха резултата от преговорите.

- Здравей! – с усмивка ме поздрави един острин на около два метра от мен. Познато лице. Както и остринът до него. Това бяха двамата острини от предишната среща, с които Хоная малко се беше спречкала, и като се има предвид тогавашното им безочие, тяхната компания ще бъде неприятна за нея и сега. Да, по-добре ще бъде да избегна тяхната компания. Заради Хоная. Ни най-малко няма да ми бъде приятно да я поставя в неудобно положение, макар че тогава тя им се противопостави доста самоуверено и при това беше доста убедителна, поне за мен. И тогавашните приказки на тези двамата до голяма степен съвпадаха с последните думи на групата преговарящи от страна на острините, на чиято лъжливост и безсрамие Хоная реагира толкова чувствено.

Двамата острини се приближиха с една крачка по-близо, достатъчно за разговор, който възнамерявах да избегна. И Хоная ги забеляза и по изражението на лицето ѝ можах да открия леко недоволство, макар че учтиво отговори на поздрава им. А напрежението в този момент нарасна. Точно тук ли трябваше да се срещнем така неочаквано! Случайно ли беше? Ако това беше наистина само случайност...

- С моя приятел Орхан се възхищаваме на вашата приятелка. Много е красива – ми подхвърли в леко предизвикателна поза по-близкият острин.

- Разбира се – отговори неговият съсед, въпреки че този комплимент, изречен с известна доза цинизъм, беше предназначен за мен. – Чутините следят всички събития на Земята и особено дизайнерските постижения на земляните, които те много успешно имитират.

Хоная запази мълчание. Погледнах я няколко пъ-

ти. Чувствах се иначе длъжен да се намеся в нейна защита и с удоволствие бих сторил това, но не намерих нито една подходяща дума. Миналото, на което се базираше това безсрамно дразнене, за мен беше не само скрито, неизвестно, но с неясните си очертания ме караше да предчувствам нещо важно. А съдържаността на Хоная и моята се струваха забавни на двамата острини. Поне така реагираха. Е, съдейки от усещането, което имах, такъв начин на разговор беше тяхното амплуа.

- Интересно е как чутините са смесили индустриалния дизайн с външността на живите тела - Орхан говореше на своя другар, все едно сега разговарят само помежду си, въпреки че заради високия му тон можеше да го чуват всички наоколо, а неговият другар, след изключително внимателно слушане с подчертан интерес, и сам се включи в общите размишления.

- Да, наистина е интересно - отвърна той на Орхан. - Нещата си имат форма, която в края на краищата е такава, каквато е. И това е най-важното. Ако формата на земянките е дадена в генетичния код, а чутините постигат същата външност чрез дизайн, то накрая няма изобщо никаква разлика, нали?

Остринът цинично се засмя. И то доста злобно. Като погледнах Хоная и видях реакцията ѝ, квалификацията „злобно“ ми се стори най-подходяща. Това беше упорито повтаряне на обида.

- Хм, тези наистина прекалиха с цинизма си - прошепнах на Хоная. - Изглеждат с малко злобен нрав.

- Да, защото това е така. Това са острини - реагира тя, съдържайки гнева си. - И това за тях изобщо не е нещо особено, нито случайно. Те просто са такива.

Моят показващ разбиране поглед (а в своя гняв тя ми изглеждаше особено красива) потуши яда ѝ, както можах да разбера от очите ѝ. Острините явно искаха да я ядосват с обидите си. Приказките им бяха просто злобни.

- Знаете ли, че ме изненадвате? - Хоная, полуобърната към острините, след това повиши глас.

По-близкият острин веднага реагира весело:

- Забелязахме, да.

И неговият другар при това надменно се хилеше.

- Дълго време бях убедена, че тази ваша ядрена война ви е увредила гените само в областта на чувствата. Но сега тези увреждания се проявяват в още по-широк план. И като деформации. Имате когнитивни затруднения. Но нищо.

Хоная се обърна към мен:

- Планетата си унищожили с ядрени бомби. Всичко било унищожено. Всички живи същества и целия живот на тяхната планета били изтребени. И онези няколко острини, които преживели, тези няколко умствени инвалида, въпреки всичко останали убедени в своето превъзходство. Това са особен вид деформации. Умствени разбира се. От една страна ограничават индивида, а от друга му създават чувство за превъзходство. Невероятно интересно, В този смисъл, разбира се, сте еволюционно постижение. В това няма съмнение, нали?

Сега двамата острини станаха сериозни до много гневен блясък в очите.

- Толкова очевидна лъжа не можем да подминем – възнегодува един острин от кръга на слушателите в непосредствена близост до нас, иначе с по-спокоен вид, – защото това все пак не е истина!

- Но е! – решително каза Хоная. – В спор помежду си сте предизвикали ядрена война. Истина ли е?

- Това да. И последиците са били тежки. Обаче онова, за което намеквахте, не е точно.

- Само няколко души от цялото ви население преживели. Всички останали измрели – продължи Хоная.

- Никакви генетични изменения не е имало заради радиоактивното лъчение, както намекувате в скептичното си изказване – твърд и сериозен хладно я контрира остринът.

- Това са били окончателните последици, доказахме ви това. И тези генетични промени сега се оказват съдбоносни.

- Госпожо, това е лъжа! Приказките на тези двама господа – остринът показва своите другари – не одоб-

рявам, защото не са правилни. Обаче това не ви дава право да се правите на ударени. И първо, генетичните промени са били много малки. А иначе изобщо не са възникнали заради радиоактивното лъчение в ядрената война. Освен това, всички дефекти сме отстранили още отдавна.

- Ами проблемът е точно в това, че не сте. Или сте ги отстранили погрешно и затова стигнахме дотук – пред прага на войната – Хоная продължаваше все по-решително под одобряващото кимане на останалите чутини.

- А за какво говори тази кукла с красив дизайн? – се намеси отново един от двамата острини. – Ами не мога да повярвам! Обвинява ни за генетични дефекти някой, който изобщо няма гени!

- Моля тишина! – се чу глас, усилен чрез високоговорители в стените.

Огледах залата. Бяха се завързали доста оживени разговори, най-вероятно бяха подобни на нашето пререкание, поне съдейки по оживлението. Спорът между тях очевидно беше изострен. Отхвърлих няколко мисли по темата, а още отпреди на преден план виждах нарушеното равновесието на силите заради блокирания достъп до енергийните полета. Съвсем лесно, при узнаване на превъзходството си в момента, острините биха се възползвали от удобния случай да нанесат поражение на чутините и биха предприели нападение. Но все пак досега не бяха сторили това, поне не с всички сили. Техните действия протичаха по-скоро в смисъл на опипване на почвата, провокации с локални нападения и след това – преговори. Не са още съвсем убедени какво става с онези енергийни полета на чутините. Най-вероятно, това е добре. Поне у мен, покрай надеждата, че острините наистина не знаят напълно какво стои зад всичко това, се породил страх да не би да разкрият затрудненията на чутините при възстановяване контрола върху най-големия комплекс енергийни полета. И, в края на краищата, трябва да има още някаква разлика между тях. Хм, тази разлика, ами да, по дяволите! Може би изобщо не е тол-

кова малка. Някои знаци загатваха и за други различия, за които не можеше директно да се каже, че са маловажни. У една цивилизация на такова ниво на развитие бих могъл да очаквам търпимост към различното, освен ако... Потокът от мисли в главата ми спря. Нито една мисъл вече не ми се струваше подходяща. Може ли някаква разлика да бъде неприемлива и за същества на това ниво на развитие на цивилизацията? Именно такова нещо се показва тук в определени моменти. Но как все пак са се понасяли досега? Само заради равновесието на силите? Възможно. Хм... Здравата се обиждат. Онова за уврежданията, които били последица от ядрена война, е доста жестоко. Разстройство на мозъка, на характеристиките, а освен това тези същества биха могли да получат надмощие на толкова високо ниво на развитие на цивилизацията, и то в непосредствена близост до Земята, на която могат да се спуснат когато си поискат. Това вече не може да бъде добре за земляните. Но и за Хоная надмощието на острините няма да бъде добро.

Усмивнах се. Хубаво е, че сме на една и съща страна. Как се разгневи заради онези надути острини! Цинизмът явно е вроден на острините. Дори и мен мъничко ме жегна, когато гледах тяхното високомерно представление. Прекалено много необузданост можеше да се забележи в него, и то сравнено още и с така толерантното миролюбие. Как само могат на своето ниво на развитие на цивилизацията да говорят с такова безсрамие? Е, най-вероятно не всички са такива. Мъжът от последния разговор беше доста различен, макар че все още оставаше на мнението на острините. Може би точно казано – на основите на техните схващания. Защото и той не показваше особена дружелюбност към чутините. Но поне беше готов да разговаря по по-достъпен начин, макар че по думите му, по-скоро по начина на говорене, можеше да се разбере, че възприема различието между чутините и острините като нещо сериозно, а това в този момент показваше определена неяснота по отношение на чутините. Ами да, и у тях имаше нещо тайнствено. Онова с роботите иначе наистина беше обида, но

отчасти може би приемлива, поне що се отнася до определена характеристика на чутините. Може би в техните характери. Обаче да се упреква Хоная, че била студена или дори безчувствена, е глупост. В смисъл, че това наистина не може да бъде вярно. Но тези двама острини несъмнено бяха сугестивни със своето изказване. А и миролюбивият острин не спомена нищо по-конкретно по тази тема, най-вероятно защото трябваше да отхвърли обвиненията на Хоная. Жалко, че поне той не каза нещо повече за чутините. Въз основа на неговите обяснения бих могъл по-лесно да си изградя по-определени представи. Да, доста по-определени представи би трябвало да имам, помислих си аз. И то за двете страни. Трябва да проуча всичко.

Но каквото и да беше вече казано, макар и да беше прекалено малко за изграждане на ясна представа, все пак ми послужи като база за по-добро разбиране. Обичайните способности на земляните са (или поне много вероятно е да са) достатъчно добри за анализиране на това, за което острините и чутините на това свое високо ниво на развитие на цивилизацията се набеждават едни други. Евентуална лудост или пък (защо не?) роботско поведение, и ако става само дума за липса на чувственост или за разстройство на чувствените реакции, независимо от причината – това наистина мога да установя. При всяко положение. Важно е най-накрая да разбера за какво трябва да внимавам. А ще трябва и аз малко да ги посмушкам. Да, всичко, което наистина ми е необходимо, са няколко разговора. Както с едните, така и с другите. Най-добре, в тяхната компания, в ежедневиия живот. Това ще е окей, да. Макар че тази възможност, за съжаление, тук не се предвижда, поне не по време на преговорите, с военните формирования наоколо, когато чувствата са избутани встрани. И ако си спомня реакциите на чутините и всички онези мигове, когато животът им висеше на косъм. Ами да. Каква е истината за тях? Замислих се над въпроса, дали животът им висеше на косъм? Като моя? След някой миг можех да ги видя доста спокойни и то в някои изключително

опасни ситуации, което беше доста необичайно. Наистина, според техните по-късни обяснения, нещата не били толкова опасни, както изглеждали, защото техните материали издържат на несравнимо по-големи натоварвания, отколкото би могъл да очаква един землянин. След това известно време бяха сред битка, а сега са сред преговори. Огледах лицата наоколо, задържах погледа си на едно, след това на второ, трето, повечето се бях обърнали към масата за преговори, на която току-що бяха приели дневния ред, въпреки че и при това доста шумно се спречкаха. Острините упорстваха за приоритетно обсъждане на нарушенията на законите за забрана на вмешателствата на по-високоразвитите цивилизации в еволюцията на разумни същества на по-ниско ниво на развитие, а ръководителят на чутините определи това като леко цинична фразеология, когато, все пак, на вратата чука война. Сблъсъците вече бяха обхванали обширен участък от ER22 до ER742.

- А иначе - добави още чутинът, - ние не се намесваме в еволюционното развитие на нито една цивилизация, включително и човешката на Земята.

- Това изобщо не е истина! - възкликна един острин с изпъкнали вежди на изпитото лице и с издадена малко напред брадичка. - Вашите посещения на Земята станаха май нещо съвсем обичайно. Спускате се на нея, а след това откарвате някои хора, цялото ви начинание там дори не можем да проверяваме, а сега тук твърдите, че не се намесвате в еволюционното развитие на земляните...

- Тези наши спускания на Земята са пренебрежимо редки и са без каквато и да било злонамереност. От наша страна няма нищо спорно при това. Съвсем сигурно е, че не вършим нищо, което би могло да предизвика смут или някакъв страх сред земляните. От друга страна, вашите спускания на Земята бяха много по-чести от нашите, за което можем да се убедим, тъй като и двете страни имаме организирано наблюдение.

А остринът само поклащаше отрицателно глава, като се усмихваше:

- Каква фразеология! А какво ще кажете за Чистилището? Построихте си свое Чистилище и възнамерявате да убедите земляните, че вашата цивилизация е част от тях, а това е само крачка до окупация на Земята с оправданието, че съжителствате в библейското Чистилище.

- Такова дрънкане е недопустимо! – възрази чути-нът отляво на главния преговарящ, с малко по-светла коса с пшеничен цвят и с един нюанс по-тъмни мустаци и брада. – Чистилището е част от нашата цивилизация. С това много добре сте запознати. Много добре знаете какво е място им в досегашното ни развитие. Отрицателното ви отношение с намеци за това, че се преструваме, мамим и вършим други непочтени неща, е обидно. Затова ви моля да уважавате различията, които ни отличават едни от други, защото, макар и да са големи, няма никаква необходимост от военен сблъсък заради тях.

- Добре, построили сте си каквото сте си построили. И ние бихме могли да направим нещо такова без проблем. Обаче, защо го наричате Чистилище? Дайте му поне някакво друго име!

- Ама това е Чистилище!

Сега в залата настана страхотна врява. Всички говореха един през друг. Повечето острини клатеха отрицателно глави, сякаш искаха да кажат, че това е недопустимо, че това не е истина, а чутините споменаваха своята традиция, своето развитие и че Чистилището е част от тяхната специфичност, тяхната култура, а преди всичко – това особено високо споменаваха – тази част от тяхната култура могат да приемат и острините, за тях това би било най-добре, а не да отхвърлят достиженията на високо развитите цивилизации без предварителна проверка.

При всичко изречено, през моето видение за събитието така живо и силно се заизреждаха различни мисли, че неволно от устата ми излезе малко по-високо мърморене с полугласно заключение:

- Ама това наистина вече е прекалено!

В момента, когато забелязах реакциите на близ-

ките лица около себе си, се стреснах. Доста много от тях погледнаха към мен.

- Блъфират! – ненадейно ми долетя обяснение от страни. Погледнах и видях усмихнатото лице на по-близкия от онези двама цинични острини. Това беше приятелят на Орхан. Реагира на моето полугласно размишление. – Тези чутини блъфират. Нима не отгатнахте това? – добави арогантно той.

Отместих поглед, понеже от тези двамата цинични острини трудно бих могъл да получа каквото и да било добронамерено обяснение. Смущаваше ме и леко покровителския им тон вместо техния обичаен цинизъм. И то прекалено много, за да се хвана за подхвърлената дума и директно да ги разпитам за обяснението им на това необичайно понятие „Чистилище“. Макар, разбира се, да се нуждаех от доста обяснения. Защото своя първоначален план да получа обяснения за ядрената война от едната страна и за обидите – от противоположната страна, като след това с леко прикрито детективско наблюдение по някакъв начин проверя всичко, сега трябваше да допълня със задълбочаване в смисъл, че Чистилището е част от тяхната специфичност, както казват чутините, а това по никакъв начин не съвпада с реакциите по тази тема на острините, които се опитаха да разобличат чутините като измамници или нещо подобно, които се правят на ударени. А друг въпрос беше и това защо в началото на преговорите на преден план поставиха именно своето отношение към земляните. Поне по мое мнение това беше по-маловажен проблем, ако се имат предвид размерите на двете гигантски за земните понятия цивилизации с колосални военни и енергийни потенциали. Милиарди пъти по-големи от земните. И сега отношението към земляните беше на първо място. Острините упорито настояваха за това. А чутините, при споменаване на Чистилището, се позоваваха на специфичностите на своята цивилизация. А какво пък трябваше да си мисля аз за всичко това, беше нещо друго. Поклатих отрицателно глава сам на себе си, заради невъзможността да разбера.

От всичко, което знаех, не можех да си изградя никаква правилна представа. Тоест, не бях научил нищо, което наистина би могло да предизвика противоречия, чак до заплахата от война. И това Чистилище. Какво всъщност се има предвид под това понятие? Нима онова, което спомена Миро тогава, след танца ми с Гиги в бар „Небостъргач“ – нещо за приликата на онзи чутин с неговия баща? Еднакви маниери, смях, реакции. Ами да, и аз самият забелязах прилика, съответно от смеха му и самият аз добих впечатление за близост с неговия баща. По външност иначе беше различен – или пък може би и да не беше. Доста по-млад беше онзи чутин от баща му. А как е изглеждал баща му неоплешивял, без бели коси, без брада и мустаци, не бих могъл и да кажа. Хм. Чистилище? В какъв смисъл? Като покаяние за греховете преди влизане в рая? Най-вероятно, няма да е нещо такова, поне не в този прост смисъл, понеже след това би трябвало да има някаква проверка чрез божия съд. Пък и не се забелязва никаква насоченост на чутините в тази посока. А за острините тази работа трябва да е съвсем неприемлива. Защо? Тоест, какво е неприемливо за тях? Възможно е Чистилището да е само някакво помещение, име за някакво... Обаче какво може да означава това за земляните? Или какво може да означава това изобщо? Връзката, значи, би трябвало вече да е установена. По дяволите! Възможно ли е някой в този смисъл да използва земляните? Тоест, вече да ни използва? Обаче как? Техните пропускателни пунктове към енергийните полета, а и кодираните и защитни бариери, базирани на чувствените реакции по време на някаква незначителна забава на някакви разюздани младежи на Земята представляват проблем. Значи, зад всичко това има някаква връзка. Това е ясно. Защото, ако нямаше, и аз нямаше да бъда тук. Още самото ми присъствие във всички тези досегашни събития, показва, че има контакти, връзки или отношения между чутините и земляните, независимо от това как бих ги нарекъл. А и между острините и земляните би трябвало вече да има установени някакви отношения, защото острините също би трябвало да са се

спускали на Земята, обаче, както каза онзи острин, без намеса в земната еволюция, значи, най-вероятно, по-скоро в ролята на наблюдатели, което би трябвало да означава коректно отношение, въпреки че изглеждаха доста по-цинични от чутините, които, поне що се отнася до Хоная, за която не можех да греша, са несравнимо по-чувствени.

Хоная? Чистилицето? Двамата острини я засягаха на „кукла с красив дизайн“, следователно с намек за някакъв „дизайн“ на роботи. Да, хм, на роботи ги обиждат тези острини... Роботи? Защо? Заради липса на чувственост? У Хоная нямаше нищо метално, нищо роботско, беше далеч от безчувственост. Точно обратното. Толкова живот с човешка топлина имаше у нея и толкова радост, веселие, а също и тъга, смесени с някакъв страх, с някакво очакване... Такива обиди от острините вече не можех да приема.

На масата за преговори острините, по време на обсъждането на отношението към по-малко развитите цивилизации, противно на чутините, непрекъснато споменаваха земляните, човешката цивилизация. А чутините говореха само за по-малко развитите цивилизации изобщо, а за земната само в обосновката на това как между тях и земляните е установено отношение на дълбоко уважение; това съвпаднаше с моя опит, съответно с моето усещане, породено от отношението на чутините към мен, а вероятно и към земляните. И когато това непрекъснато намесване на въпроса за земляните в преговорите ставаше все по-подобно на академичен диспут, вече доста неразбираем заради посвещаването на толкова много време на така маловажната Земя, поне в сравнение с цивилизациите на чутините и острините, един острин от групата на преговарящите прекъсна дискусията с искане за незабавно преустановяване на всички контакти с по-малко развити цивилизации. Преустановяването би трябвало да продължи до сключване на общо споразумение за край на извънредното положение, след което под засилен контрол отново да се възстанови равновесието, основано на взаимно уважение и признаване на

правото на собствено еволюционно развитие.

След това, по искане на чутините, последва кратка почивка, за да могат, както казаха, да разговарят за приемливостта на предложението. А след като се върнаха на масата за преговори, ръководителят на групата на преговарящите прие предложението и каза:

- Надявам се, че накрая можем да се съсредоточим на въпроса за свободните коридори, които, както всички знаем, са или с поставени бариери в астероидния пояс и на други места в космоса, или са затворени, или преминаването през тях е затруднено.

А сега острините поискаха почивка за консултации. Получих впечатление, че толкова бързото съгласие на чутините ги е изненадало до истинско безпокойство сред техните редове. Всички острини около мен видимо се развълнуваха.

- Кое то търсеха, намериха - можах да уловя сред коментарите на острините, а веднага след това и съгласие в отговора:

- Така изобщо няма да ни... Не бива да им позволим това.

Всички от страната на острините надигаха гласове. Очевидно в комисията вече трябваше да знаят нещо, само че най-вероятно не с подробности, защото щяха да се съсредоточат върху мен, а не върху земляните изобщо.

- Петър - прошепна Хоная до мен, със знак да се приближа до нея. На лицето ѝ прочетох желание за поверителен разговор, докато скришом поглеждаше към острините, които разговаряха помежду си и отправяха все по-остри погледи към нея. Наведох се до устата на Хоная, така че усетих топлия ѝ дъх, и тя каза:

- Петър, острините свързаха нашите зачестили полети до Земята в последно време с предположенията си за евентуалните ни затруднения при управлението на енергийните полета. От това, че внезапно се развълнуваха, когато се съгласихме да преустановим контактите си със Земята, вече можем да заключим, че са успели да установят нашите затруднения. Постоянният информа-

ционен обмен със земляните, според техните констатации, е от изключителна важност за нас, въпреки че не знаят защо. Затова и затваряха всички пътища през астероидните пояси. А сега разбраха, че този обмен вече не ни е толкова належащ и, което може да бъде опасно за нас, че именно нашата мисия има задачата да предаде последната информация, която по тяхната сегашна оценка, най-вероятно като се има предвид нашето съгласие да се преустановят отношенията със Земята, би трябвало да ни бъде достатъчна, поне за известно време. Те все още са убедени в правилността на своите предположения по отношение на пренасянето на информация от Земята, която е от изключителна важност за нас. Обаче сега гледат на това като на нещо, което вече е извършено, въпреки всичките им предвиждания и блокади. Установили са, че всъщност се нуждаем само от допълнителна информация, която трябва да бъде предадена от нашата сегашна мисия. Иначе не знаят каква трябва да е тази информация, обаче техните групи от анализатори вече са се насочили към проучване на всичко, което е свързано с нашата мисия, с този наш полет. Може дори и да установят фактическата причина за него. А дотогава вероятно ще направят всичко, което е по силите им, за да спрат пренасянето на последната част от информацията. Ще нападнат нашата мисия и, вероятно, по-специално теб. Не трябва да им се оставяш. Ние ще бъдем до теб. И аз също. Трябва да се изтеглим от това помещение, въпреки че вероятно няма да искат да те изпуснат. Не спори с тях. Каквото и да кажат, изслушай ги с кимане и приемане на казаното от тях за сведение, обаче им покажи, че не си в състояние веднага да прецениш какво да отговориш, поради което не можеш да вземеш окончателно решение, което най-вероятно и наистина е така. Междувременно вече сме подготвили всичко, за да те запознаем напълно с нашата цивилизация, която е абсолютна противоположност на онова, което острините ни приписват, когато ни обиждат на работи. Наистина, абсолютна противоположност. Поради генетичните деформации, те са станали несравнимо по-

роботски от нас. Те са метални циници без чувства.

Исках да погледна към двамата острини, но ги видях непосредствено до себе си. Трябва да са се приближили точно при последните думи на Хоная, и то така незабелязано, че се сепнах, когато неочаквано ги усетих. Бяха съвсем сериозни, без циничната усмивка. Гледаха към мен без следа от каквото и да било високомерие.

- Всичко показва, че вашите пътувания са доста важни – започна Орхан. – И то не само за чутините, а и за нас, и по-специално за земляните. Борим се за еволюцията. За нормално протичане на еволюцията, разбирате ли? – Орхан ми остави няколко мига за размисъл. – Ние сме високоразвита цивилизация, както знаете. И чутините са на същото технологично ниво. Обаче, предупреждавам ви – само на същото технологично ниво. Не на цивилизационно, защото те не са живи същества...

- Но пък вие сте?! – избухна Хоная. – Вие, циници безчувствени!

- Бих ви помолил само за няколко мига внимание – я прекъсна Орхан с явното намерение да отклони вниманието ми от Хоная, като вече се опитваше да я избута, приближавайки се до мен.

Обаче нашият разговор привлече вниманието както на острините, така и на чутините. Вече всички го последваха, както и самият аз видях това едновременно с избутването на Хоная от Орхан, за което в този момент нямаше никаква причина, тъй като не беше необходимо да се говори от толкова близко разстояние, а за нормален разговор имаше повече от достатъчно пространство. Освен това, последните събития ме сближиха така силно с Хоная, че застанал до нея, поне в неприятните за нея ситуации, ме обземаха покровителски чувства. С вдигане и бавно спускане на ръцете показвах желание да успокоя разговора, което Орхан прие с кимане, обаче веднага продължи:

- Еволюцията и при нас протича напред. И ние, острините, с цивилизация, израсла чрез също такава еволюция, през каквато се мъчите да преминете и вие, земляните, се борим за съществуването на нашия ево-

люционен път. Такъв, какъвто някога чака и вас, земляните. А чутините искат да прекъснат този ваш еволюционен път и да ви натрапят своята, базирана само на частични информационни пакети, ако не напълно, то поне отчасти унищожена цивилизация. Техните гени са унищожени, въпреки онова, което имат, те изобщо не са гени, а само някакви компютърни програми, които е използвала онази унищожена цивилизация.

- Това не е истина! – извика Хоная. – Не произлизаме от никаква загинала цивилизация! Какво безсрамие! Знаеш ли изобщо какво говориш? Вие едва сега стигате нивото на частичното разбиране на по-високоразвитите цивилизации, на което сме сега ние, и вашият проблем преди всичко са вашите слаби възможности да схванете тези факти. Слаби са заради вашия цинизъм и високомерие. Ако земляните разберяха как високомерно гледате на тях, ще им се изпари всякакво, и най-малкото дори желание да си сътрудничат с вас. Но не само това. От вашето високомерие биха разбрали колко незначителни и излишни са за вас, както и че вие виждате в тях само някакво ненужно повторение на изминатия от вас път. Ако ни нямаше нас, вие щяхте още отдавна да сте ги унищожили.

- А това вече не е истина! – сега кипна Орхан. – Ние не унищожаваме по-малко развитите цивилизации! Причината да не се приближаваме много до тях е съзнателният ни избор да не се намесваме в еволюцията на нововъзникнали цивилизации. Също и на човешката.

- Да, безброй пъти можахме да констатираме, че ги определяте като малко по-развит животински вид – гневно му отвърна Хоная.

- Не е истина! Отношението ни към тях далеч не е нито негативно, нито омаловажаващо. Ние уважаваме техния еволюционен път. Всичко при тях ни напомня на детските години на нашата цивилизация. А иначе е истина, че някои техни обичаи и реакции се струват забавни на отделни наши хора, обаче от това да се прави заключение за нашето високомерие и презрително отношение към земляните, е прекалено. Това просто не е

честно.

Обаче Орхан с думите си накара присъстващите чутини да клатят отрицателно глави с насмешливи забележки.

- Винаги и навсякъде досега сте имали еднакво поведение - с повишен глас се намеси един чутин на две-три крачки вдясно от мен. - Нападате и унищожавате всичко, което пречи на вашите интереси. И много факти сочат промяна на вашите интереси по отношение на планетата Земя. Тази планета започна да ви харесва. А планета без ненужната човешка цивилизация ще ви бъде още повече по вкуса.

- Това пък е злобно! - ядоса се остринът, който му стоеше отляво и искаше да продължи, когато от централната част на залата, откъм масата за преговори, неочаквано се чу все по-висок говор, смесен с възгласи, и настъпи някаква суматоха с тичане. Един от бързащите острини спря до Орхан, към когото се придвижиха още от острините наоколо, и завързаха оживен разговор шепнешком. Сигурно имаше нещо, което силно ги развълнува. Острините най-напред се пръснаха на отделни групи, а скоро след това отделни хора от тях вече подскачаха или пък от време на време поне размахваха стиснат юмрук. И техните разговори заедно с различните обяснения ставаха на все по-висок глас, докато накрая някой се провикна:

- Чутините нямат достъп до енергийните си полета!

- Какво? - възкликнаха няколко спокойни дотогава острини. - Какво е станало?

- Най-новите анализи на положението потвърдиха предположенията за блокиран вход към най-големите енергийни полета на чутините. Това сега е факт. Целият им увеличен трафик до Земята и обратно е вследствие на това блокиране.

Орхан широко се засмя и засия от радост. После замахна с ръка. Да, това за тях беше успех. Това беше желана новина. Такава и по-специално тази.

- Ключалката им се запушила! - възкликна след

това той с хумористично вдъхновение.

- Умоляваме всички участници в преговорите за малко внимание! – се обади неутралният хост компютър в залата за преговори. – Поради променени обстоятелства прекъсваме преговорите до следващо нареждане.

- Бързо! – чух гласа на Хоная. – Това означава война. Острините ще нападнат. Подготвили са си всичко. Чакаха само за потвърждение от своя анализаторски център. По техни сметки предимството, което имат в момента, им дава възможност за победа. Ще започнат война, ако вече не са я започнали.

- А ние? – гледах я със затаен дъх.

- Ние ще продължим мисията си докрай. И ние, чутините, сме се подготвили. – Хоная ми се усмихна, въпреки че лицето ѝ беше станало бледо. – По-добре се довери на нас! Вярвай ми! Да вървим!

Извън залата, под свода, висок повече от сто метра, на големия площад, който с околните сгради оставяше впечатление на голям градски площад, беше настанал оживен трафик, истинско гъмжило от летателни превозни средства. Кацаха и излитаха, поотделно и на по-малки и по-големи ята, спираха до тичащи чутини и острини, и след влизането им в тях, веднага пак отлитаха. Всичко ставаше много бързо. С ускорена крачка вървах в една по-малка група чутини, повечето от нашия екипаж, непосредствено до Хоная.

- Натам! – извика тя и посочи един свободен участък от площада, накъдето се насочихме с все по-бързи крачки, докато накрая не преминахме в тичане, както всички около нас. Тогава с поглед улових излитането на много стотици летателни апарати на ята, като след това проследих полета им на височина и видях как след остър завой се насочиха към изхода.

- Виж! – извиках на Хоная, която пък вече ми сочеше с ръка летателните апарати, идващи след тях. – Това са нашите!

Веднага се спряхме, летателните апарати за миг достигнаха до нас и спряха със скоростта на спортните автомобили на Земята, разтвориха се от нашата страна

за свободно влизане със скок в тях, всичко беше извършено за няколко мига и както предишното излитане на ята, сега и ние излетяхме с няколкостотин летателни апарата в кръгов полет към изхода и към нашия кораб-майка от класа корабоносачи.

Кратките съобщения на нашия холодисплей по време на полета ни даваха най-необходимата информация. Всичко беше в интензивно движение. Не само ние. Поне според съобщенията на холодисплея, които ни показваха връщането на нашата група за преговори на корабоносача „ЗАВОЕВАТЕЛ 949“, а след това вече празния, доскоро препълнен „Площад на мира“ пред голямата зала с масата за преговори, край която вече нямаше никого. След това, в онази част на холодисплея се показа блясък от експлозия с кратко съобщение за взривяването на космическата станция за организиране на мирни преговори. Погледнах Хоная:

- Острините ли я взривиха?

- Да... И това означава война. Войната започна...

- Война... Война е... – полугласно повтаряха един след друг.

- Сега всички сили и от двете страни ще влязат в бой – Хоная стисна по-силно ръката ми, а в отговор аз стиснах нейната.

След това всички замълчаха. Докато неочаквано мълчанието не беше прекъснато от възклицанието:

- Вижте! Нашите флотове пристигат!

Изведнъж през големия прозорец на командното помещение пред нас се показва величествена гледка. От всички облаци, струпани от лявата ни страна, бавно пристигаха огромни космически кораби. По целия астероиден пояс, докъдето ни стигаше погледа, техните предни части вече бяха извън облаците, открити, добре видими, а зад тях – още по-големи части от корпусите. Настъпи миг тишина с ням възторг. Разбира се, и противниковата страна имаше такива флотове в готовност. Обаче гледката беше величествена.

- Гледайте на холодисплея! – долетя вик.

Всички го послушаха. От противоположната стра-

на, непосредствено до астероидния пояс, бързо се придвижваха корабите на острините. Отново се вдигна шум от възклицания и догадки за възникналата ситуация.

- Могат и да ни пресекат пътя! – обади се един чутин, недалеч встрани, от дясната ми страна. – В обхвата на техните оръдия сме. Ще ни нападнат!

- Няма – веднага не се съгласи с него по-решителен глас от задната част.

Отново настъпи тишина. Сега всички гледахме показаната симулация на вероятната развръзка на събитието. Наистина, всичко показваше навременното ни изтегляне.

- Ще се измъкнем – спокойно размишлявайки общи един чутин до холодисплея. – Обаче, какво ще стане след това? Ще нападнат нашия корабоносач и още преди да успеем да кацнем в него, ще се окажем във вихъра на битката.

- Трябва да влезем от страната, която е противоположна на нападението – обади се друг чутин до холодисплея, – иначе ще ни свалят. Най-добре ще е през задните входи.

Така и направихме. Събитията скоро потвърдиха нашите предвиждания. В предната част на големия ни корабоносач започнаха да попадат енергийни ракети веднага след кацането на малкия ни БУРЕВЕСТНИК, и то със сила, която няколко пъти последователно разтре-се пода под краката ни. А изникна и въпросът дали има смисъл да бягаме във вътрешността на корабоносача, като се отдалечим от нашия БУРЕВЕСТНИК, защото при евентуално разпадане на корабоносача на съставните му части, ще трябва да се върнем на по-малкия, обаче по-бърз и маневрен БУРЕВЕСТНИК. Но пък летището с хангарите беше непосредствено под външната част на корабоносача и затова беше уязвимо в случай на последователни попадения на енергийни бомби в този участък, така че вътрешността все пак беше по-добре защитена, поради изключително големите размери на корабоносача.

И отделни хора изказаха такива мисли, а други

пък настояваха въпреки всичко да останем на БУРЕ-ВЕСТНИК, готови за бързо излитане от хангара и от корабоносача. Надделя обаче препоръката на командването. Все пак, така трябваше да е по-добре за нас. А при това изборът на думи на командването беше доста различен от обичайния. Защитата ни щяла да бъде една от най-важните задачи за командването. Увериха ни, че щели да направят всичко необходимо за нас, сякаш добре им беше известно значението на нашата мисия. Но все пак корабоносачът не се изтегли веднага, за да се скрие в облаците зад останалия ни пристигащ флот. Даваше упорит отпор на нападението, без да се изтегля. Следователно, ставаше дума за още нещо. Но за какво?

След пристигането в помещенията, определени за нас, веднага всички се събрахме около големия холодисплей, който показваше обширна част от космоса около нас с всички астероидни пояси и разположението както на нашите флотове, така и на тези на острините. Престрелки вече имаше във всички гранични райони надалеч в космоса и вътре в целия астероиден пояс. Но все пак, една част се отличаваше както по гъстотата на престрелките, така и по мощта на експлозиите. Това беше точно около онази част от астероидния пояс, където беше най-големият участък на чутините. Сега всичко изглеждаше като някакво нападение от обсада срещу защитните полета с бункери, които напълно ограждаха целия този участък, показан като защитена от всички страни крепост. Да, най-мощните, ако не повечето от своите корабоносачи, острините бяха насочили именно натам.

- Защо искат тази част от астероидния пояс? - попитах аз след продължително съсредоточено наблюдение. Двама чутини до мен се спогледаха. Обаче не ми отговориха. Поне не веднага. А после, след като смихълът на моя въпрос ставаше все по-смушаващ, по-близкия чутин каза след замислено взиране в холодисплея:

- Прекалено бързо се изреждат тези събития напоследък. А резултатите от сблъсъците в отделни участъци е трудно да се предскажат.

Кимнах в потвърждение. Това беше истина. Обаче... Попитах всъщност нещо друго, а това не беше отговор на моя въпрос...

Все по-мощният обстрел на нашия корабоносач, въпреки отбранителния огън от всички наши оръжия, изтъняваше или дори пробиваше бронираните щитове на неговия корпус. Но изведнъж обстрелът престана; това, разбира се, беше странно. Поне за мен. През прозореца, непосредствено над нас, а и далеч напред, тогава неочаквано забелязах придвижване на огромни корпуси на наши космически кораби. Онези от астероидните облаци ни задминаваха и вече бяха поели върху себе си вражеския обстрел. Цялата мощ на противниковия огън сега се насочваше към тях. Обаче това не ги спря. Те бяха прекалено много. Почти целият флот, дошъл от гъстите тъмни облаци, или поне голяма част от него, сигурно участваше в нападението. Влизаха директно под най-жестокия обстрел. Да, пробиваха си път към обсадената част на астероидния пояс. Идваха на помощ. Разбиваха обсадния обръч, така че острините бяха принудени да се изтеглят по цялото направление на атакувания флот на чутините. Това беше бърз и за мен неочакван обрат в съотношението на силите на бойното поле; сега чутините поеха инициативата по цялата линия.

- Ще успеят! - възкликна един чутин до холодисплея, в който всички напрегнато се взираха. Също и аз. Но гледката на холодисплея ни най-малко не беше радваща. Погледнах чутините, за да видя реакциите им, обаче те само се усмихваха и доволно кимаха.

- А защо толкова доволство? - попитах аз. На дисплея успоредно с проникването на нашия флот се показваше и приближаването на също толкова големия флот на острините, иначе малко по-встрани, обаче сблъсъкът с тях ми се струваше неизбежен. Поне така се виждаше. Посочих ги с ръка.

- Още преди да разбием обсадните им обръчи, те ще бъдат тук - казах на Доброчут, като показвах неразбираемите за мен реакции на чутините. - Не е ли малко

прекалено рано за тази ваша радост?

А Доброчут първо ме погледна с по-жив блясък в очите, а след това каза сериозно:

- Вижте, познаваме начина на мислене на земляните. И не ни е трудно да обясняваме особеностите в нашия живот. Също така, имаме достатъчен опит със земляните. Всякакъв вид опит. Обаче, опитът ни учи, че земляните първо трябва всичко да преживеят повторно. Когато на някои ваши индивиди дадохме възможност да живеят сред нас и да се приспособят към нашия начин на живот, много бързо възприеха и нашите ценности. Много им харесаха. Бяха възхитени. Не беше необходимо да ги принуждаваме за нищо. Просто сами възприемаха всичко. И никой от тях след това не се оплакваше от нищо. А когато на отделни ваши земляни само описахме нашата цивилизация, с думи, в разговор, държаха се много въздържано. Тук – Доброчут показва спокойната част от астероидния пояс, около която се водеха най-жестоките битки, – тук сме съхранили това, което наричаме Чистилище.

- Чистилище? – повторих последната дума на чутина.

- Да, това е особеност на нашата цивилизация. И, доколкото знам, за нея не сме говорили със земляни. Така че за нас и това как ще реагират земляните на дейност от този вид, все още крие доста неизвестни.

Не знаех какво да си мисля за всичко това. Само повторих част от думите на чутина: „Дейност от този вид...” А след това, докато мисълта ми някак си се запъваше, добавих още, по-скоро за себе си:

- За това не сте говорили с нито един землянин... – набръчках чело и се вторачих в Доброчут. – А за какво сте говорили с тях? Искам да кажа...

Чутинът отгатна моите съмнения.

- О, доста им показвахме. Приехме ги сред нас. Хубави мигове прекараха сред нас, завързахме познанства с тях, всеки от тези земляни намери добри приятели сред нас. Разговаряхме както за нашите общи склонности, така и за евентуалните различия.

- Какво искате да кажете с това - за евентуалните различия? От известно време съм сред вас, но все още имам усещане, че все по-слабо ви познавам. Е, поне от време на време имам такова усещане.

А тогава ни прекъсна съобщение към екипажа да се подготви за приемане на товара от астероидния пояс.

- Внимание! До спасителните групи. Някои астероиди от района на Чистилището са повредени.

Обърнах се към Доброчут:

- Какво значи това?

- Не знам - Доброчут ме погледна. - Вие имате задължение, важно, много важно задължение. Затова останете тук! Спасителните групи ще свършат тази работа. Сигурно част от нашата високотехнологична техника е повредена по време на обстрелите от страна на острините. А какви усложнения могат да настъпят при поемането и повторното съставяне на толкова сложна система, каквата е Чистилището, още по-трудно мога да си представя.

На холодисплея можахме да видим първите схватки на нашите корабоносачи с външните корабоносачи на острините от обсадния им обръч. Експлозиите на енергийните бомби с мощния си ослепителен блясък покриха отначало само по-рехавата външна част на обсадния обръч, обаче с напредването на силите на чутините обстрелът преминаваше все по-надълбоко и почти през всички полусфери. Техните корабоносачи проникваха неудържимо. Това можеше да се види достатъчно ясно. Обаче, когато вече всичко сочеше пълен разгром на нападателния обръч на острините, на тях им се удаде отново да организират редовете на флотовете си във вътрешността. Но корабоносачите на чутините ни най-малко не се поколебаха от това. Веднага ги атакуваха по цялата ширина и със същата унищожителна мощ и постепенно ги разкъсваха и унищожаваха, така че острините се принудиха да отстъпят пред това неудържимо нападение. Обаче с разрушителното си нападение чутините все още не можеха да постигнат панически бяг и разпадане на организиранията действия на острините. Те

се отбраняваха с цялата действаща огнева мощ от всички групи свои кораби и бързо възстановиха още една вътрешна защитна огнева сфера, макар и не достатъчно мощна, за да спре корабоносачите на чутините.

Въодушевлението край холодисплея започна да стихва при новата картина на разпределение на силите. При все по-честите отмествания на погледа, за да видя реакциите на чутините, ми секна дъхът. Тяхната внезапна въздържаност потвърждаваше страха ми от прекалено бързо пристигане на корабоносачите на острините в тези бойни пространства. На острините, както можеше да се види, им се удаде да спечелят достатъчно време за пристигане на техните корабоносачи. И сега ще се разпали схватка между двата флота, още преди на чутините да се удаде да пренесат всичко това... Търсех дума, с която да обознача онова тяхно нещо, което чутините наричаха Чистилище, да, вероятно то ще е един вид върхова технология... Тези две понятия – Чистилище и върхова технология – не можех да съвместя по никакъв начин. Прекалено малко информация имах за всичко това, разбира се. А от всичко може и да съм разбрал значението на това нещо за чутините, които, съдейки по размерите на въоръжените сили, хвърлени за нашето спасяване, сякаш му приписваха съдбоносно значение. Но и острините задействаха еднакво мощни сили, което най-вероятно показва техният стремеж да превземат или унищожат това нещо. Така. Това нещо. Думата „нещо“ беше, може би, най-подходяща заради своята неопределеност. Защото, безсъмнено, това не беше нищо. Вече беше казано нещо определено. Нещо важно, да, въпреки че въз основа на казаното все още не можех да си формирам никаква вярна представа за всичко това. А заради това нещо се сбиха, и то дяволски сериозно. Е, да, корабоносача, на който се намирах с целия екипаж на нашата мисия, чутините задържаха в тила. Не го изпратиха в истинския вихър на боя. Щяха вероятно да го използват само за превоз. Хм? През това време на холодисплея вече започна да се показва първия дистанционен обстрел на корабоносачите от двете страни. С пог-

лед обходих цялата картина на холодисплея: всъщност чутините наистина бяха хвърлили в бой повечето свои корабоносачи, няколко от тях се бяха насочили към вътрешността на тази част от астероидния пояс. Да, ако им се удадеше... Корабоносачите трябваше да изтеглят цялото това нещо от вихъра на боя и да го пренесат на страни. Така ще направят. Поне възнамеряват нещо такова, а острините вече бяха отгатнали или предвидили това и сега се опитваха да го предотвратят. С всички сили. Както и да е, нищо не показваше бърз изход от това стълкновение.

Глава XIII

Още в полусън се обърнах на другата страна и леко отворих очи, но още преди да ми се удаде добре да се протегна, през спомена ми прелетяха живите картини от холодисплея на битката между корабоносачите. Дълго я следих заедно с чутините. Страхотни енергийни заряди се освобождаваха при тази схватка. Обаче целият този бой се проточи дълги часове и премина в позиционно сражение с нерешен изход, чак докато клепачите ми не започнаха да се затварят.

- Това още доста ще продължи все така - каза ми тогава Доброчут. - Освен това, независимо как ще се обърне всичко това, трябва да бъдем много хладнокръвни. Ще трябва да действаме, Петър.

След това си легнах, както направи и по-голямата част от чутините...

Сега погледнах часовника, по дяволите, спал съм повече от осем часа, констатирах аз. Защо никой не ме събуди? Сигурно не е било необходимо. Обаче през това време нещо трябваше да се е случило. Веднага станах и отидох до холодисплея. Трябваше да видя какво се случва.

При холодисплея отново се беше събрала по-голямата част от нашия екипаж.

- Какви са тенденцииите? - попитах аз, след като няколко секунди се взирах в картината на холодисплея.

- Не са прекалено добри - отговори ми Доброчут.

- Как?

- Нашите отстъпват.

- По дяволите!

На холодисплея можах да различа напредването на корабоносачите на острините. Погледнах и към корабоносачите за превоз на тежкия специален товар. Бяха съвсем близо до тях. Всеки момент щяха да бъдат до нашия корабоносач. Посочих с пръст участъка от холоизображението с тези корабоносачи.

- Отстъпват ли?

- Да, обаче им се удаде да натоварят целия товар – хитро се усмихна той и бързо ме погледна.

Значи, удаде им се, тоест, на нас ни се удаде. И на другите лица се показваше ту загриженост, то задоволство. Вгълбих се в холоизображението, за да разбера как протича събитието по-нататък и установих, че нашите сили отстъпват. Лесно можах да разбера това. Всъщност, какво означаваше това? Най-вероятно, не още излизане от войната?

- Скоро ще бъдат тук – Доброчут прекъсна мисълта ми, – а след това, под защитата на нашите корабеносачи ще се изтеглим към нашите енергийни поета. – Доброчут отново бързо ме погледна, докато следеше картината на холодисплея. – И онзи пропускателен пункт ни чака, нали, Петър?

- Да, разбира се.

Покрай всичко, което се случваше, бях почти забравил за онзи пропускателен пункт, съответно за затворените врати на енергийните полета. Разбира се, през съзнанието ми премина мисълта, че там са струпани и несравнимо по-големи енергийни потенциали, отколкото тук. Поне потенциали на чутините. Дотам трябва да стигнем, да, а след това – да влезем в тях. Това ще бъде, да. Това ще бъде спасението за нас. Хм, вгледах се във флота на чутините. Дали заминават заради надмощието на острините или заради предвиденото изтегляне към овалните повърхности на енергийните полета, това не можех да разбера.

Тогава нашият съседен корабеносач започна да се разпада от поредица последователни експлозии по цялата дължина на корпуса. Всичко това гледахме през големия прозорец. Затаили дъх, гледахме тази сцена, която продължаваше с експлозии в останалите по-големи части на кораба. След това същото се случи и с един наш корабеносач, намиращ се фронтално пред нас, а после на още три – един отляво и два, които бяха на самия връх на нашия флот. И по този начин се образува достатъчно голяма пролука за проникване на острините, към която те веднага се насочиха, още преди чутините

да преразпределят правилно силите си, и така, с концентрирана атака срещу втория ред корабоносачи, острините унищожиха още шест наши корабоносача. А по този начин под ударите на острините се оказаха нашите кораби, които превозваха товара, тъй като сигурно именно те бяха мишена на този пробив на острините. Всичко стана несигурно.

- Ще ги настигнат! - възкликна един чутин край холодисплея.

И въпреки незабавното насочване на флота на чутините за затваряне на пролуката, три корабоносача на острините вече настигнаха конвоя с товара и така мощно го атакуваха с енергийни ракети, че два от корабите, пренасящи товара, се разцепиха на две.

- Ние сме най-близо до тях - на глас констатираха чутините около мен, взирайки се ту през големия прозорец, ту в холодисплея, за да могат да видят възможно по-пълна картина на случващото се с пространственото разпределение на нашите сили в схватката с флота на острините. Корабите, пренасящи товар, на които бяха нанесени поражения, бяха в обсега на нашия корабоносач. Може би щяхме да поемем техния товар с целия екипаж. Именно хората не бива да бъдат оставяни на произвола на съдбата, помислих си аз. Можеше да се чуе известно негодувание по адрес на нашето колебание. Обаче веднага след това на холодисплея се показва променено разпределение на силите, като флотите на чутините атакуваха по фланга проникващите острини. Отново в този участък имаше по-голям брой наши корабоносачи, съпроводжани от по-малки и по-маневрени кораби, въоръжени с лазерни оръдия и ракети с енергийни глави. И атаката на чутините по интензивност беше още по-мощна от току-що извършения пробив на острините. На холодисплея дори се показва отсечения връх на проникващите сили на острините. Корабите на чутините се връзваха между тях, непосредствено след техните предни корабоносачи.

- Скоро ще ги унищожим - каза Доброчут. - От този наш обръч вече няма да се спасят.

Тогава усетихме по-силно обръщането на нашия корабоносач, а то веднага беше последвано от оживените реакции на чутините.

- Отиваме да вземем товара - обясни ми Добро-чут.

И наистина, нашият корабоносач се отправи с пълна мощност към корабите, на които бяха нанесени поражения и от които вече се отделяха големи отломки от корпуса заедно с части от складовете и с току-що качения товар. Важен товар, който вече се изсипваше и се рееше в своите оформени като астероиди контейнери. Според показаното на холодисплея протичане на битката, спасяването на товара сигурно можеше да се осъществи без голям риск, защото всички корабоносачи на острините от върха на техния пробив трябваше да се борят за собственото си съществуване. Веднага след насочването към корабите, на които бяха нанесени поражения, отделни групи чутини от нашия корабоносач получиха повиквания, придружени с точни заповеди за понататъшни действия. И цялата спасителна акция след това протече доста бързо, без прекъсвания. Никой не ни попречи нито по време на полета, нито при спирането край корабите, на които бяха нанесени поражения. Веднага започнахме прехвърляне на товара. Нашите малки кораби-влекачи се хващаха за хилядократно по-големите, оформени като астероиди контейнери с товар, който беше тайна за мен, и, както можеше да се види на умаленото холографско изображение, с бързо придвижване в непрекъснати колони го внасяха в нашия корабоносач. Някой малко по-отдалечен наблюдател на холоизображението на тази спасителна акция, най-вероятно би трябвало да добие впечатление за някакво „всмукване“ на всичко, също и на разсипания товар, в нашия кораб. Целият този товар просто долиташе в нашите складове. Всеки момент трябваше да успеем и най-накрая пристигна и съобщение за напускане на целия ни флот на района на астероидния пояс. Обаче острините през това време успяха да преразпределят събраните сили, да ги обединят със силите от върха на първоначалната им ата-

ка, които, въпреки жестоките загуби, успяха да устоят и да образуват проход за вече подготвените свежи кораби от тила, че те можаха безпрепятствено да прелетят през образуваното от техния пробив конусообразно пространство и да се насочат директно към нашия, отначало изтеглящ се, а след това вече направо бягащ корабоносач с товара, който, въпреки мощните му двигатели, го забави, защото най-вероятно беше доста тежък. Точно към нас се насочиха, а и чутините явно веднага разбраха това и с бързо извършена маневра поставиха единадесет корабоносача един до друг, истински защитен ескорт, през който не можеше да мине никой, дори и изстреляните енергийни ракети, толкова плътен щит образуваха заедно с по-малките си кораби.

Обаче корабоносачите от силите на острините, приближили се откъм тила и през завладяното от тях конусообразно пространство, внезапно атакуваха точно този защитен конвой с такъв устрем, че с мощния си обстрел направиха пробив чак до нас, почти до физически сблъсък с нашия корабоносач. Поне на четири корабоносача на острините се удаде да направят пробив и да ни настигнат. Веднага влязохме в бой с тях, отстрани ни се притече на помощ един от нашите близки корабоносачи, а идваха още и други, обаче прекалено късно за нас. При прякото врхлитане се сблъскахме с корабоносач със същите размери като нашия. Сблъскването беше последвано от страховтно трошене и мачкане. Всички веднага нахлузахме скафандрите или, по-точно казано, с пълна скорост наскачахме в тях и се изтеглихме на страни от сблъсъка. Обаче масите на двата корабоносача имаха страховтна инерция. Стотици етажи, хиляди вътрешни помещения бяха смачкани чак до гигантските хангари и складови помещения с току-що качения товар. Стените се цепеха. Чутините бягаха, скачаха в бързите вътрешни совалки или включваха гръбните фотонни двигатели за самостоятелен полет и изчезваха през някакви дълги коридори, по които се осъществяваше вътрешния транспорт. И аз, заедно с другите чутини от нашата група, се насочих към една от колоните, забаве-

на от движението, когато нашият кораб се разцепи на две, а след това – на още от своите съставни части. И преди още да се осъзная напълно, се озовах, както и другите чутини, в открития космос сред бързо летящите части и от двата самолетоносача – както нашия, така и този на острините, които в този момент бяха най-опасни заради сблъскванията помежду им и непрекъснатата промяна на посоката. Обаче не изгубих самообладание. Избягах като чутините летящите части, спуснах се на някаква по-голяма отломка, за да се защита от по-малките части, след което забелязах бързото приближаване на голяма част от кораб, за късмет – достатъчно рано, и бързо се изтеглих. Хвърлих се настрани и назад, успях да се измъкна, след това се огледах наоколо. Недалеч встрани летеше една част с изтръгнати стени и помещения. Насочих се към нея, хванах се за края ѝ и се опитах отново да събера сили. Трябваше да събера и мислите си. Събитието се случи прекалено бързо. „Скафандърът!“ – проблесна ми предупредителна мисъл. Опипах тялото си. Не открих нищо повредено. А иначе щях вече да съм мъртъв, ако скафандърът беше разкъсан. Постепенно започнах да идвам на себе си и отново да се оглеждам наоколо. На това изтръгнато парче пред мен се очертаваха някакви помещения от вътрешността на кораба на острините, разбира се – със стърчащи стени. В долната част забелязах врата. Затворена. Все още беше неповредена. Може би сигурно вътре имаше острини? „А това ще е неприятно – констатирах аз, след като изобщо не можах да събера мислите си в по-определена преценка. – Ако ме хванат, после...“ Отново мислите ми секнаха. Не биваше да отивам при тях. След всичко, което се случи, би трябвало вече да разсъждавам така, проблесна в съзнанието ми. Започнах да се вглеждам в онази неповредена врата, зад която вероятно, поне съдейки по размерите на тази астероидна отломка от кораб, имаше поне няколко неповредени помещения. Намирах се на една частично изтръгната и изкривена плоскост, която на корабоносача е представлявала етаж над помещенията с тази врата отдолу. Бях срещу тази

врата на върха на помещение с изтръгнат таван и нагъната стена. Отдръпнах се малко назад по плоскостта, встрани от евентуален поглед от вратата, който би могъл да бъде съвсем възможен, тъй като сблъскването на двата кораба беше блокирало както чутини, така и някои острини в тези помещения.

Все още имах възможност да отлетия настрани с гръбния фотонен двигател, обаче накъде? В моята посока, иначе доста встрани от мен, имаше голяма откъсната част от корабоносач, с хангари и, най-вероятно, с онзи товар, пръснат наоколо. Можах да различа някакви буци с форма на астероиди. Тогава вниманието ми беше привлечено от отварянето на онази врата под мен. С отдръпване зад една изтръгната колона се прикрих и така скришом поглеждах към вратата, чак докато след бавно, вероятно предпазливо отваряне, в нея се показва един острин, който се огледа наоколо и след това излезе навън, а след него дойдоха още много. Всички се оглеждаха наоколо. С ръце посочваха към отдалечена отломка от корабоносач, придвижваха се насам-натам и така, както и аз преди малко, се оглеждаха за евентуални спасителни кораби или по-голяма откъсната част от техния кораб. Шест, седем, осем ги преброих. Но наистина ще е по-добре да отлети на някаква друга отломка или пък на един от астероидите от нашия току-що качен товар, това ми се струваше и най-смислено. Изтеглих се на противоположната страна на тази изтръгната част от корабоносача на острините, включих гръбния си фотонен двигател и се насочих с криволинееен полет към пръснатия товар, който, както отдалеч можеше да се види, представляваше астероиди заедно с разрушените стени на складовите помещения на нашия корабоносач. Отначало се отдалечавах от тази страна, която беше зад гърба на острините, скрит от техните погледи, на достатъчно голямо разстояние, поне по моя преценка, като завих към реещите се астероиди край складовите помещения, до които след това ми се удаде да стигна. Така, отблизо, астероидите изглеждаха доста по-големи. Тяхната външност напомняше на втвърдена каменна маса,

подобно на обичайните астероиди, само че във вътрешността си вероятно криеха онзи свой странен товар. Да, тайнствен товар.

Открих вход. Той обаче предизвика у мен неясно неприятно усещане, въпреки че не можех да кажа, че се боях. Всъщност, не се боях. Иначе, имаше нещо, от което ме побиваха тръпки. Обаче не прекалено силно. Нямаше нищо такова, което да ме спира, поне не в смисъл на опасност, въпреки че онова, което можеше да бъде зад вратата, предизвикваше у мен известно притеснение. А нямаше нищо друго, освен едва видимо очертан вход върху непроменената външност на астероида. Приближих се до обозначената брва. И тя беше само нарисувана, обаче при натискането ѝ плочата се откря под моя иначе лек натиск и ме пусна през входа във вътрешността. Огледах се наоколо, но отново не се виждаше нищо особено. Все пак, от това помещение отвеждаха много врати и една, право пред мен, беше прозрачна, с изглед към някакво по-голямо осветено помещение зад нея. Поне, доколкото можах да видя през нея. Предпазливо се огледах към другите врати. Никъде не можах да установя никакво движение, нищо живо. Само нежив товар най-вероятно е поставен вътре, помислих си аз. Съвсем възможно е тук да е само склад на опакован материал. Възможно? Хм... Или всички тези помещения наоколо са консервирани за транспорт? Обаче и това не можеше да се прецени. Само врати и стени можах да видя, без предмети или каквото и да било, по което можех да заключа, че нещо е отстранено.

Приближих се до прозрачната врата, през която обхванах с поглед голяма осветена зала. В нея имаше столове и маси, а покрай стените се издигаха скулптури чак до тавана, който беше прозрачен, със синкаво-черен фон. Вече исках с натиск да отворя вратата, когато приятен глас ме покани да сваля скафандъра, след като се създадат благоприятни за живот условия. Входната врата от масивна плоча се затвори, усетих повишаване на външното налягане, огледах се за нещо, по което да установя неговата височина, нищо такова не можах да

забележа, помислих си за ръчния дисплей, в това устройство съвсем вероятно имаше и манометър, само че аз не знаех как да си служа с него. В кръг бяха разположени различни бутони с някакви знаци, които не ми говореха нищо. С това нещо не можех много да си помогна.

- Аха, манометър - измърморих повече на себе си, но устройството веднага реагира, като показва продълговат цилиндър с червено стълбче, което бързо нарастваше чак до една напречна линия. След това се изписа съобщение за изравняване на налягането, а приятният глас от прозрачната врата ми съобщи, че входът е свободен, поздрави ме с добре дошъл, пожела ми приятни чувства и ме предупреди за евентуални затруднения заради повредите, възникнали след сблъскването на корабоносачите и връхлитането на големи парчета върху тях, т.е. върху този астероид, а това вероятно причинило прекъсване на връзките и направило невъзможно контролирането на работата на някои уреди.

- Нашата контролна система вече не може да наблюдава какво се случва в отделни помещения - завърши съобщението.

Влязох в помещението, огледах се наоколо, отново имаше много врати и много коридори, без каквито и да било обозначения накъде водят, покрай стените имаше само скулптури и неразбираеми за мен йероглифи на чутините, които биха могли да бъдат и само релефно оформена художествена творба. След кратко разглеждане тръгнах право напред, доста дълъг трябва да беше този коридор, беше и извит, защото не можех да му видя края, а отстрани нямаше никакви врати. Но най-вероятно имаше и врати, само че не можех да ги различа от стените. Продължих напред, огледах се надясно и наляво и забелязах няколко изкривени плочи вдясно от мен. Да това бяха поражения от сблъскването, повървах още малко напред, тук пораженията бяха още по-видими, дори можах да различа пукнатини и колкото по-напред отивах, толкова по-нагънати ставаха както стените, така и таванът и подът под мен. След това съзрях по-голяма

пукнатина отляво, малко по-напред още една, две, три и пак нагънати стени. „По дяволите,“ – измърморих аз – „това е било доста здраво сблъскване...“

Погледнах в още една пукнатина, в нея беше тъмно, и през няколко от следващите не можеше да се види много, само помещения като малко по-големи холове на Земята, а всичко беше празно. Направих крачка напред, но наскреда крачката се спрях, вниманието ми беше привлечено от леко необикновена светлина, всъщност по-слаба светлина в частично затъмнено помещение, така че още веднъж погледнах, защото всичко това беше доста различно от обичайно добре и равномерно осветените помещения на чутините. Някакво лице минаваше покрай процепа. Жена с дълга коса. Но вече я нямаше. Спрях се. Онзи образ отново се показа. Сега вече по-добре виждах. Беше някаква чутинка, необичайно облечена, с дълга бяла роба, с ръце, скръстени на гърдите; нито една от чутинките досега изобщо не бях видял с такава дреха и с такава стойка.

Притаих дъх. Само на седем-осем метра от мен, в транс на жрица, извършваща обред, гледаше пред себе си и мърдаше с устни, мърморейки нещо, вероятно някаква молитва. Внезапно съвсем се вцепени. Изправена гледаше към една отдалечена на повече от три метра прозрачна сфера на пода, застлан с покривка. Всичко въздействаше доста тържествено. Тя остана така неподвижна доста дълго, така че вече исках да тръгна, когато изразът на лицето ѝ отново ме задържа на място. Твърде важен трябва да беше този обред за тази тайнствена жрица, която още повече се изправи и отпусна ръце край тялото си, а след това с бавни движения ги разтвори като в тържествено очакване да приеме нещо. Тогава в прозрачната сфера се появи светлина с все по-видимо изображение на легло, на което беше легнала стара земянка. Лежеше по гръб със затворени очи, които бавно отвори, само малко и само за няколко секунди, след което клепачите ѝ се спуснаха и останаха за известно време затворени, а след известно време отново се отвориха. Продължи да лежи неподвижно.

След това от нейното тяло бавно се издигна прозрачна фигура, приличаща по външност на лежащата жена, като започна да се смалява все повече и повече, изчезвайки в далечината, във сферата се обърна и още веднъж закръжи над своето лежащо тяло, отново се смали, като се отдалечаваше, докато не се обърна нагоре и не полетя към стоящата чутинка. Приближаваше се към нея, като видимо нарастваше и в естествена големина спря непосредствено до нея, а тя я посрещна с разтворени ръце, усмихната, с нескрита радост от нейното пристигане. А прозрачната фигура на землянката нерешително се спря. Без съмнение, това беше онази стара землянка от леглото, съответно нейната прозрачна фигура, защото тялото все още неподвижно лежеше там, в сферата. И тази прозрачна фигура гледаше ту чутинката, ту изображението на неподвижно лежащата жена в онази прозрачна сфера. След това фигурата съдържано се усмихна и без придвижване напред или назад, с дълбоко вдишване отвори уста, бавно ги затвори, протегна ръка през чутинката с нескрита изненада от току-що преживяното събитие, като сама започна все по-често да се усмихва в отговор на милата усмивка на чутинката. Да, приятелската усмивка на чутинката извика усмивката и на фигурата на землянката. Размяната на погледи между прозрачната фигура и чутинката ставаше все по-продължително, техните усмивки – все по-непринудени. След това чутинката разпери ръце, сякаш я канеше в приятелска прегръдка, от която прозрачната фигура очевидно вече не се боеше. Направиха крачка една към друга, прозрачната фигура също разпери ръце в очакване на приятелската прегръдка.

Все още стоях със затаен дъх. За нищо подобно не ми бяха говорили чутините. Какво всъщност правят с този обред...? След няколко дълбоки вдишвания бавно изпусках въздух през полуотворената си уста. Вместо притискане в прегръдка сега можех да видя само потъване на прозрачната фигура на землянката в чутинката. Просто изчезваше в нея. Цялата, напълно. Бавно и без бързане землянката влизаше в чутинката. И двете през ця-

лото време се усмихваха, и по време на необикновеното сливане, чак докато не остана видима само чутинката, в която прозрачната фигура напълно изчезна след бавното потъване. Не можеше вече да се види. Да, изчезна в чутинката, която след това се изправи, отново прекръсти ръце на гърдите и с бавно и дълбоко поемане на въздух, който задържа доста дълго, застана с лице, обърнато нагоре. След това повтори всички движения в същата последователност и пак, както преди това, застана примижала, с лице нагоре, когато внезапно през цялото ѝ тяло премина тръпка, и още няколко пъти един след друг на последователни вълни, а накрая от устата ѝ се откъсна вик, последва го още един, вече почти стон, обаче с някакво блаженство в себе си. Чутинката се успокои. Наведе глава, тялото ѝ се отпусна в нормална стойка след напрегнатия изправен стоеж, спусна и ръцете си от гърдите и с видимо уморена крачка отиде до левитиращия плот. Всичко това трябва да беше много изтощително за нея. Поне изглеждаше така. Или в нея се мятаха невидими сили. При всички положения, изражението на лицето ѝ свидетелстваше за бурни, толкова мощни преживявания в нея, че трябваше да се хване за онзи плот, иначе вероятно щеше да падне. Силата ѝ се изчерпа. Заради онова сливане, в нея протичаше някакъв процес, от който се огъваха коленете ѝ. „Да, може да е някакъв процес“ – помислих си аз. А чутинката отново се изправи, до известна степен дойде на себе си, отново изглеждаше малко по-съсредоточена и погледна към прозрачната сфера. Там все още се виждаше картината на неподвижната земянка, същата като преди това, само че около нея имаше и други хора, мъже, жени, а също и деца. Най-вероятно, нейни роднини. Едни плачеха, а други стояха малко по-настрана.

Чутинката се приближи до прозрачната сфера, стигна непосредствено до нея, след това спря и дълбоко трогната и цялата в екстаз, леко прекара ръка по нея. Дори сълзи започнаха да текат по бузите ѝ, докато с израз на скръб на лицето неясно мърмореше някакви думи, вероятно имената на онези край леглото. Поне та-

кова впечатление добих. Дяволски убедително беше да се види всичко това, така че самият аз сведох поглед и изтрих очи, овлажнени за няколко секунди. Обаче, след като отново погледнах към затъмненото помещение, около себе си забелязах някаква мъжка фигура, облегнатата с рамене на стената. Как? Откъде? Най-вероятно, заради тъмнината не съм го видял. Може и преди мен да е бил там... Нима сцената с обряда на чутинката толкова да ме е заангажирала, че да не се огледам наоколо? Огледах го по-внимателно. Беше острин. По дяволите! Острините още преди мен ли са били тук? Но не от онази част на корабоносача, на който бях и самият аз, не онези острини, които дойдоха през онази врата. Най-вероятно, наистина не бяха те. Но това всъщност беше все едно. Дали е сам? Огледах още малко по-внимателно наоколо. Не можах да видя нито един друг острин. Само този беше. Отстъпих крачка назад, а остринът с движение на пръста към устата ми направи знак да мълча. След това с ръка посочи чутинката и после пак сложи пръст на устата. Кимнах в потвърждение, макар че не знаех, дали така е правилно или пък би трябвало да закрещя. Остринът не изглеждаше агресивен, всъщност изобщо не правеше впечатление да е опасен. Оттам поглеждаше ту към мен, ту през една пукнатина към чутинката. Всъщност, повече гледаше чутинката, така очевидно, че започнах отново да следя събитието край прозрачната сфера, като при това поглеждах ту към острина, ту към чутинката, която през това време продължаваше видимо съсредоточена да се визира в случващото се край леглото на земянката. Просто се движеше с леко разперени ръце над онази сцена в прозрачната сфера. И сълзите започнаха да се стичат по бузите ѝ. Много силно.

Остринът през това време бавно се беше приближил до мен и отново се загледа в чутинката.

- Видяхте ли какво правят тези магарета, а?

Не отговорих. Думите на острина все пак ме изненадаха, пък и бяха изречени с ненавист, с някакво негодувание.

- Вие сте един от онези земляни, нали? – попита остринът и спокойно продължи. – Наблюдавах ви, когато гледяхте това представление на чутинката. Надявам се да не сте ѝ се вързали...

Направих неопределено движение с глава:

- Е, аз не знам, дали изобщо съм разбрал правилно всичко това. Всъщност, за какво става дума? – и след кратко размишление, под въздействието на погледа на острина, ми се изплъзна от езика: – Ами нали не са духове? Стори ми се, сякаш духът на онази умряла землянка се пренесе в тази госпожа тук. Не съм запознат с източника на цивилизацията на чутините, поне не достатъчно, за да преценя това събитие. Вашите сънародници дори ги обиждаха на работи. Доста думи и още повече онова, което се случи, за мен просто е трудно да разбере.

- Онова не е било обиждане – твърдо отговори остринът – и вашето предположение не е далеч от истината. Могат да бъдат всичко. Поне според мен. Всичко им признавам – усмихна се с надменна презрителност, – всичко, освен това, че са живи същества.

Подкрепи думите си с остър поглед, пълен със разрителна убедителност.

Изплъзна ми се едно „фуу“, докато издишах. Думите на острина иначе все още приемах с резерви, защото трябваше да погледна всичко това и от другата страна, въпреки че някои подробности в поведението на чутините дори се потвърждаваха от тях. Обаче Хоная беше жена с много чувственост в себе си. Бях почувствал цялото ѝ женско същество, когато я прегръщах, заедно с чувствената топлина, която тя излъчваше и не можеше да бъде имитирана, както и не можеше да бъде имитирана нейната болка от загубата на мъжа ѝ тогава, при нашата първа среща. Не, това не може да бъде истина, Хоная изобщо не е дух.

- Телата им са от плът и кръв – отвърнах на острина, който спокойно ме слушаше, а след това бавно направи отрицателно движение с глава и каза:

- При живите същества мисълта на индивида не-

минуемо е свързана както с мозъка, така и с тялото, а при чутините тук няма никаква връзка. При тях тялото е едно, мозъкът друго, а мисленето, заедно с характера и страстите – нещо съвсем трето.

- Значи, тялото им е от някакъв материал – направих се, че се съгласявам с неговото обяснение, обаче запазих мнението си.

Остринът наблюдаваше реакцията ми на неговите думи.

- Трудно ви е да възприемете тези факти, нали? – попита той.

Поклатих глава. Така набързо не можех да взема решение за всичко това, тъй като се запитах защо остринът да казва истината, особено като се има пред вид, че острините са в спор, всъщност – във война с чутините? Даа, в спор... Защото и чутините не казват нищо хубаво за острините. Ни най-малко. Упрекват ги за някакъв дефект, онази тяхна ядрена война трябва да е оставила последици. Погледнах острина. Ей така, на външен вид, по него не можеха да се видят никакви ядрени последици. Нищо особено, т. е. нищо такова, което да показва определени телесни увреждания. Изобщо нямаше нищо инвалидно, точно обратното, добре сложен беше този острин, както и останалите му сънародници, които бях видял досега, пък и когато говореха, бяха с целия си. Арогантни са, това – да, малко високомерни, е, доста високомерни, имат се за нещо повече, което само по себе си е разбираемо, защото наистина са на много висока степен на развитие. Пък и на Земята също има такъв обичай или нещо такова, по-високоразвитите народи се имат за нещо повече от по-малко развитите.

Сега остринът, който се смути от оценяващия ми поглед, бързо установи какво се крие зад него. Като се усмихна, направи леко, отрицателно движение с глава:

- Какво са ви надрънкали чутините за нас? Че сме инвалиди, нали? Душевни инвалиди? Защото сме имали ядрена война? – неподвижно ме наблюдаваше.

Направих неопределена гримаса, защото не исках да повтарям упреците на чутините и още по-малко – тех-

ните обиди. Обаче и не можех да отрека това, което отгатна остринът.

- Знаете ли – продължи остринът, – що се отнася до нашата ядрена война, работите са съвсем ясни, а това никак не попада на чутините. Затова постоянно все си измислят нещо и замесват неща, които нямат нищо общо с цялата работа. Вижте, и начинът, по който са ви говорили за нашата ядрена война нагледно показва тяхното планово подвеждане на земляните. Познават вашия опит и ви казват само онази част, която може да бъде само основа за по-нататъшни изводи, за вашите погрешни изводи. Посели са във вас съмнение по отношение на умствената ни нормалност, въпреки че онази наша ядрена война достатъчно добре им е позната.

Кимнах:

- Разбира се, тези неща трудно ги преценявам. По всяка вероятност са пресилвали.

- Какво ти пресилвали, навели са ви на погрешни мисли! – Остринът видимо вече беше направо ядосан. – Пренасочили са ви по съвсем погрешен път на разбиране. Не пресилват, а подвеждат, разбирате ли, подвеждане е правилната дума. Сами ще се убедите. Това не говоря само заради нашата ядрена война, във връзка с която нещата са доста очевидни, а защото постъпват по един и същ начин и във всички останали случаи.

Последните думи той изрече с истински гняв.

Нищо не казах. Сигурно щях да се спречкам с този острин, ако сега се опитам да му противореча, а не ми се искаше да правя това. Ни най-малко не исках ненужен спор.

- А с нашата ядрена война било така – остринът продължи с по-спокоен тон. – Между два доминиращи народа (и ние също сме имали тогава повече държави, както и вие, земляните) избухнал конфликт. Всичко се развивало по начин, много подобен на събитията при вас по времето на студената война, само че ние сме се впуснали в още по-голямо производство на ядрени бомби, сигурно заради по-лесно достъпните руди, преди всичко уран. А след това противоречията все повече се

изостряли. И понеже ядрената война се оказала доста вероятна възможност, и двете страни започнали да строят много здрави противоядрени скривалища за продължителен престой. И двете страни се заловили с този проект с най-голяма сериозност и според най-добрите си способности. При това възникнал въпросът на кого да се даде предимство при настаняване в първите скривалища. Понеже при нас се водели войни десетилетия още преди да бъде открита ядрената бомба, а и още от столетия преди това – с по-голяма или по-малка острота – при нас се оформила култура на бойци. Най-цененото качество било да бъдеш най-добрият войник. Младите доброволци се проверявали както при приемането им в армията, така и по време на тренировки и обучение. Били класирани както според тяхното поведение на бойното поле, така и с писмени тестове. Както момчетата, така и момичетата. И с годините тази система на отделяне на най-добрите била доведена до завидно ниво. Получили се елитни части от бойци, такива, каквито всеки командир можел само да желае. И двете страни – и тяхната, и нашата – решили, че в случай на война най-напред ще защитят именно тези елитни части от млади момчета и момичета. Такъв бил изборът и от двете страни, за това спомогнало и желанието да се укрепне авторитета на военната професия и желанието да се насърчи младежта да се включва във военните части. И както се оказало по-късно, именно това било решаващото при определяне на предимството за настаняване в атомните скривалища. За това можем да направим заключение и след проверка на промените в приоритетния списък. Очевидно ръководствата и на двете страни все още не били убедени, че съществува сериозна възможност за започване на ядрена война. Накрая тя просто ги изненадала. Всъщност, не могли да изключат грешките. А за тоталната война допринесли малко и командванията в скривалищата, въпреки че по-късните проверки показали, че били включили своите системи едва след експлозиите на първите противникови бомби. Накрая било унищожено цялото население на нашата планета. Оцелели

само онези, които били в скривалищата. А оттогава нашето развитие е протичало в мир. Оцелелите от двете страни по-късно се обединили, сигурно заради малкия брой, и след това в мир изграждали нашата цивилизация. А в самата война нямало нито ранени, нито увредени, чутините знаят много добре това. Имало или само мъртви, или напълно здрави оцелели. А генетичните промени, за които ни натякват чутините, били, пак по техните думи, последица от селекцията с тестването на наборниците. До известна степен това е и вярно, затова по-късно сме направили корекции на съответните гени, но дори приблизително не толкова, колкото ни упрекват те. Малка част от тях бяха най-вече заради недомлъвките в нашите междусъседски отношения, защото беше възможно да се направи заключение, че отново имаме нужда да укрепваме отбранителните сили и войнишкия дух. Храбростта и готовността да се изпълняват заповеди със самопожертвователност за благото на нашата цивилизация, на нас, острините, са ни вродени, и изобщо не ни идва на ум да променяме тези две наши главни положителни качества, които очевидно толкова много смущават чутините.

- Аха, а пък аз си представях всичко това наистина по малко по-различен начин – казах аз. Просто трябваше малко да се замисля над тези думи на острина. За такъв източник на дефектност, ако изобщо мога така да нарека това, наистина, не бях помислил. Изобщо, възможно ли е това? Така глупаво да започнат онова тестване? Трудно е да се повярва. Освен ако при търсенето на едни способности съвсем да са забравили за останалите, а това вече е възможно. Хм. Истина е, че такива военно ориентирани по-високоразвити цивилизации ни най-малко не е приятно да имаш за съседи, така че в този смисъл можех да разбера чутините. Пък и за земляните това нямаше да е прекалено голямо щастие, ако не употребим противоположния израз, който вероятно е подходящ. От тази гледна точка, за земляните най-вероятно по-добри партньори са чутините, но по-добре да не споменавам това пред този острин. Обаче и чутините

са странни. Ако наистина са духове, както казва остри-
нът, и което се вижда от всичко тук сега, и с тях парт-
ньорството не може да бъде особено приятно. Всъщност,
трудно е да си представя какъв вид партньорство би мог-
ло да бъде това. Думите на острина „признавам им всич-
ко, освен това, че са живи същества“ отново и отново ми
идваха на ум, въпреки че заради красивото лице на Хо-
ная постоянно ги изтиквах настрани. Духове, хм, какво
всъщност означава това понятие? Не беше лесно да се
размишлява за тях. Поне за мен не беше, защото в ду-
хове изобщо не съм вярвал. Всъщност все още не вярвам
в тях. Тук, при тези чутини, иначе наистина се вижда
нещо такова, обаче за какво действително става дума,
все пак не беше възможно да се определи ей така. Ду-
хове? Това вече е прекалено. Но пък от друга страна,
очертаха се някои характерни особености, та много не-
ща са възможни. Да, много неща...

Погледнах острина, обърнат към чутинката край
прозрачната сфера, гледаше пред себе си с блуждаещ
нанякъде поглед. В мислите си трябва да беше някъде
другаде. Когато погледнах и чутинката, видях разплака-
ното ѝ лице и как тя унесено следи случващото се в она-
зи сфера, в която край леглото на землянката мъже и
жени, които седяха на столове край краката ѝ, триеха
сълзите си. Най-вероятно роднини на покойната. Поне
така се виждаше. След всичко онова, което преживях
напоследък, а и доколкото можех и да разбера, вече не
бях убеден в нищо.

- Еволюцията на вашата цивилизация е много ин-
тересна – започнах аз. – Иначе трудно мога да си пред-
ставя какво изобщо е възможно на толкова високо ниво
на развитие на цивилизацията, така че и този ваш спор
с чутините не ми е съвсем ясен. А с оглед на всички те-
зи битки се оказва дяволски сериозна работа, – намек-
нах аз за невероятните за мен размери.

Остринът продължаваше да гледа чутинката, сто-
яща пред сферата, или поне в нейна посока, а след това
леко кимна.

- Става сериозно, да – каза той и изпитателно впе-

ри очи в мен. – Тяхната победа би означавала господство на духовете и роботите над живите същества, господство над цивилизациите, които са се развили по нормален еволюционен път в тази част на вселената. Също и над вашата. Или по-специално, над вашата, защото именно господството над вас за тях е особено важно. Знаете ли изобщо защо?

Малко помислих, но за нищо, което би могло да бъде подходящо за отговор, не можах да се сетя. Освен няколко, несвързани помежду си подробности, нищо смислено не ми дойде на ум.

- За тях сте някаква ферма – остринът ме гледаше няколко мига, а след това продължи по-спокойно: – Е, да, не е съвсем така, защото досега тук бяхме и ние. Именно на нас трябва да благодарите, че вашата еволюция протича несмущавано. Поне в общи линии. Още при първата си среща с чутините поставихме искане за невмешателство в развитието на по-младите цивилизации. Принудиха се да се съгласят за това. Знаеха, че трябва да го направят. Въпреки цялото негодувание, накрая се съгласиха. След това предложихме правилата.

Остринът дори малко се разпали при последните думи, така че трудно устоявах на неговата убедителност.

- На мен чутините ми говореха за приятелско отношение към по-малко развитите цивилизации – подхвърлих аз. – Нищо враждебно към нас, земяните, не можах да забележа у тях.

- Нищо враждебно! – повтори остринът моите думи и почти необуздано се засмя. – Ха! Че и вие не мразите прасетата, които изяждате, нали?

Тази забележка беше или безвкусна, или... хм, груба.

- Споменахте споразумение за зачитане на правото на по-малко развитите цивилизации на собствено развитие, така че сравнението с прасетата...

- Е, разбира се, това споразумение важеше досега. Поне до границата на забележимото. Вашата еволюция досега не беше смущавана благодарение на нашето

отстояване на позицията за ненамеса в еволюционния развой на по-малко развитите цивилизации. Но ако ние не бяхме наблизил и чутините правеха каквото си искат, без каквото и да било контрол, сравнението с прасетата щеше да бъде достойно за внимание.

Леко се намръщих и полугласно повторих:

- Достойно за внимание... Хм. А защо? А какво ги кара да правят това?

Стиснах устни в знак на неразбиране и невъзприемане на такъв вид действия и си помислих, дали не е по-добре да вярвам на острините, отколкото на чутините. А тогава замигаха светлини и се чу пронизителен вой, при което чутинката се сепна и се огледа наоколо, но не можа да види острина и мен, а с някакво притеснение или страх, както можеше да се види на лицето ѝ, се обърна към изображението в прозрачната сфера и след това – към мигащите светлини над себе си, бързо се отдръпна крачка назад, сякаш трябваше да избяга, след това пак се приближи и още веднъж погледна изображението в сферата, изтри сълзите от бузите си и после се обърна настрани и с бързи крачки избяга през вратата. Погледнах острина. И той изглеждаше някак смутен. Поглеждаше ту към мигащите светлини, ту към ръчния си холодисплей:

- Унищожили са защитния ми контролер на входа на този астероиден контейнер. И то преди да успее да ги забележа.

Огледа се наоколо и пак погледна ръчния дисплей, където се показваше разположението на околните помещения.

- Какво ще правим – попитах аз.

- Тук, през тази врата и след това напред по коридора, трябва да отидем до горните помещения.

Остринът посочи с пръст предвидения път през показаните на холодисплея помещения. Там имаше и изход през горните помещения. Остринът тръгна към отворената врата, а аз го последвах, минахме през нея, и в коридора нямаше никого. По така точното пространствено изображение, показано на холодисплея на остри-

на, не беше трудно да се ориентираме. Обаче последва експлозия в помещението, през което възнамерявахме да минем, вратата с трясък се отвори, в нас се блъсна ударна вълна, така че трябваше да се спрем. В този момент през вратите от двете страни към нас се втурнаха роботи на чутините. В миг и двамата бяхме на пода. Веднага разоръжиха острина, а на мен ми позволиха безпрепятствено да се изправя сред тях. Вече отнасяха острина и след малко изчезнаха с него зад вратата, така че останах сам с роботите.

- Надявам се, че не сме ви наранили – уважително се извини един робот със съвсем човешка външност и ме помоли да го последвам до централната зала, където бил някакъв сборен център.

- Останалите членове на вашия екипаж са оцелели след сблъсъка – ми каза още роботът – и нашето командване вече е наредило да продължите вашата мисия.

- А, да! – казах аз, като в главата ми се пораждаха нови мисли и някаква констатация, че все още е прекалено рано за окончателни заключения, макар че преди малко онзи острин беше доста, доста убедителен. След дълго чакане в централната зала ми съобщиха, че идвал нашият кораб БУРЕВЕСТНИК, на който вече трябвало да е събран нашият екипаж. А иначе всичко било наред и нека на спокойствие да съм си почивал. Приносителят на това съобщение, отново робот с човешка външност, при това ме посъветва да отида в едно по-подходящо помещение, което е „много приятно“, както каза той, и когато с глава дадох знак, че съм съгласен, продължи:

- За почивка и релаксация след изключителни усилия са предназначени специални помещения. И нашите гости много често ги използват.

След това ме покани да го последвам по посока на тези помещения. Обаче пояснението, че чутините имат в този астероид специални помещения за почивка, до известна степен се различаваше от моя досегашен опит. Не кой знае колко често бях срещал уморени чутини. Ако изобщо бях срещал. А на този астероид, поне по думите на робота, добих такова впечатление, че често

имат работа с умората на чутините. От какво? Помислих си за чутинката при прозрачната сфера. Хм?

Роботът ме отведе в голяма зала с удобни нарове покрай стените, с шест реда шезлонги, наредени в средата на помещението, и с кръгова пътека, по която се разхождаха някои чутини, а други си почиваха в шезлонгите или на онези нарове; всички изглеждаха съвсем различно от чутините, с които бях привикнал досега. Един мина край мен с блуждаещ поглед, който беше вперил пред себе си, така че изглеждаше някак си странно. Роботът ме поведе към един свободен нар, долният беше все още свободен. Седнах на него и започнах да оглеждам наоколо. Един чутин на шезлонг на няколко метра от мен, докато дишаше дълбоко и бавно, леко отваряше и затваряше очи. Малко по-нататък дремеше една чутинка. А покрай мен с бавна разхождаща се крачка се движеше друг чутин с напълно отсъстващ дух, като някакъв мъртвец. А може би самият той беше дух. Но и останалите чутини в това помещение не изглеждаха доста по-различно. Липса на жизненост можах да забележа у всички. Много странно. Преди не бях забелязал нищо подобно.

Всякакви мисли ми идваха на ум една след друга, защото мисълта за духовете все още беше необичайна за мен и не можех просто ей така да приема онези обяснения на острина. Духове, да, духове... Въпреки всичко, все още не можех да видя нищо по-определено. Никога не съм вярвал в духове, а сега изведнъж да повярвам просто така? Да, ама не става. Още от първата ми среща с чутините се сблъсквам с понятия чужди, дяволски необичайни, с неща, които явно са възможни, въпреки че до неотдавна ги смятах само за игра на въображението. Дали в тази действителност биха могли да съществуват и духове? Като чутини? Тази мисъл ме накара да се надигна от нара. Още веднъж бързо обходих с поглед помещението. На сумрачния фон, непосредствено след седящия чутин, забележах неясна фигура на жена, от която неволно у мен се събуди сцената край прозрачната сфера. Трябваше да я сравня с фигурата на онази чутин-

ка, която накрая избяга така набързо при воя на алармата. И сега, тази жена можеше ли да е именно тя? По дяволите. Ако това е истина, то тези чутини тук са нещо такова като нея. Нещо такова? Разбира се, не ми беше съвсем ясно. Обаче, какви биха могли да бъдат иначе? Тези духове тук, около мен... Не, не, все пак така не можех да започна размислите си за всичко, което се случваше тук! Сякаш умираха или току-що бяха възкръснали... Точно така. В тези две групи бих ги включил най-лесно. Съвсем лесно си представих там, долу, на Земята, някакъв труп, от който онова, каквото и да беше то, за мен може и да е душа, се пресели в чутинката. Само че защо имат толкова празен поглед? Духовете празен поглед ли имат? Мъртъвците вече да, но духовете? А какъв поглед всъщност имат духовете? Или, какъв трябва да имат? Наистина, прекалено малко знаех за духовете. В моргата вече бях виждал мъртъвци. И тази атмосфера тук от време на време ми пораждаше същите чувства, макар и при вида наистина само на някои чутини в това помещение. Само някои от тях оставяха такова впечатление. Обаче те бяха достатъчно убедителни. Отново огледах помещението и там, където беше преди, видях очертанията на лицето на онази чутинка. Та наистина седеше там... Още по-внимателно се загледах в тази посока и потърсих познати черти на лицето, потънало в полумрак зад доста по-едрия чутин, седящ пред нея. И той ми изглеждаше някак си мъртвешки. А да не би всичко това само да ми се струва? Хм. Трябва да отида при нея. Ако седнех до нея, разбира се по-лесно щях да преценя всичко това. Но трябваше да седна между нея и онзи мъртвешки чутин преди нея. Хм... Към тази атмосфера тук изобщо не можех да привикна. Дори точно обратното... започнаха да ме побиват тръпки. Иначе не ме беше прекалено много страх, не. А и изобщо не ми беше приятно. Да се направя ли на прост и да седна между тях? Да направя така сред духове? Е, не ми и остава нищо друго. В хубава каша се забърках. Или, по-скоро, ме забъркаха. И сега ще трябва да се промъквам между духове? Да, именно, трябваше да се промъкна там между

тях. Защото не мога да попитам нещо във връзка с намеренията си тези чутини край мен.

Отново се огледах наоколо. Чутинът, отдалечен на два-три метра, беше обърнат с лице към мен. Да, беше се втренчил право в мен. Да не би да ми чете мислите? Такива странни, каквито изглеждаха, тези чутини напълно възможно да имаха и такава способност... Фуу! В това помещение трябваше да внимавам дори за това, което си мисля. Още веднъж погледнах чутина. Все още стоеше неподвижно, обърнат право към мен. Това беше повече от очевидно. А трябваше да мина покрай него. Този тип ни най-малко не беше приятен. Наистина ли гледаше в мен? Всъщност, не можех да определя накъде гледа.

Реших се. Станах бавно, обходих с поглед помещението и полека се разходих край него. Още един чутин кибицеше там отстрани, подобен на вид, само че оставяше някак си впечатление на войнствен, поне по-резките му движения оставяха такова впечатление. Доколкото беше възможно, със спокойна стъпка тръгнах напред, а погледа си вперих пред себе си, дълбоко замислен, въпреки че при това не мислех за нищо, или по-скоро мислех само за това да не привличам ничие внимание със своята различност. След това се спрях до онази чутинка в полумрака. Изобщо не смутих нито нея, нито чутина пред нея. Дори не ме забеляза, просто гледаше през мен. Не изглеждаше опасен, не показваше никаква агресивност, въпреки че беше доста едър. Малко се озърнах наоколо и седнах на близкия нар, както бях видял да сядат чутините в това помещение. След това известно време гледах втренчено пред себе си, което трябваше да бъде забелязано от чутинката до мен, въпреки че очевидно изобщо не я интересувах. След това се излегнах по гръб и се надигнах на лакът, така че можах да запазя видимостта си към помещението, без специално завъртане на главата. Чутинката все още беше разплакана. Бавно посягаше с ръка към лицето си и триеше с пръсти сълзите ту от едната, ту от другата страна, като при това на пресекулки мърмореше нещо. Заслушах се.

Нещо все трябваше да различа от това мърморене. Обаче не ставаше. Мърморенето беше прекалено неясно, губеше се в шепот, всъщност само в мърдане на устните. Отново седнах. След това погледнах към чутинката, някак си се преструвах, че гледам покрай нея, обаче се опитах да чета от устните ѝ, за да хвана поне някоя дума. Беше някакво жалене. „Горките...” успях да различа, последваха някакви неразбираеми думи. И отново „горките...”. Сигурно беше казала: горките ми деца... Повтаряше това на края на всяко мърморене. Вслушах се още по-съсредоточено и при това прикрито наблюдавах лицето на чутинката. Да, жалеше своите близки. Правеше това подобно на хората от Земята. Съвсем човешка реакция при смърт на близък човек или скъп приятел. Само че тук беше точно обратното. Онази, която беше умряла, жалеше своите живи роднини. Хм? Това си го бива. Леко въртях отрицателно глава, сякаш не мога да приема прекалено просто обяснение. Това, което се виждаше, най-вероятно беше по своему реално. Обаче беше и факт, че тази жена близо до мен е чутинка. А се държеше така, сякаш беше онази жена, онази мъртва землянка, сякаш онази мъртва жена беше оживяла и след това гледаше своите живи близки. Хм... „Горките деца...” повторих мърморейки нейните думи.

Чутинката се сепна. Но не прекалено силно. Само малко, толкова, колкото да ме забележи.

- Прекалено високо ли говорех? – попита тя.

Завъртях отрицателно глава. Наистина, беше малко по-шумна от останалите чутини в това помещение, но това беше и най-малкият проблем. Затова махнах с ръка, а чутинката прие това като движение, което се разбираше от само себе си, така че в този случай очевидно бях реагирал по нейните критерии. Само ме погледна още два-три пъти. Вероятно трябваше още нещо да добавя. Обаче какво трябваше да кажа? А какво се казва при такива случаи? Нещо обичайно? Какво е за чутините в такива случаи нещо обичайно? Огледах другите лица наоколо. Повече или по-малко всички някак си блуждаеха. Така, както преди малко се мъчех да се престоря

и аз? Хм, няма да е това, не. Те не се преструват. Да подхвърля ли някоя част от размислите си?

- Жал ми е за децата – казах аз, мърморейки, сякаш размишлявах в транс.

- Да – леко кимна чутинката. – Въпреки че вече всички са осигурени, със семейства, всички имат работа, редовни доходи, семейства, деца...

Тя изтри сълзите си. В думите ѝ можеше да се усети и родителското удовлетворение от това, че децата са осигурени. Колко човешко беше това.

Отново изтри сълзите си:

- Да, изгубиха мама. Мъчно им е. Не мога да гледам техния плач.

На думите ѝ реагирах с бавно потвърдително кимане. Иначе исках и нещо да добавя, но след размислих, замълчах. Досега се бях представил доста добре. Какво изобщо спада към обичайния разговор на чутините в такива случаи ми беше доста неизвестно, за да си позволя малко по-непринудено бърбене. Въпреки... този обичай на чутините? На духовете? На духовете или на чутините? След всичко това, това не трябваше ли да е едно и също? Как трябваше да проникна в тайните на тази цивилизация? Възможно е това да не точната дума, но все пак става дума за определена „цивилизация“, въпреки че острините не ги признават за живи същества.

Към мен се приближи една роботостюардеса с приятна, макар и различна външност от тази на чутините, които по този начин се бяха погрижили за достатъчно забележима разлика между тях и роботите. Хм... Между тях и роботите? Съобщи ми, че имам посетител. Хоная беше дошла. С нашия кораб дойдоха да ме вземат.

Бързо станах. Още веднъж погледнах разплаканата чутинка и се запътих след роботостюардесата.

Глава XIV

С Хоная вървахме по входния коридор на нашия БУРЕВЕСТИК. След нейното идване да ме вземе от астероида, мислите ми бяха още доста разконцентрирани от всички онези размисли, след които не можех съвсем да се отпусна, дори и при радостта на Хоная от повторната ни среща. Вече се била уплашила за мен, каза ми тя. Дяволски силно беше това сблъскване. Никой не знаеше нищо за другите. И за себе си не знаех къде се намирам. На една от откъснатите от корабоносача части ме отнесе в неизвестна посока. Иначе последвало бързо възстановяване на корабоносача, много бързо, обаче преди това имало и жертви. И то немалък брой, добави Хоная. Кимнах. Всъщност, беше ми неприятно, защото не се присъединих в еднаква степен към нейното въодушевление от нашата среща. Неволно дори я поглеждах със съмнение в искреността на чувствата ѝ. Понеже онова с духовете така ми се беше загнездило в съзнанието, че изобщо не можех да се отърся от тягостното усещане. А след това и нейните игриви погледи ставаха все поддържани, а и това пак не беше приятно, затова започнах да търся малко по-оживена тема за разговор. Обаче нищо подходящо не ми идваше на езика. Странно. Преди при общуването си с Хоная изобщо не бях имал затруднение заради липса на думи. Дори бяха прекалено много, и на двама ни думите идваха без каквото и да било напъгане. Пораждаха се от само себе си, без специално размишление. А сега вървах до нея и изкуствено се усмихвах.

- Знаеш ли, Петър – започна Хоная след пауза, иначе не прекалено дълга, но все пак доста смущаваща, – моите уморени сънародници в онова помещение за почивка, както виждам, са оставили у теб доста силно впечатление.

Усмихнах се. Думата „впечатление“ в този момент ми подежда като шега. Просто ме обзеха леко хумористично-несериозни мисли.

- Малко по-различни изглеждаха от вас тук. Искам да кажа, по-различни... – опитах се да поясня.

И Хоная се усмихна при моето търсене на подходяща дума за очевидно не най-ясното за мен понятие.

- Там, на астероида, хванали някакъв острин – казва тя.

- Да. Хм. Острин, да – отговорих аз.

Хоная отмести погледа си от мен. Дяволски бързо прочете мислите ми. А и на мен вече не ми беше трудно да констатирам нейните. Поне тогава не ми беше трудно; имах чувството, че не греша.

Но неочаквано Хоная звънко се разсмя, спря се, бързо се обърна към мен и игриво ме погледна:

- Острин, нали?

Не знаех какво да отговоря. Палава хитрост играеше ту в очите ѝ, ту в ъгълчетата на устните ѝ.

- С острините не сме приятели. За това вече имаше възможност да се убедиш, нали?

Продължих да я гледам мълчаливо. Красива беше. Така, както говореше... Не можех напълно да потисна у себе си възхищението, прекалено жив беше нейният поглед, само че известно съмнение се промъкна в моето вече доста утвърдено мнение.

- С острина разговаря, нали? – Хоная всъщност изобщо не се нуждаеше от отговор. Просто само за да ми направи добро впечатление ми постави този въпрос, както достатъчно ясно прочетох на лицето ѝ. По моето поведение беше отгатнала вече всичко. – И какво ти каза после този острин за нас? Че сме духове?

На Хоная ѝ се струваха забавни тези нейни констатации, пък и ни най-малко не беше изгубила самообладание и това беше своеобразно натоварване за моето мислене.

Погледна ме:

- Вярваш ли в духове?

- Хм – беше всичко, което ей така, набързо ми излезе от устата. – Не. Всъщност не, – добавих все пак след това.

- Е, нали виждаш – веднага реагира Хоная. – Не

вярваш!

Завъртях отрицателно глава:

- Не.

Хоная ми се усмихваше:

- Значи можеш да ми повярваш, че и аз не съм дух.

Сега имах всичко на куп. Много информация. Прекалено много се събра. От всякакъв вид. А Хоная беше красива. Дяволски красива. Моето търсене на решение с анализ на всички случайни мисли и след това с повторно сглобяване на различните констатации, може би трябва да се е отразило на лицето ми. Обичах я. Въпреки всичко. Усмихваше ми се.

- Знаеш ли, Петър – започна отново тя, – ние сме стара цивилизация. Толкова стара, че вашата дума „традиция“ при нас може да се употреби само частично. По-не по отношение на нашето свързване на различни понятия с нея. Тук са определени, свещени за нас принципи, които според нас имат дълбок смисъл. Животът за нас е свещен. Всичко, което е живо, е свещено за нас. Всички живи същества. Таим дълбока почит към всичко живо.

Усмихнах се в знак на одобрение на думите ѝ:

- Хубаво казано. Приятно е да се чуят такива думи от устата ти.

- Думи? Е, окей. Още доста неща трябва да ти кажа за нас, обаче преди това и за острините.

Хоная замълча. Разбира се, заслушах се, защото не можах ей така набързо да добавя някаква смислена забележка, макар че ми идваха доста мисли.

- Вероятно онзи острин ти е говорил и за тяхната ядрена война? – попита тя.

Кимнах в потвърждение.

- Да, спомена я. И също така онези, оцелелите, които по техните тогавашни критерии били най-добрите сред тях.

- Да, би трябвало да са били най-добрите войници. Но проблемът не е толкова в изключително подчертаните способности въз основа на такъв избор. По-големият

проблем е в нещастната случайност. Преди всичко, групата на оцелелите била много малобройна. Само всичко на всичко няколко десетки индивида.

- Какво? Само няколко десетки? – този толкова малък брой беше за мен изненада. – Разбрах, че са били няколко десетки хиляди.

- А, така ли? Острините ни най-малко не обичат да говорят нито за този брой, нито за тези свои избраници, на които чувствената недоразвитост, да не кажем безчувствеността, била вродена. Иначе това го знаели още по времето на тестовото избиране, но за тях тогава най-важно било бързото реагиране във военни условия. Цял куп важни способности, които иначе притежавал средностатистическият острин, липсвали на тези избраници. Направо били същински инвалиди в областта на чувствата. И не само на чувствата. И след това точно тези оцелели острини продължили развитието на тяхната цивилизация с дълбоко убеждение за превъзходството на собственото им елитно малцинство и за своята мисия. Създали истински митове за способностите, въз основа на които били избрани. А за предупредителните призиви за наличие на негативни качества, просто „забравили“. Всъщност, отначало омаловажавали значението им и ги изтиквали към периферията на своите размишления, докато с течение на времето тези техни определения не им станали навик, който по-късно преименували в традиция. И това сега е тази традиция въз основа на предания, която толкова често споменават, както си могъл да чуеш. Така било, докато не се срещнали с нас. Или по-точно, отначало доста дълго време сме живеели като съседи с по-малко взаимни контакти. Но въпреки това все повече и повече сме се опознавали взаимно и ние сме могли все по-ясно да установяваме техния дефект. Много предпазливо сме им го споменали. Ние сме по-стара цивилизация, която познава пътя на развитие на много други цивилизации на различни планети. Знаем какво е изгубено в онази тяхна ядрена война. И им казахме как могат да отстранят отделните негативни качества. Отначало се вслушаха. Дори ни се стори, че ще

се съгласят на постепенно генетично надграждане. Но след това се спряха и започнаха някаква разправия за едно такова отклонение от тяхната традиция. Възникна въпросът какво произтича от гените и какво – от предаността към своите ценности, своята традиция, която някои отделни острини започнаха отново да изтъкват на висок глас. Образува се силна група, която твърдеше, че напредък е възможно да се постигне без промяна на гените, а накрая всичко се усложни от растящото възвеличаване на собственото им развитие с окончателната констатация, че трябвало да променят нас, а не себе си. След това се започна. Нищо не разбираха. Всичко, което им кажихме за себе си, всичко отхвърляха като неприемливо. Докато изведнъж нищо у нас вече не им харесваше. Всичко им пречеше. И накрая констатираха, че единствено те могат да бъдат носители на по-нататъшното развитие, а ние – изобщо не, въпреки че им казахме много за нашата цивилизация, значително по-стара от тяхната. Извървели сме по-дълъг от техния и доста по-солиден път на развитие. Не така тесен, насочен само към военна технология, а и към областта на изкуството и новите форми на живот. Особено що се отнася до последното, ние сме на несравнимо по-високо ниво на развитие от тях. Те отхвърлят този факт както с просто отрицание, че и за тях са приемливи различните форми на живот, така и с омаловажаване на нашата по-висока степен на развитие на цивилизацията като цяло. Така различията между нас все повече се увеличаваха, докато не се стигна до техния опит за проникване в нашите енергийни полета.

- Завладяването на тези ваши енергийни полета щеше ли да им осигури надмощие над вас? – попитах аз.

- Ами не могат да ги завладеят. Обаче някои сред тях са съвсем убедени в своите военни и завоевателски способности, а това е последица от безбройните митове от тяхната, както казват, история, въпреки че по-голямата част от нея са си я измислили едва допълнително или, по-точно, така раздули и изменили някои случаи с относително малко значение, че по-късно от тях станали

вече съвсем невероятни истории. Направихме анализ на възникването на тези събития. И наистина, техните предци имали много военачалници, така че съществува основание от този вид. При това обаче, многобройните блестящи дела на отделни острини до значителна степен са само плод на въображението на по-късните поколения. Заради непрекъснатото присъствие на тези легенди в ежедневието им живот, някои острини вече са изгубили усета си за реалност. По-късно някои екстремисти се събрали в подходящия момент и на подходящото място, както казвате на Земята. Последва опитът за проникване в нашите енергийни полета и ни нанесоха, както можа да видиш, доста щети, но защитата ни не пробиха. Трудно можем да разберем как изобщо им е дошло на ум нещо такова. Съвсем малко данни за нас дешифрирали и решили да предприемат нападение.

- Обаче и вие не можете сега да влезете в своите енергийни полета. Във всеки случай, това е било опасно нападение, – казах аз с намерение да посоча опасността на острините, които Хоная, съдейки по нейните думи, малко прекалено подценяваше, поне по отношение на военната област. За мен евентуалният победител в тази тяхна война изобщо не беше съвсем ясен.

Обаче Хоная направи отрицателно движение с главата:

- Не могат да ни победят. И на бойното поле можем да се мерим с тях. Тези енергийни полета бяха само наше предимство. Може да се съжاليا повече поради факта, че това ще се покаже едва след конфликта, след войната, която можехме да избегнем, ако бяхме освободили нашите мощности, произвеждани от тези енергийни полета. А иначе, още не е изгубено всичко. Все още можем да осигурим мир, който е толкова необходим за оцеляването на вас, земляните.

- А защо на нас? – неволно изрекох аз.

- Защото боеве ще се водят и във вашия участък от космоса, а там, където бъдат такива сблъсъци, няма да остане нищо живо. Цялата ви планета ще бъде унищожена. Това трябва да предотвратим.

- Даа, хм – измърморих аз. И това може да е истина. Въпреки че Хоная може би малко пресилваше. Само за нещо такова не можех да ѝ повярвам просто така. А от друга страна, при всички тези мощни оръжия, които притежават както чутините, така и острините, няма да е необходимо много за унищожаване на живота на Земята. Вероятно катастрофа би могла да се случи и по погрешка. По дяволите. Хоная все пак пресилва. Имах някакво такова усещане. Както и да е, всичко това е крайно проблематично.

- Много странно ми се струва, че някаква високо-развита цивилизация така тясно ще се насочи само към изграждане на своя военен потенциал – подхвърлих аз едно от своите съмнения. – Е, да, все пак добре е, че поне вие сте вървели по по-нормален еволюционен път.

- Да – с усмивка потвърди Хоная и наблюдаваше промяната на изражението на лицето ми. Разбира се, не бях съвсем убедителен с думите си, които бяха само за миг в съответствие с моите размишления, а иначе вероятно не, защото трябваше да се съобрази с много неща, а аз не можех да кажа нещо по-определено, въпреки че се мъчех. Леко въздъхнах от някакво безсилие. Всичко, значи, и не беше така, защото, от друга страна, след това нещата не си съответстваха.

Хоная продължаваше да ме наблюдава. Отново отгатна мислите ми.

- Петър, виж, ами вече няма никакви пречки. Вече нищо не ми трябва да крия пред теб. Видя нашите битки. Трябваше да видиш това. Сега знаеш как бързо може да се стигне до унищожение на Земята. Трябва да ти е станало ясно от всичко това. Ние сме за мир. Но не само това. Досега също така го поддържахме и ще го поддържахме и занапред. А и ти можеш да допринесеш нещо за това. И тъй като и вие, земляните, не можете да останете настрана от този спор между нас и острините, трябва да действаме заедно. Досега разчитахме повече на твоето чувствено възприятие и твоите размишления по усет. Знаехме, че ще усетиш нашето приятелско отношение към вас, земляните, и това досега беше доста-

тъчно.

Хоная говореше доста спокойно. И, също така, самоуверено. Когато продължи, имах впечатлението, че е искрена:

- Петър, доста далеч е нашата родна планета, където и сега живеят нашите сънародници. А ние сме пионери. Когато сме достигнали висока степен на развитие, сме построили големи космически кораби за хилядолетни пътувания. И така, един от тези кораби достига дотук, където сме сега. Още преди острините сме пристигнали. Те идват по-късно. Ние сме първата чужда цивилизация, която те срещат, така че за тях това се явява нещо ново, затова реагират на нас много разумно, съвсем приятелски са при нашите първи срещи и ние ги приемаме като свои съседи. Тук има достатъчно място за нас, за тях и също за земляните. Оставяме ги на спокойствие, тъй като за нас дори е приятна близостта на други цивилизации, а и те не представляват никаква опасност за нас. Поддържаме познания с периодични срещи, на които се опознаваме постепенно, чрез разговори помежду си, ходим си на гости едни на други. Така минава доста време и всичко вече показва трайно установени добросъседски отношения. Всички имаме от всичко достатъчно, не се забелязват никакви нужди от промяна на каквото и да било. Наистина, някои хора от наша страна предупреждават, че непременно трябва да бъдем предпазливи, тъй като острините започват да ни настигат в технологично отношение. Предупрежденията се отнасят и за тяхната военна традиция, пропита от легенди, пълни с жестокост и почитане на военачалници. Обаче всички наши сравнителни анализи на техния и нашия военен потенциал показват нашето достатъчно голямо преимущество. Всичко изглежда наред. И според нашите оценки изненади не са възможни. След това се стига до онова неочаквано нападение или опит за проникване в енергийните полета, а това веднага сменя дотогавашното мирно съседско съжителство със състояние на вражда. „Защо направихте това?“, ги питаме веднага на първите преговори. Но те изведнъж изваждат на

бял свят аргументи, базирани на някакви техни проучвания и анализи, като упорито твърдят, че тези техни глупави идеи са правилни.

- Как изобщо им е дошло нещо такова на ум? - попитах аз и поклатих глава с неодобрение на поведението на острините към приятелски настроените чутини. Всичко се крепеше на някакви измислици, затова в пристъп на любопитство подхвърлих: - И какво всъщност са си измислили?

Пръстите ми с леко стискане си играеха с ръката на Хоная, докато продължавахме да си разменяме погледи, при което отново почувствах човешката ѝ топлина, макар и не еднаква през цялото време, защото размишлението ѝ в търсене на подходящ избор на думи я ограничаваше при иначе съвсем спонтанното изразяване на чувства, които сега, при тази среща, след началната въздържаност заради размишленията ми за духове, вече отново се опитах да изразявам все по-непринудено.

- Петър, че нашите отношения с острините не са прости, вече сам разбра, обаче размерите на тези противоречия сигурно по-трудно ще си представиш. Вероятно не си си и помислил за възможността различията между нас и острините да са по-големи, отколкото, например, различията между нас и човешката цивилизация на Земята.

Направих движение с глава, с което исках да покажа, че условно приемам такива размишления:

- Че противоречията ви доведоха до военно положение, вече знам. И споровете заради определено преимущество не са ми чужди. А иначе, че сте различни с острините, можах да узная едва напоследък, макар че съвсем ясна представа все още нямам. - Усмихнах се с леко неудобство. - Ами тук има доста неща, които трудно мога да свържа. И какво от всичко това най-много пречи на острините?

- Това, че се застъпваме за различни форми на живот - беше незабавният отговор на Хоная, без замисляне.

- А, така ли? - в миг през главата ми прелетяха

различни мисли, защото между онези духове и Хоная наистина трудно можех да направя връзка, всъщност за мен беше повече неприятно, отколкото трудно. Внезапно си помислих за евентуална вътрешна разлика. Че сред чутините има духове и освен тях – различни чутини, такива, като например Хоная. Доста приятна мисъл. Така цялата тази история след това ще бъде доста полесна за възприемане. Няма да имам нищо против „различните“ чутини, тъй като досега не са ми пречили. По-не не прекалено много.

- Нашето свързване с човешката форма на живот на Земята – продължи Хоная, – по мнението на острините е унижаващо. То било признаване на равностойността на примитивни раси, ако не по-голямата им стойност. Напразно им обяснявахме, че нищо такова не е истина и че вземаме от хората само техните страсти, техните копнежи. Да, Петър, човешките копнежи ни освежават. Човешката същност е богата по своите чувства и когато приемем от вас вече използваната душа, празна, изпразнена от чувства, тя също така ни съживява, защото ни подтиква към бързо самоизграждане на личността и защото събужда у нас творческото начало, а това отново ни изпълва с живот. Така сме в процес на постоянно преобразяване – първо, заради свързване с интересна човешка личност, със същество, пълно с живот, пълно с всички видове жизнени реакции – от яд и гняв до веселие и житейски радости, второ, заради сливане с празно, безинтересно създание, с такава духовна мизерия в него, че съпротивата срещу приемането на нещо такова в себе си още повече ни възбужда. А от всички тези пъстри форми на живот острините можаха да констатира единствено това, че били сме само работи на някаква иначе много развита цивилизация, нищо друго. Според тях в нашето начинание е логично само това, че всички членове на нашия пионерски флот измрели, останали сме само работи с програми за поддържане на живота и затова сме потърсили определен вид живи същества, с който след това да установим симбиоза. Истинските живи представители на по-високоразвитите цивилизации,

според острините, изобщо не биха направили нещо такова. Това, разбира се, е безсмислица. Въпреки това, такива размисли съвсем лесно стават най-близки на такива надменни и влюбени в себе си представители на някаква цивилизация, каквато са острините.

От тези обяснения на Хоная всичко това ми ставаше все по-малко ясно от преди. Всички обяснения изглеждаха ако не убедителни, то поне възможни, въпреки че определянето на чутините като роботи от острините, което, разбира се, би означавало, че Хоная е робот, ни най-малко не ми харесваше, пък и не беше особено убедително. А в края на краищата, обяснението на Хоная би могло наистина да е възможно. Това, че никакви истински живи същества не биха избрали формата на развитие на чутините, също така беше трудно да приема. В това обяснение се усещаше прекалената надменност на острините.

- Наистина са интересни всички тези форми на живот, да - казах накрая, след кратко обмисляне.

- Да, Петър, много неща могат да бъдат интересни - веднага оживено обобщи Хоная. - Съществуват много форми на живот и всяка от тях има своите предимства, които пък за страничния наблюдател могат да бъдат по-трудно разбираеми.

- Нима вие, чутините, познавате по-подробно още някаква форма на живот? - усмихнах се, този път малко по-непринудено, защото вече прекалено много ми дойдоха всички тези констатации и мнения.

- Да, още една форма на живот е интересна - каза Хоная с игриво тайнствена усмивка на устните. - Доста знаем за вас, земляните, за човечеството, за хората на Земята. Някои открития наистина са забавни. Вече сте достигнали степен на развитие с доста сложни изисквания към индивида, макар че все още оставате на нивото на много малък процент на използване на умствените си способности. Също така, изграждането на личността при вас е по-изложено на въздействието на случайни събития. В това отношение доста се различаваме от вас. Всъщност, тук е ключът към най-големите различия

между нашите цивилизации. Изграждането на личността за нас е едновременно наука и изкуство. Изпитваме удоволствие от своето изграждане. Разбира се, не можете да направите това като нас, обаче можете да направите доста повече. Познаваме способностите на вашите индивиди, не става дума само за техните страсти, за тяхната чувственост, а и за техните спящи способности. Ние ги приемаме в себе си и след това ги изграждаме според нашите обичаи.

- А как постигате това?

- Това не може да се каже с няколко думи. Пък и не ти и трябва да знаеш. Сами постепенно ще откривате как е възможно по-добре да използвате своите способности. А разбира се, както вероятно се досещаш, усърдието на индивида при това не е достатъчно. Трябва да се знае как се прави това.

- Даа - обобщих аз, - според мен, мнозинството съвсем сигурно ще направи нещо в тази насока, ако знае как, т. е., ако може. Поне, доколкото знам. Вие бихте ли ни дали малко такива знания?

Хоная звънко се засмя:

- Ние, чутините, имаме страсти, чувственост и разни копнежи повече от земяните и на тази основа изграждаме своите личности. Тук има доста различия между нас, да. Но и вие, земяните, имате в себе си немалко различни страсти и копнежи, които можете смислено да хармонизирате с околната среда, в която се намирате. При това наистина сте забавни. Поне гледано отстрани. - И като прие сериозно изражение, продължи: - Разбира се, докато не се стигне до хаос от преплитането на вашите страсти с разума, когато не знаеш какво ще надделее накрая. Ние се владеем по-добре.

- И как сте постигнали това?

- Трябвало е да го постигнем. Защото с приемане на всички склонности на някой от вашите индивиди със склонност да убива, някой от нас може да предизвика истинско клане сред нас. Разбира се, не можем да допуснем това. А и достатъчно опит сме насъбрали. Формирали сме истински мисловни системи.

- Значи, можете да вземете от човек страсти, чувства и изобщо всичко, което определя индивида, и да надстроите това със своите знания за изграждане на личност и така да получите ново живо същество? – предположих аз.

- Да, доста добри резултати вече постигнахме в тази насока. – Хоная очевидно се наслаждаваше от отговора си. – Много добри.

- Обаче, бихте могли да изпратите знание от този вид на някоя друга планета чрез какъвто и да било носител за пренасяне на данни и на тази основа след това да изградите цивилизация, подобна на вашата? Дали ще е достатъчно само това знание? Нищо друго?

- Да, може би ще е достатъчно.

- И ако вие сте такъв вид цивилизация, как бих могъл да ви различа, да ви разпозная?

- Никак. И ние едва успяваме. – Хоная ме обгърна с ръце и се притисна към мен. Сега беше съвсем непринудена, очевидно ѝ харесваше да бъде до мен, но на мен не ми беше най-приятно.

- Обаче от това, което каза – помислих малко, обзет от съмнение, – мога да предположа, че ако на вашия кораб, с който сте пристигнали, вече е имало такова знание, в случай, че екипажът измре...

Хоная отново се засмя с жив, звънък глас. Всичко ѝ беше ясно. И не само това. Моите мисли я забавляваха. Голяма самоувереност излъчваше чрез искрящия си поглед, докато наблюдаваше как ми е трудно да изразя своите открития.

- Правилно и много добре е – гласът ѝ стана с един нюанс по-покровителски – да оставиш свободен път на въображението. Много неща са възможни. Ужасно много. Прекалено много за бързо възприемане на всичко. А само по себе си размишлението за всички тези възможности е забавно, нали?

Отново трябваше да повторя своя „хм“. Последните мисли на Хоная неочаквано ме пренасочиха към някаква забавна област на леко объркана основа.

- Забавно!?

Погледът ми се плъзна по бузите ѝ. Нищо роботско нямаше по нея. Нищо. Тя излъчваше изобилна женственост. Изобилна жизненост. Нито една моя мисъл не можеше реално да я свърже с никаква работка. Това не можеше да направи дори и онова обяснение на остриите, според което екипажът на чутините измрял, след което развитието на тяхната цивилизация било продължено от роботи. Оттук би следвало, че Хоная е робот, а това ми се струваше неприемливо. Просто не можех да приема това, както и това, че била дух.

Въпреки че ми остана някакво съмнение... Дори се възмутих. Поне по моему. И сега ми каза и че размишленията за това били забавни за нея. Даа. Може би. Ако за всичко това можех да размишлявам някъде на Земята, на дивана, вероятно щеше наистина да бъде забавно. Обаче трябва да сътруднича тук. Тук ще има стълкновения, тук ще бъде война. Аз дори съм един от ключовите участници, а все още не ми е съвсем ясно, дали съм на правилната страна. Е, да... Тази мисъл... Откъде се взе? Защо няма да съм на правилната страна? Някакво съмнение... Вече знам нещо за всичко това, разбира се. Само че напълно, стопроцентово, не мога да реша, защото някои аргументи на онзи острин все пак ми се струваха доста уместни. Дяволски уместни. Ако не беше Хоная, вероятно нямаше изобщо да мога да взема решение. И все още трудно вземам решение. С леко отрицателно поклащане на главата спях тези свои размишления. Може би, все пак трябва да помагам на остриите...?

- Петър - отново заговори Хоная, - изобщо не се обременявай с прекалено много размишления. По-добре се остави на усета си и постъпвай според него, както правите вие, хората, когато нещата не са ви изцяло разбираемо ясни.

Кимнах в потвърждение и с подозрение погледнах Хоная:

- Знаеш ли, тези размишления въз основа на усета са също по-така... така... - за кратко замълчах. - И размишленията на тази тема може да са забавни. Както

и тези твои размишления за различните възможности. Лесно не можеш да им хванеш края. Колко глупави решения вземат хората ей така, по усет.

- А също и важни - на устните на Хоная продължаваше да играе усмивка. - Поне когато не ти остане нищо друго, освен вземане на решение по усет, по-лесно можеш да вземеш решение по усет.

- Даа, е, да. Ако трябва да вземеш решение.

- Разбира се, понякога не става по друг начин.

* * *

Замислено наблюдавах показаното на холодисплея разположение на сраженията. Хиляди битки се водеха по всички гранични участъци между чутините и острините, а и все още пламваха нови стълкновения в мирните досега участъци на космоса. В холодисплея засвяха искри и това искрене мълниеносно се разпространи във всички посоки. Тези искри означаваха експлозии на мощни ядрени или енергийни бомби, вероятно от антиматерия. В тези взаимно унищожителни битки между чутините и острините трябва да са експлодирали хиляди, може би милиони от тези бомби. И още преди да угасне блясъкът на отделна експлозия, в непосредствена близост до нея се появяваше нова искра под формата на силно светеща кръгла лампичка, така изглеждаше на холодисплея. Всяка от тези лампички можеше с освобождаването на огромната си енергия да унищожи всичко живо на Земята. Както чутините, така и острините имаха повече от достатъчно такива бомби. Съдейки по мигащите светлинки на холодисплея, вероятно експлодираха вече милиарди. Милиард при тези космически размери има по-малко значение. А Земята - още по-малко. Толкова уязвима.

* * *

С устни докоснах бузата на Хоная непосредствено под ухото и с бавни целувки се плъзнах по шията ѝ.

- Хоная!

- Да, Петър.

- Ако отварянето на вашите енергийни полета доведе до възстановяване на равновесието на силите и с това – на мира...

- ... всичко ще бъде по старому, Петър.

- По старому?

- Какво те смущава в това?

- Ние двамата, Хоная. И ние двамата ли ще си тръгнем, всеки по своя път?

Хоная не отговори, само малко по-силно се притисна в мен, а и самият аз я притиснах към себе си.

- А мъжа ти?

- Мъжа ми?

- И тази прилика между мен и него? Все още не ми е ясно как изобщо е възможно това.

- Петър, знаеш, както ти казах вече, че ние в нашата цивилизация посвещаваме на изграждането на личността най-голямо внимание.

- Хм. Интересно, да. При нас, на Земята, това е само нещо, което така и така само се формира, въпреки че някои индивиди говорят по-високо за това, дори и професионално, обаче без масова реакция, която да мога да проследя. Но сигурно за това доста се размишлява.

- Знам, Петър, познавам условията при вас. Основната борба за оцеляване при вас все още присъства прекалено силно, за да бъдете способни за по-непринудено самоизграждане.

- Не знам, по отношение на това трудно бих казал нещо по-определено. Освен това, досега никой не ми се е оплаквал от своята личност. Доколкото знам, нас повече ни смущават слабостите на разни хора близо до нас, отколкото нашите собствени слабости. – Засмях се на своето остроумничене и тъй като тази моя констатация ми беше забавна, трябваше да добавя още: – Е, разбира се. Ако попитат някой човек на Земята какви личности са хората около него, сигурно би се съгласил, че е наложително тяхното по-нататъшно изграждане или че е препоръчително цялостно преустройство, защото в пове-

чето случаи става дума за безнадеждни случаи. Всеки човек на Земята би могъл набързо да ти изброи някои свои познати като кандидати за цялостно преустройство.

Почти се наслаждавах на своята духовитост и съответно още по-непринудено се засмях, а след това, заради сдържаността на Хоная, отново се успокоих.

- Знам, че що се отнася до този въпрос, сме малко прекалено несериозни, обаче в тази област явно е трудно да се промени каквото и да било. Всъщност, дори и не знаем как, - добавих аз.

- Можете да направите доста повече, въпреки че вече сте успели да направите нещо, което иначе е малък процент - Хоная за няколко мига се усмихна и отново стана сериозна. - Интересува те сходството между мъжа ми и теб, както ми каза преди.

Кимнах потвърдително:

- Да, разбира се.

Помислих си за евентуална връзка между тяхната практика за изграждане на личността и подобие то между мен и покойния мъж на Хоная, но не открих нищо наистина осезаемо.

- Знаеш ли, Петър, противно на острините, ние сме доста по-отворени към приемане на различни форми на живот.

- Различни форми на живот? - повторих аз. Наистина, би могло да става дума именно за това. Хоная беше изразително различна от онази чутинка там, в Чистилището или каквото там беше онова нещо, та каквото и да било сравняване на Хоная с някакви роботски форми беше неприемливо за мен. Не можех да я сравнявам нито с роботи, нито с духове. И нарочно да исках да направя това, нямаше да мога. А тук е и въпросът за мъжа на Хоная. И за изграждането на личността. Всичко това може би е взаимосвързано.

- При разбирането на различните форми на живот най-често се появяват затруднения заради нашата прекалено голяма отдалеченост, когато въз основа на опита и на определени познания прекалено бързо стигаме до

повърхностни заключения и констатации. Жалко, че ние двамата нямаме достатъчно време. С удоволствие бих те въвела в нашето изкуство на изграждане на личността.

- А няма ли да бъде възможно някога по-късно?

- Ще бъде възможно, обаче бих искала да те приближа до нашата цивилизация още сега, за да я обикнеш така, както я обичам и аз.

- Е, разбира се, ако ти принадлежиш към тази цивилизация, това за мен означава много. Вашата цивилизация ми е вече близка по своему.

Хоная се усмихна:

- Много се сближихме за това кратко време, нали?

- Сигурно ще можем да се срещаме и след възстановяването на мира, нали? Ако отварянето на вашите енергийни полета ще може да осигури мир...

- Разбира се, в нашия случай ще трябва да направят изключение.

- И какво означава все още за теб покойният ти мъж?

- Всъщност, все по-трудно ви различавам. Много си приличате. Ние, чутините, възприемаме изграждането на личността много свободно. Иначе за това имаме необходимите знания, а и достатъчно опит. Обаче всеки отделен човек незабавно взема решение за по-нататъшното изграждане на личността си. Личността при вас, земляните се изгражда въз основа на желания и способности, но и на страсти и дадени обстоятелства, в които сте попаднали. Ние, чутините, познаваме всичко. Обаче в нас живеят, освен нашето основно аз, дадено ни чрез еволюцията, и други живи същества. Повечето от тях прехвърляме в себе си след тяхната смърт, а някои връзки, иначе по-редки, заради забрана да се пречи на еволюцията на по-малко развитите цивилизации, установяваме и с живи индивиди.

- И твоят мъж е установил такава връзка с мен?

- Нали не ти е пречело?

- Не. Нищо не съм забелязал. Поне, докато не дойдохте да ме вземете.

Хоная се усмихна при това мое признание:

- Не е толкова просто. И за мен не беше лесно, когато го изгубих. Знаех за теб, защото често те споменах. Но колко дълбока е връзката между вас и, преди всичко, колко жива е, не съм знаела. Можем да прехвърлим в себе си всички страсти и наклонности от избрания индивид, а колко от това ще оставим да заживее в нас, е друг въпрос. Често това зависи от периодите, но винаги се ръководим от своя художествен усет за създаване на личност. Затова за мен беше невъзможно да оценя степента на прилика между вас двамата.

- И каква е тази прилика? - изплъзна ми се от езика.

Хоная ме погледна закачливо:

- Как мислиш?

- Харесвал те е?

- Аха - кимна тя в потвърждение.

- Е, ти си толкова красива, че мъжът ти е могъл да вземе това влечение към теб от който и да било друг, не само от мен.

- Да. Но не е.

- Откъде знаеш?

- Знам!

- Хм.

- Петър, вие, земляните, живеете в нас и прекарвате доста добре. Прехвърлянето се извършва след смъртта на землянина. Но в някои случаи става така както с теб и мъжа ми.

- Фуу! - отново ме обзеха разни мисли. Онова тяхно Чистилище отново и отново ме безпокоеше. Не би трябвало да е истинско Чистилище. Макар че трудно бих могъл да кажа какво е изобщо.

- Хоная, знаеш ли, онова ваше нещо в астероидния облак трудно бих могъл да нарека Чистилище.

Тя се изкикоти. Малко шеговито. И каза:

- Някаква междинна станция е. Никой досега не се е оплаквал от престоя в нея. Дори обратното. Повечето от тях са я окачествявали като много интересна идея. Доста добре ни се е удало всичко, поне според хората от

Земята.

- Междинна станция? А защо междинна?

- Петър, ние, чутините, не сме собственици на всички истини на вселената. Но знаем все пак да направим някои неща. Пък и доста такива неща сме направили.

- А, така ли?

- Петър - Хоная ме погледна в очите, - ние двамата ще трябва да вървим. Чакат ни. Известно време пътят до енергийните полета ще е все още в наши ръце, обаче след това боевете ще обхванат и тези участъци.

- Да, разбира се - кимнах аз в потвърждение. Очертаваше се дяволски убедителна опасност. Иначе, добре би било да чуя и острините какво казват за всичко това, обаче сега явно нямаше повече време. Но и те, как ужасно твърдо са убедени, че имат право! Така не се правело. Такива неща, каквито са експериментите на чутините. Самото начинание на чутините все пак е необикновено. Ако можех поне още малко да обмисля всичко това. Обаче, според Хоная, повечето хора охарактеризирали дейността на чутините като интересна идея. А острините упорито ги обиждат на работи. Но от друга страна, острините са си толкова самодостатъчни, че само заради това могат да бъдат опасни за земляните. Защото ние, земляните, нямаме за тях никаква стойност. Примирили са се само с това, че не им вредим. И какво ще стане после, след като премина през онези входни проверки и през всички бариери и освободя входа към енергийните полета?... Тогава никой няма да ме контролира. Ще мога да взема решение, което ще ми се стори най-умното. Обаче не. Хоная беше прекалено убедителна. В края на краищата, в космоса наистина има достатъчно място за всички; преди всички сегашни усложнения на входа на енергийните полета, в тези участъци е царял мир, доколкото мога да преценя. Продължителен. Много продължителен. И съвсем възможно е скоро да се възстанови още по-продължителен мир. Окей, ще трябва да освободя онези техни пропускателни пунктове към енергийните полета. Това трябва да го направя за

тях. И за себе си.
И за Хоняя...

КРАЙ